BESTSELLER

„Poveştile ei au alimentat imaginaţia a treizeci de milioane de cititori din toate ţările."
Entertainment Weekly

NORA ROBERTS

PENTRU TOATĂ VIAŢA

EDITURA MIRON

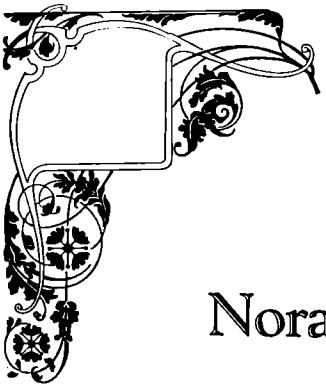

Nora Roberts

Pentru toată viața

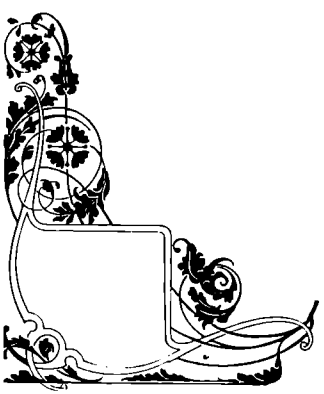

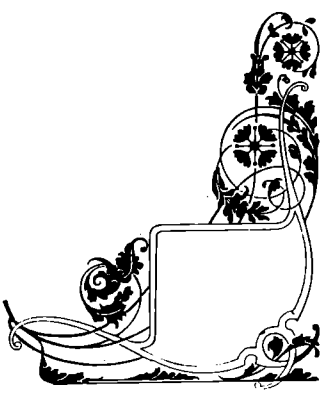

From the Heart

by *Nora Roberts*

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii Miron

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă
sau transmisă sub nici o formă
şi prin nici un fel de mijloc – electronic
sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare şi redare a informației,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

Nora Roberts

Pentru toată viața

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura
MIRON

Capitolul 1

– O sursă de la Casa Albă a confirmat iminenta retragere a secretarului de stat George Larkin. Secretarul Larkin a suferit o intervenție chirurgicală cardiacă săptămîna trecută şi actualmente se restabileşte la Spitalul *Bethesda Naval.* Retragerea sa la jumătatea mandatului e pusă pe seama motivelor de sănătate. Stan Richardson vă transmite de la fața locului, de la *Bethesda Naval.*

Liv văzu imaginea monitorului comutîndu-se pe cadrul de la spital, după care se întoarse spre coprezentator.

– Brian, asta ar putea fi cea mai mare bombă de la scandalul Mallory, din octombrie trecut. Trebuie să existe cinci înlocuitori viabili pentru Larkin. Începe bulibăşeala.

Brian Jones îşi răsfoi însemnările, consultîndu-şi cronometrajul. Era un negru în vîrstă de treizeci şi

cinci de ani, cu fler la îmbrăcăminte şi zece ani de experienţă în ştirile de televiziune. Deşi copilărise în Queens, se considera din Washington.

– Nimic nu-ţi place mai mult decît o bulibăşeală bună.

– Nimic, fu Liv de acord, revenind spre cameră, cînd regizorul de studio îi dădu semnalul.

– Preşedintele nu are nimic de comentat cu privire la înlocuirea secretarului Larkin. Speculaţiile unei înalte oficialităţi îi înscriu pe Beaumont Dell, fost ambasador în Franţa, şi pe generalul Robert J. Fitzhugh, ca principali candidaţi. Nici unul nu a putut fi găsit, pentru declaraţii.

– Un bărbat în vîrstă de douăzeci şi cinci de ani a fost găsit asasinat în apartamentul său din nord-estul oraşului Washington, azi după-amiază, preluă Brian primul segment din parteneriatul lor ca prezentatori.

Liv ascultă atentă pe jumătate, în timp ce prin minte i se îmbulzeau felurite posibilităţi. Beaumont Dell era preferatul ei. Colaboratorii lui îi dăduseră în aceeaşi după-amiază varianta clasică, dar era hotărîtă ca a doua zi dimineaţă să parcheze la uşa lui. În calitate de reporter, era obişnuită cu filajele, aşteptările şi uşile trîntite în nas. Nimic, absolut nimic, îşi zise ea, n-avea s-o oprească să-i ia un interviu lui Dell.

Auzind următorul semnal, Liv se întoarse spre camera trei şi începu transmisia. În casele lor, telespectatorii vedeau capul şi umerii unei brunete elegante. Vorbea cu voce moderată, într-un ritm lipsit de grabă.

Oamenii habar n-aveau cît de atent fusese cronometrat şi montat acel minut şi cincisprezece secunde. Vedeau numai sinceritate şi frumusețe. În jocul actualităților de televiziune, ambele erau adeseori la fel de importante. Liv avea părul scurt şi aranjat sculptural în jurul feței cu osatură fină. Ochii-i erau de un albastru rece, serioşi şi direcți. Telespectatorul putea crede cu uşurință că vorbea anume pentru el.

Publicul ei de televiziune o găsea rasată, puțin cam retrasă şi precisă. Liv era mulțumită de consensul asupra rolului ei de coprezentatoare a actualităților de seară. Ca reporteră, dorea mai mult, mult mai mult.

Un coleg o descrisese odată ca avînd „acea înfățişare de bogătaşă din Connecticut". Într-adevăr, provenea dintr-o familie înstărită din New England, şi-şi luase diploma în ziaristică la Harvard. Şi totuşi, îşi croise cu trudă drum prin rîndurile reporterilor de televiziune.

Începuse cu un salariu scăzut, la un mic post de televiziune din New Jersey, prezentînd buletinul meteorologic şi realizînd scurte spoturi publicitare. Practicase obişnuitul joc al transferului de la un post la altul, din oraş în oraş – puțin mai mulți bani, puțin mai mult timp de emisie. Aterizase într-o funcție a unei filiale C.N.C. din Austin, avansînd, de-a lungul a doi ani, spre poziția de prezentatoare.

Cînd i se oferise slujba de coprezentatoare la W.W.B.W., filiala C.N.C. din Washington, D.C., Liv se şi repezise. Nu avea legături strînse în Austin şi nici

prin alte locuri.

Dorise să-şi facă un nume în jurnalismul de televiziune. Washington-ul, simţea ea, era locul ideal ca să reuşească. N-o deranjau treburile murdare, deşi mîinile ei înguste şi netede păreau să fie deprinse numai cu mătăsurile şi satinurile vieţii. Avea o minte iscoditoare, ageră, şireată, pe sub pielea ca ivoriul şi trăsăturile aristocratice. O stimula ritmul rapid, aproape imposibil, al ştirilor vizuale, în vreme ce la suprafaţă era calmă, retrasă şi aparent intangibilă. În ultimii cinci ani, Liv muncise pe brînci pentru a se convinge că imaginea era realitate.

La douăzeci şi opt de ani, îşi spunea că terminase cu frămîntările personale. Singurul val pe-a cărui coamă dorea să călărească era cel profesional. Puţinilor prieteni pe care şi-i făcuse în cele şaisprezece luni de la venirea la Washington. li se îngăduia doar o privire fugară asupra trecutului ei. Liv îşi ţinea sub lacăt viaţa particulară.

– Vă vorbeşte Olivia Carmichael, spuse ea spre cameră.

– Şi Brian Jones. Rămîneţi pe postul *C.N.C. World News.*

Se intercală scurta pulsaţie a leit-motivului muzical; apoi, becul roşu al camerei din faţa ei se stinse. Liv îşi desprinse de la rever microfonul şi se ridică de la masa semicirculară pe care o folosea echipa de ştiri.

– A mers strîns, comentă omul de la camera unu, cînd trecu pe lîngă el. Deasupra, luminile strălucitoare

şi fierbinți se stinseră. Liv îşi abătu gîndurile spre el, zîmbind. Surîsul îi transforma frumusețea şlefuită şi rece. Nu folosea acel zîmbet anume decît cînd dorea.

– Mulțumesc, Ed. Ce-ți face iubita?

– Se chinuie cu examenele, ridică el din umeri, scoțîndu-şi casca stereo. Nu prea are timp pentru mine.

– Vei fi mîndru de ea, cînd o să-şi ia diploma în învățămînt.

– Mda. Liv... o opri el din nou, făcînd-o să-şi ridice o sprînceană, în semn de răspuns. Voiam să te întreb...

Ezită, cu o expresie stînjenită.

– Ce?

– Cine-ți face părul? izbucni el, după care clătină din cap, moşmondind cu camera. Femeile...

Rîzînd, Liv îl bătu pe braț.

– *Armond*, de pe Wisconsin. Spune-i să recurgă la numele meu.

Ieşi cu pas vioi din studio, pe scară şi prin culoarele şerpuitoare care duceau în sala redacției. Acolo domnea rumoarea trecerii de la schimbul de zi la cel de seară.

Reporteri stăteau aşezați pe colțurile birourilor, bînd cafea sau bătînd cu furie la maşină ca să prindă închiderea ediției pentru buletinul de ştiri de la ora unsprezece. Mirosea a tutun, transpirație şi cafea învechită. Un perete era plin cu ecrane de televizor, care transmiteau imaginea dar nu şi sunetul tuturor pos-

turilor din zona metropolitană. Pe ecranul unu apăruse deja introducerea pentru *C.N.C. World News*.

Liv merse prin toată hărmălaia, drept spre biroul cu pereți de sticlă al directorului de ştiri.

– Carl? bägă ea capul pe uşă. Ai un minut liber?

Carl Pearson stătea prăvălit peste birou, cu mîinile împreunate, privind un ecran de televizor. Ochelarii pe care ar fi trebuit să-i poarte se aflau sub un maldăr de hîrtii. Pusese în echilibru pe un teanc de dosare o ceaşcă de cafea, iar între degete îi fumega o ţigară. Mormăi ceva.

Liv intră, ştiind că mormăitul fusese afirmativ.

– Reuşită, emisiunea din seara asta.

Ochii lui nici nu se clintiră dinspre ecranul de doisprezece inci.

Liv se aşeză, aşteptînd pauza publicitară. Auzea cuvintele răspicate, dure, ale lui Harris McDowell, prezentatorul *C.N.C. World News* din New York. Zadarnic ar fi încercat să-i vorbească lui Carl cînd trăgeau tunurile mari. Iar Harris McDowell era un tun mare.

Ştia că el şi Carl lucraseră împreună la începuturile carierei lor reportericeşti, la acelaşi post din Kansas City, Missouri. Dar Harris McDowell era cel care fusese repartizat să transmită reportajul despre un convoi prezidenţial din Dallas, în anul 1963. Asasinarea unui preşedinte şi materialele lui de la faţa locului îl propulsaseră pe McDowell din relativa obscuritate spre celebritatea naţională. Carl Pearson rămăsese un rechin într-o mare cu peşti mici din Missouri şi o mînă de

alte cîteva state, pînă-şi predase carnetul în schimbul unui birou din Washington.

Era un director de ştiri aspru, exigent, nervos. Dacă îl nemulțumea calea diferită pe care pornise cariera lui, avea grijă să n-o arate. Liv îl respecta, şi ajunsese să țină tot mai mult la el de-a lungul stagiului la W.W.B.W. Avusese şi ea parte de dezamăgiri.

– Ce?

Era modul lui Carl de a-i cere să vorbească, la începutul pauzei.

– Vreau să mă țin după Beaumont Dell, începu Liv. Am făcut deja multă muncă de teren pe tema asta şi, cînd va fi numit secretar de stat, vreau să intru prima în emisie cu ştirea.

Carl se rezemă de spătar, împreunîndu-şi mîinile peste burtă. Acuza statul prea mult la birou pentru cele opt kilograme în plus pe care le avea. Îi aruncă lui Liv o privire la fel directă şi fără echivocuri ca aceea pe care o îndreptase spre ecranul televizorului.

– Te cam grăbeşti.

Avea glasul înăsprit de țigările fumate una după alta ani de zile. Sub ochii ei, îşi aprinse încă una, deşi în scrumiera ce da pe dinafară continua să fumege cea dinainte.

– Cum rămîne cu Fitzhugh? Şi cu Davis şi Albertson? S-ar putea să nu le convină însărcinarea ta cu Dell. Larkin încă nu şi-a dat oficial demisia.

– E o chestiune de zile, poate chiar de ore. Ai auzit declarația medicului. Secretarul în exercițiu nu va fi

numit permanent; Boswell nu e favoritul preşedintelui. Va fi Dell. O ştiu.

Carl îşi trase nasul şi şi-l şterse cu o mînă. Îi plăceau instinctele lui Carmichael. Era ageră şi pricepută, în ciuda înfăţişării de fată crescută în puf. Şi era meticuloasă. Însă ducea lipsă de personal şi avea bugetul redus. Nu-şi putea permite să expedieze unul din cei mai buni reporteri pe baza unei presimţiri, cînd putea trimite pe cineva de care se putea lipsi mai uşor. Şi totuşi... Ezită un moment, apoi se rezemă iarăşi pe birou.

– S-ar putea să merite, mormăi el. Ia s-auzim ce are de spus Thorpe. Urmează reportajul lui.

Liv se foi în scaun, gata să protesteze, apoi rămase tăcută. Mîndria era aceea care o îndemnase să obiecteze ca însărcinarea ei să depindă de cuvintele lui T.C. Thorpe. În faţa lui Carl, însă, mîndria nu avea nici o valoare. În schimb, se ridică, aşezîndu-se pe colţul biroului, în aşteptare.

Prezentatorul din Washington transmitea din studioul aflat deasupra lor. Era un decor mult mai stilizat decît cel de unde tocmai ieşise ea. Asta, însă, era deosebirea între ştirile locale şi cele naţionale – şi bugetele la nivel local şi naţional. După scurta introducere, imaginea se comută pe un cadru tras la faţa locului şi bustul lui T.C. Thorpe. Încruntată, Liv începu să-l asculte.

Deşi temperatura nu era mai mare de treizeci de grade Fahrenheit şi sufla un vînt amarnic, reporterul îşi

ținea haina descheiată și nu purta nimic pe cap. Tipic pentru el.

Avea un chip colțuros, brăzdat de vînturi. Liv i-l asocia cu al unui alpinist, iar trupul aerodinamic îi inspira un alergător de cursă lungă. Ambele profesiuni necesitau rezistență. Și ziaristica, de asemenea. T.C. Thorpe era reporterul în carne și oase. Ochii-i erau întunecați și intenși, țintuind telespectatorii și captivîndu-i. Părul brun îi flutura furios în jurul feței, conferind reportajului o atmosferă de urgență. Totuși, vorbea calm și fără grabă. Contrastul avea, pentru el, un efect mai reușit decît trucurile și sclipiciurile din cazul altora.

Liv știa că avea o seducție vizuală teribilă. Deținea acel aspect atletic, la limita frumuseții, care cucerea atît femeile, cît și bărbații. Ochii-i erau inteligenți și inspirau încredere, precum și glasul profund, bine impostat. Era un om accesibil. Liv cunoștea reporteri înscriși în categorii: retras, mistic, omnipotent, accesibil. Thorpe era un om din carne și sînge, iar telespectatorii îl întîmpinau în casele lor cu bucurie și încredere. De asemenea, domnea sentimentul că, dacă ar fi fost să se dărîme lumea, T.C. Thorpe ar fi anunțat vestea fără a șovăi o secundă.

În cei cinci ani ai săi de corespondent superior la Washington, își clădise o reputație demnă de invidiat. Avea cele două calități esențiale ale unui reporter: credibilitate și surse. Dacă T.C. Thorpe spunea un lucru, acela era crezut. Dacă T.C. Thorpe avea nevoie de informații, știa la ce numere să sune.

Resentimentul lui Liv împotriva lui era instinctiv. Se specializase în rubrica politică a postului local. Thorpe era nemesisul ei. Îşi păzea terenul cu ferocitatea unui cîine într-o curte a gunoaielor. El avea rădăcinile înfipte în Washington; ea încă mai era copilul nou-venit în cartier. Şi nu-i lăsa deloc spaţiu de mişcare. Părea inevitabil ca, atunci cînd Liv prindea o pistă caldă, Thorpe să ajungă acolo înaintea ei.

Liv petrecuse cîteva luni căutînd să-i aducă vreo critică viabilă. Nu i se potrivea termenul „sclipitor". Thorpe se îmbrăca de lucru, fără să poarte nimic care ar fi distras atenţia publicului dinspre reportaj. Avea un stil direct. Materialele lui erau profunde şi acide, rămînînd totodată obiectiv. Modului său de lucru nu i se găsea nici un cusur. Singura pentru care Liv putea să-l critice era aroganţa.

Îl privi cum stătea cu Casa Albă luminată în fundal. Recapitula povestea lui Larkin. Era evident că discutase personal cu Larkin, un lucru pe care Liv nu reuşise să-l facă, deşi trăsese toate sforile la care avea acces. Numai acest fapt era de ajuns ca s-o calce pe nervi. De asemenea, Thorpe enumera şi el candidaţii pentru funcţie. Primul îl numi pe Dell.

Carl dădu din cap, la spatele ei, în timp ce Liv privea încruntată ecranul. Simţea că reportajul dădea mai multă greutate presimţirii ei.

– A transmis T.C. Thorpe, de la Casa Albă.

– Anunţă la dispecerat că ai o însărcinare, o informă Carl, trăgînd cu sete din chiştocul ţigării.

Liv se întoarse spre el, rămînînd însă cu ochii spre ecran.

– la echipa doi.

– Perfect.

Îşi înghiți nemulțumirea că influența lui Thorpe contribuise mai mult decît a ei, ca să cîştige ceea ce dorise.

– Fac toate pregătirile.

– Să-mi aduci ceva pentru ştirile de la amiază, mai strigă Carl după ea, mijind ochii pentru a vedea următoarea secvență.

Deschizînd uşa, Liv îi răspunse peste umăr:

– Am să-ți aduc.

Era ora opt dimineață şi un ger amarnic, cînd Liv şi echipa ei formată din doi oameni ajunseră la poarta de fier a casei lui Beaumont Dell din Alexandria, Virginia. Liv se trezise de la ora cinci, pregătindu-şi întrebările. După o jumătate de duzină de telefoane date în seara precedentă, obținuse promisiunea unuia dintre ajutoarele lui Dell să i se acorde un interviu de zece minute în acea dimineață. Un bun reporter putea să afle destul de multe, în zece minute. Coborînd din furgoneta echipei, Liv se apropie de paznicul din poartă.

– Olivia Carmichael, de la W.W.B.W., îi arătă ea legitimația de presă. Domnul Dell mă aşteaptă.

Paznicul îi examină acreditările, îşi consultă lista şi dădu din cap. Fără o vorbă, apăsă pe butonul pentru deschiderea porții.

Prietenos gen, conchise ea, revenind în maşină.

– O.K., fii gata să instalezi repede. Nu avem mult timp.

Căută în poşetă cîteva însemnări, pentru un control final, în timp ce furgoneta cotea pe alee.

– Bob, aş vrea un panoramic al casei, şi unul cu poarta, cînd plecăm.

– Poarta am şi tras-o.

Cînd Liv îi răspunse cu un zîmbet, operatorul îi zîmbi:

– Şi picioarele tale. Ai nişte ambulacre excelente, Liv.

– Aşa crezi?

Liv puse picior peste picior, privindu-le cu un ochi critic.

– Probabil că ai dreptate.

Îi plăcea flirtul lui amical. Bob era inofensiv, fericit în căsnicie, cu doi copii în creştere. O curte serioasă ar fi făcut- o să îngheţe. Împărţea bărbaţii în două categorii: siguri şi periculoşi. Bob era sigur. Cu el, putea sta relaxată.

– În regulă, spuse ea, cînd maşina se opri în faţa casei de cărămidă, cu două etaje. Încercaţi să arătaţi ca nişte reprezentanţi respectabili ai presei muncitoare.

Zîmbind ironic, Bob mormăi o scurtă obscenitate şi coborî pe portiera din spate.

La uşa din faţa casei, Liv redeveni ziarista rece şi distantă; nimeni n-ar fi îndrăznit să comenteze ceva

despre picioarele ei. Nu cu voce tare. Ciocăni rapid, lăsîndu-şi colaboratorii s-o urmeze cu echipamentele.

– Olivia Carmichael, o anunță ea pe servitoarea care veni să-i deschidă. La domnul Dell.

– Da.

Femeia privi pe lîngă ea, cu o infimă nuanță de dezaprobare, spre bărbații în blugi care aduceau echipamentele pe trepte.

– Pe-aici, domnişoară Carmichael. Domnul Dell vă primeşte imediat.

Liv observă nemulțumirea servitoarei. N-o deranja. Propria sa familie, precum şi mulți prieteni din copilărie, aveau aceeaşi părere despre meseria ei.

Holul constituia intrarea elegantă şi rafinată a unei locuințe de lux. În copilărie, Liv văzuse acelaşi hol, într-o duzină de case şi stiluri. Participase la sute de ceaiuri, mici petreceri rigide şi recepții atent organizate, care o plictisiseră de moarte. Nu învrednici nici cu-o privire Matisse-ul de pe peretele din stînga. Auzi fluieratul scăzut al lui Bob, cînd acesta intră în urma ei.

– Grozavă coşmelie, comentă el, păşind silențios cu tenişii pe parchet.

Liv scoase un sunet distrat de încuviințare, în timp ce-şi revedea strategia. Crescuse într-o casă nu foarte diferită de aceasta. Mama ei preferase mobila *Chippendale* în locul celei *Louis XIV*, dar era acelaşi lucru. Pînă şi mirosul era la fel – ulei de lămîie şi flori proaspăt culese. Îi stîrnea amintiri de demult.

Înainte ca Liv să fi făcut doi paşi pe urmele servi-

toarei, auzi un hohot de rîs bărbătesc.

– Jur, T.C., că ai talent la spus bancuri. Va trebui să fiu sigur că prima doamnă nu va fi prin preajmă, cînd am să-l repet pe ăsta.

Dell apăru pe scară, svelt, cu pas uşor, chipeş la cei şaizeci de ani ai săi, însoţit de Thorpe.

Liv îşi simţi muşchii stomacului contractîndu-se. „Mereu cu un pas înaintea mea", îşi spuse, pradă unui rapid acces de furie. „La dracu'!"

Scurt, pătrunzător, îl privi pe Thorpe în ochi. Acesta zîmbi, dar nu cu aceeaşi expresie cu care îi surîsese lui Dell cînd începuseră să coboare.

– A, domnişoara Carmichael.

Zărind-o, Dell îi întinse mîna, traversînd holul. Avea glasul la fel de lin ca palma. Ochii-i erau vicleni.

– Admirabilă promptitudine. Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi.

– Nu, domnule Dell. Apreciez timpul pe care mi-l acordaţi.

Liv trecu cu privirea peste Thorpe.

– Domnule Thorpe.

– Domnişoară Carmichael.

– Ştiu că sînteţi un om ocupat, domnule ambasador, reveni Liv spre Dell, cu un surîs. N-am să vă răpesc mult timp.

Cu o mişcare discretă, îi fu pus microfonul în mînă.

– Vă convine să-mi vorbiţi aici? întrebă ea, pentru a-i da sunetistului un nivel vocal.

– Perfect.

Cu un gest expansiv, Dell afişă un zîmbet generos. Făcea parte din trusa curentă a diplomatului. Cu coada ochiului, Liv îl văzu pe Thorpe ieşind din unghiul camerei, pentru a se opri lîngă uşă. Ochii pe care începu să-i simtă în ceafă o stînjeneau. Întorcîndu-se spre Dell, începu interviul.

Ambasadorul continua să fie grandilocvent, cooperant, plin de spirit. Liv se simțea ca un dentist încercînd să smulgă dintele unui pacient care zîmbea cu gura strîns închisă.

Desigur, era la curent că numele îi era pus în legătură cu postul rămas vacant în urma lui Larkin. Evident, era flatat să fie avut în vedere – de către presă. Liv observă că avea grijă să nu pomenească numele preşedintelui. Era luată prin învăluire, delicat, expert. La fel de delicat, ocoli şi ea, atacînd din diverse unghiuri. Reuşi să obțină tonul dorit, dacă nu şi cuvintele concrete.

– Domnule Dell, preşedintele v-a vorbit direct despre numirea unui nou secretar de stat?

Ştia să nu aştepte un răspuns cu da sau nu.

– Preşedintele şi cu mine nu ne-am întîlnit ca să discutăm despre numire.

– Dar v-ați întîlnit cu el? insistă ea.

– Am avut ocazia să mă întîlnesc cu preşedintele, din cînd în cînd.

La semnalul său subtil, servitoarea apăru alături, cu pălăria şi paltonul.

– Regret că nu vă pot acorda mai mult timp, dom-

nişoară Carmichael.

Îmbrăcă paltonul. Liv ştia că-l pierdea. Îl însoți pînă la uşă.

– Vă vedeți cu preşedintele în dimineața asta, domnule Dell?

Era o întrebare directă, dar Liv nu urmărea atît răspunsul verbal, cît reacția din ochii celui întrebat. O văzu – o licărire slabă, o infimă ezitare.

– Posibil.

Dell întinse mîna.

– A fost o plăcere să stăm de vorbă, domnişoară Carmichael. Mă tem că acum trebuie să fug. Traficul e atît de aglomerat, dimineața la ora asta.

Liv ridică o mînă, făcîndu-i semn lui Bob să oprească banda.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, domnule Dell.

După ce-i dădu microfonul sunetistului, Liv îi urmă pe Dell şi pe Thorpe afară.

– Oricînd, cu aceeaşi plăcere, o bătu pe mînă Dell, zîmbind cu farmecul său sudist, de modă veche. Ei, T.C., nu uita s-o suni pe Anna, se întoarse el spre Thorpe, dîndu-i o palmă prietenească pe umăr. Vrea să discute cu tine.

– Am s-o caut.

Dell coborî treptele, spre discreta limuzină neagră unde-l aştepta şoferul.

– N-a fost rău, Carmichael, comentă Thorpe, în timp ce limuzina demara. Ai un stil dur. Desigur... o privi el, zîmbind, Dell ştie să danseze prin jurul inter-

viurilor de ani de zile.

Liv îl privi cu răceală.

– Ce făceai aici?

– Luam micul dejun, răspunse el nepăsător. Sîntem vechi prieteni de familie.

Tare i-ar mai fi plăcut să-i şteargă zîmbetul de pe față, cu un pumn bine plasat. În schimb, îşi trase cu meticulozitate mănuşile.

– Dell va primi postul.

Thorpe îşi arcui o sprînceană.

– Asta ce e, Olivia, o afirmație sau o întrebare?

– Pe tine nu te-aş întreba nici cît e ceasul, Thorpe, replică ea. Iar dacă te-aş întreba, nu mi-ai răspunde.

– Întotdeauna am spus că eşti o doamnă tăioasă.

„Doamne sfinte, frumoasă mai este," îşi spuse el. Cînd o vedea în emisie, îi era uşor să atribuie frumusețea ei aproape imposibilă iluminării, machiajului, unghiurilor de filmare. Stînd față în față, însă, în lumina aspră a dimineții, era pur şi simplu cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Incredibila structură osoasă; pielea impecabilă. Numai ochii-i erau încinşi, trădînd furia pe care şi-o stăpînea. Thorpe zîmbi din nou. Îi plăcea să vadă gheața crăpîndu-se.

– Asta era problema, Thorpe? întrebă Liv, în timp ce făcea un pas într-o parte pentru a lăsa echipa să treacă. Nu-ți plac reporterii care întîmplător sînt femei?

Thorpe rîse, clătinînd din cap:

– Ştii tu ce ştii, Liv. „Reporter" e un cuvînt asexuat.

Acum ochii nu-i mai erau intenşi, ci plini de bună

dispoziție. Lui Liv nu-i plăceau cu nimic mai mult. Sau, mai exact spus, refuza să-i placă mai mult.

– De ce nu vrei să colaborezi cu mine?

Vîntul îi răvăşea părul în jurul feței, la fel ca în seara trecută. Thorpe părea neatins de frig, cîtă vreme Liv dîrdîia în palton.

– Avem aceeaşi meserie; lucrăm pentru aceiaşi oameni.

– Terenul e-al meu, răspunse el calm. Dacă vrei o parte din el, Liv, trebuie să lupți pentru ea. Mi-au trebuit ani de zile ca să mă stabilesc aici. Nu te aştepta să reuşeşti acelaşi lucru în cîteva luni.

O văzu tremurînd de frig, în timp ce continua să-l privească încruntată.

– Mai bine urcă în maşină.

– Voi avea partea mea, Thorpe.

Era semiamenințare, semiavertisment.

– Te vei trezi cu-o luptă al dracului de grea pe mînă.

Thorpe îşi înclină capul, a încuviințare.

– Contez pe asta.

Era evident că Liv n-avea să plece înaintea lui. Ar fi fost gata să stea acolo dîrdîind, o oră încheiată, din pură încăpățînare. Fără o vorbă, Thorpe coborî treptele, spre maşina lui.

Liv mai stătu pe loc un moment, după ce plecă Thorpe. Era conştientă – şi nemulțumită – că putea respira cu mai multă uşurință cînd el nu mai stătea alături. Avea o personalitate puternică; i-ar fi fost im-

posibil să fie indiferentă față de el. Pretindea emoții clare. Liv trase concluzia că ale ei erau toate negative.

N-avea să-i țină calea. Nu intenționa să se rezume la atît. Coborî încet treptele, spre furgonetă.

Anna, își aminti ea deodată numele pe care Dell i-l menționase lui Thorpe. Anna Dell Monroe – fiica lui Dell și amfitrioană oficială de la moartea mamei sale. Anna Dell Monroe. Indiferent ce se petrecea în viața tatălui ei, ea știa întotdeauna. Cu mișcări mai repezi, Liv urcă în mașină.

– Lăsăm banda la studio, pentru montaj; apoi, pornim spre Georgetown.

Capitolul 2

Liv bătea la maşină, cu furie. Îi dăduse lui Carl interviul cu Dell pentru ştirile de la amiază; dar mai avea mult, mult mai mult, pentru ediția de seară. Presimțirea ei cu Anna Monroe rentase. Anna cunoştea detalii din viața tatălui său. Deşi fusese prudentă în timpul interviului, nu era o diplomată la fel de iscusită ca tatăl ei. Liv aflase din convorbirea purtată în salonul casei din Georgetown a Annei Monroe destul pentru a le oferi telespectatorilor un reportaj cu accente de fascinație şi de suspense.

Banda era reuşită. O privise deja, rapid, în timpul montajului. Bob captase eleganța stilată a încăperii şi manierele blînde, de persoană privilegiată, ale femeii. Avea să contrasteze bine cu şiretenia compactă a tatălui. Respectul Annei pentru tatăl ei răzbătea clar, odată cu gustul ei pentru lucrurile cele mai rafinate. Liv le inserase pe amîndouă în interviu. Era un reportaj

consistent, care prilejuia o imagine a lumii supradimensionate în care trăiau oamenii politici îndestulați.

Liv își transcria în grabă însemnările.

– Liv, avem nevoie de tine pentru comentariul din off.

Își ridică privirea atîta timp cît să-l găsească pe Brian. Expresia ei îl făcu să ofteze. Se ridică de la birou și-și întinse umerii.

– Bine, bine, îl fac eu. Dar îmi rămîi datoare.

– Ești un prinț, Brian.

Și-și reluă scrisul.

Peste zece minute, Liv scoase ultima foaie din mașină.

– Carl! îl strigă ea pe director, în timp ce acesta străbătea sala redacției spre biroul lui. Copia articolului de fond.

– Adu-mi-o.

Ridicîndu-se, Liv se uită la ceas. Mai avea o oră pînă la intrarea în emisie.

Televizorul mergea, cu volumul scăzut, cînd Liv intră în cabinetul lui Carl. Așezat la birou, directorul controla copia și estimările de timp.

– Ai văzut banda? întrebă Liv, dîndu-i paginile.

– Merge.

Își aprinse o țigară de la chiștocul alteia și tuși scurt, sacadat.

– Transmitem o parte din treaba de azi dimineață cu Dell, apoi introducem interviul cu fiica.

Citi exemplarul lui Liv, cu sprîncenele coborîte ușor,

a concentrare. Era un material bun, ordonat, conținînd scurtele biografii ale tuturor concurenților principali pentru postul din cabinet şi concentrîndu-se asupra lui Beaumont Dell. Oferea publicului o perspectivă completă, deschisă, înainte de a se îndrepta spre uşa casei lui Dell.

Liv privea fumul încîrligîndu-se spre tavan în aşteptare.

– Vreau ca în timp ce citeşti biografiile să inserezi fotografii ale celorlalți, spuse Carl, adnotînd scenariul. Ar trebui să le avem în arhivă. Dacă nu, le luăm de sus.

„Sus", însemna biroul din Washington al C.N.C.

– Se pare că vei avea de umplut cam trei minute.

– Vreau trei şi jumătate.

Aşteptă pînă cînd Carl îşi ridică privirea spre ea.

– Nu înlocuim mulți secretari de stat la jumătatea mandatului, Carl. Următorul subiect ca importanță constă în posibilitatea unei închideri parțiale a sistemului de filtre de pe rîul Potomac. Materialul ăsta merită trei şi jumătate.

– Du-te şi discută cu monteurul de timp, îi propuse Carl, ridicînd mîna cînd Liv dădu să răspundă.

Liv observă imediat ce anume îi distrăsese atenția. Pe ecran se forma mira unui buletin de ştiri special. Supunîndu-se semnului său rapid din mînă, dădu volumul mai tare. Chiar în acel moment, apăru T.C. Thorpe, privind-o drept în ochi. Liv nu fusese pregătită pentru intensitatea acelei priviri.

Simți o atracție sexuală – un fulger de dorință rapid şi neaşteptat. O lăsă năucită. Se rezemă de biroul lui Carl. Nu mai simțise aşa ceva de peste cinci ani. Holbîndu-se la imaginea de pe ecran, nu prinse primele cîteva cuvinte ale reportajului lui Thorpe.

– ...a acceptat demisia secretarului de stat Larkin, conform aşteptărilor. Secretarul Larkin a demisionat din postul său de cabinet, din motive de sănătate. Rămîne în Spitalul *Bethesda Naval,* revenindu-şi după operația cardiacă de săptămîna trecută. Odată cu acceptarea demisiei lui Larkin, preşedintele l-a numit pe Beaumont Dell în postul rămas vacant. Dell a acceptat oficial acum o oră o întîlnire în Biroul Oval. Secretarul de presă Donaldson a programat o conferință de presă pentru mîine la orele nouă dimineață.

Liv simți că o lasă picioarele şi se rezemă greu pe spate. Îl auzi pe Thorpe reluînd buletinul, în timp ce închidea ochii, trăgînd adînc aer în piept. Carl înjura deja.

Reportajul ei era mort. Tocmai îi fuseseră smulse măruntaiele. „Iar el o ştiuse." Liv se îndreptă, în timp ce emisiunea programată revenea pe ecran. O ştiuse încă de dimineață, de la ora opt.

– Refă textul, îi spunea Carl, întinzînd mîna după telefonul care începuse să sune. Şi trimite pe cineva sus după exemplarul lui Thorpe. Trebuie să umplem spațiul. Partea cu fiica s-a compromis.

Liv îşi înhață hîrtiile de pe biroul lui Carl, pornind imediat spre uşă.

– Te cheamă la machiaj, Liv.

Nu luă în seamă anunțul şi-şi continuă drumul spre ieşire. Nerăbdătoare, începu să se plimbe încoace şi-n-colo prin fața liftului, în drum spre etajul trei. Trecuseră ani de zile – putea să-i numere – de cînd o mai înfuriase atît de tare cineva sau ceva. Exploda de nevoia de a-şi descărca nervii. Şi nu exista decît un singur om care merita deplina forță a impactului.

– Cu Thorpe, ceru ea scurt, cînd intră în sala redacțională de la etajul trei.

O reporteră îşi ridică privirea şi puse mîna căuş peste receptorul telefonului.

– În biroul lui.

De astă dată, Liv o luă pe scări. Le urcă în fugă, uitînd de atitudinea controlată, construită cu atîta grijă.

– Domnişoară Carmichael! se ridică recepționera de la intrarea etajului patru, cînd Liv se repezi pe uşă. Domnişoară Carmichael! repetă ea, în urma ei. Pe cine căutați? Domnişoară Carmichael!

Liv năvăli în biroul lui Thorpe, fără să bată la uşă.

– Nesimțitule!

Thorpe se opri din scris, răsucindu-se spre ea. Privi, mai mult intrigat decît nemulțumit, cum vizitatoarea neanunțată traversa încăperea.

– Olivia, se rezemă el de spătar, fără să se ridice. Ce surpriză plăcută!

O observă pe recepționera apărută în prag şi făcu un semn uşor din cap, expediind-o.

– Ia loc, o invită el pe Liv, cu un gest. Cred că nu

mi-ai mai onorat biroul de peste un an.

– Mi-ai distrus materialul.

Liv, cu exemplarul încă în mînă, rămase în picioare, aplecîndu-se peste birou.

Thorpe observă roşeaţa din obrajii ei în mod normal palizi, furia tenebroasă din ochii aceia de obicei calmi. Avea părul ciufulit după goana nebunească pe scări şi respira greu. Îl fascina. Cît de departe, se întrebă el, putea s-o forţeze înainte de a se dezlănţui cu adevărat? Se hotărî să afle.

– Care material?

– Ştii al naibii de bine care, îşi propti Liv palmele de birou, aplecîndu-se şi mai mult. Intenţionat ai făcut-o.

– Intenţionat fac majoritatea lucrurilor, confirmă el, cu nepăsare. Şi continuă, măsurînd-o cu privirea: Liv, dacă te referi la povestea cu Dell, nu era a ta. Era a mea. *Este* a mea.

– Ai transmis-o cu patruşcinci de minute înainte de emisiunea mea.

Ridicase vocea, furioasă, lucru la care Thorpe nu mai asistase. Din cîte ştia el, Olivia Carmichael nu vorbea niciodată mai tare de nivelul ei atent modulat. De obicei, îşi manifesta furia prin gheaţă, nu prin foc.

– Şi? îşi împreună el degetele, privind-o pe deasupra lor. Ai vreo reclamaţie cu privire la momentul ales?

– M-ai lăsat în aer, întinse ea hîrtiile, după care le mototoli, lăsîndu-le să cadă. Două săptămîni am lucrat ca să pregătesc reportajul ăsta, de cînd a făcut Larkin atacul de cord. Iar tu mi l-ai omorît în două minute.

– Nu eu răspund de protecția lucrărilor tale, Carmichael; tu răspunzi. Îți urez mai mult noroc, data viitoare.

– Of! bătu Liv cu amîndoi pumnii în biroul de mahon, ca turbată. Eşti vrednic de dispreț. Am investit în materialul ăsta ore întregi, sute de telefoane, mile şi mile de mers cu piciorul. Şi din cauza ta am avut de pracurs, din capul locului, un traseu cu obstacole.

Ochii i se îngustară, iar Thorpe observă că se făcea simțit un vag accent din New England.

– Chiar te sperii atît te rău, Thorpe? Atît de nesigur eşti de sfînta ta porțiune de teren şi calitatea reportajelor pe care le faci?

– Nesigur? se ridică al, aplecîndu-se peste birou, pînă ajunseră nas în nas. Grijile că te-ai strecura tu pe terenul meu nu mă țin treaz noaptea, Carmichael. Nu mă preocupă reporterii începători care încearcă să urce treptele scării trei cîte trei. Mai treci pe la mine cînd ți-ai achitat datoriile.

Liv scoase un sunet gros de furie.

– Nu-mi vorbi tu mie despre achitat datorii, Thorpe. Pe-ale mele am început să le plătesc acum opt ani.

– Acum opt ani, eu eram în Liban, fentînd gloanțele, pe cînd tu fentai fotbalişti la *Harvard.*

– N-am fentat niciodată fotbalişti, replică Liv furioasă. Şi asta n-are nici o importanță. Ştiai, azi-dimineață; ştiai ce se întîmpla.

– Şi dacă ştiam?

– Ştiai că mi se-nvîrtesc rotițele. N-ai nici un pic de loialitate față de postul local?

– Nu.

Răspunsul lui fu atît de firesc, încît o descumpăni un moment.

– Aici ai început şi tu.

– Şi tu ai telefona la W.T.R.L. în Jersey ca să le oferi lor exclusivitatea, fiindcă ai citit acolo buletinele meteo? ripostă Thorpe. Scuteşte-mă cu cioacele astea cu *alma mater*, Liv; nu ține.

– Eşti scîrbos, coborî vocea ei la un nivel primejdios. Tot ce- aveai de făcut era să-mi spui că urma să bagi reportajul.

– Şi probabil că ți-ai fi împreunat mîinile şi mă lăsai să-l bag primul?

Liv îi privi arcuirea ironică a sprîncenelor.

– Erai în stare să-mi tai beregata, ca să bagi reportajul ăla în emisie.

– Bucuros.

Thorpe rîse.

– Eşti sinceră cînd îți vin dracii, Liv – şi arăți trăsnet.

Luă nişte hîrtii de pe birou şi i le întinse.

– Vei avea nevoie de însemnările mele ca să-ți refaci textul. Mai ai sub treizeci de minute pînă intri în emisie.

– Ştiu şi eu ce oră e.

Ignoră hîrtiile oferite. Simțea dorința aproape irezistibilă de a azvîrli cu ceva prin fereastra de plexiglas din spatele lui.

– O s-o lămurim noi, Thorpe – dacă nu acum, cu-

rînd. M-am săturat să trebuiască să mă tîrăsc după tine pentru fiecare reportaj.

Smulse însemnările, detestînd obligația de a le primi de la el, dar știind că n-avea încotro.

– Perfect, o privi Thorpe ridicîndu-și propriul exemplar ghemotocit. Ne întîlnim să bem ceva, diseară.

– Nici nu mă gîndesc, se întoarse Liv, pornind spre ușă.

– Frică?

Acest unic cuvînt, sîcîitor, o opri. Întorcîndu-se, Liv îl privi încruntată.

– La *O'Riley,* la ora opt.

– Ne-am înțeles.

Thorpe zîmbi, cînd Liv trînti ușa în urma sa.

Așa, deci, își spuse, așezîndu-se la loc în scaun. Pe sub mătase se găsește carne și sînge. Începuse să aibă unele îndoieli. „Se pare că am făcut prima mișcare." Rîse puțin, răsucindu-se să privească peisajul orașului.

Al dracului ce-o mai înfuriase. Cu atît mai bine, conchise el; altfel, încă ar mai fi tras de timp. Una dintre cele mai importante calități de care trebuia să dea dovadă un reporter era răbdarea. Thorpe avusese răbdare mai mult de un an. Șaisprezece luni, mai exact, își spuse el.

Din prima seară cînd o văzuse transmițînd. Își amintea vocea joasă și calmă, frumusețea rece, pură. Îl atrăsese imediat, absolut. În momentul cînd o întîlnise, cînd îi simțise privirea trufașă îndreptată spre el, o

dorise. Instinctul îi spusese să se abțină, să păstreze distanța. Olivia Carmichael ascundea mai mult decît se vedea cu ochiul liber.

I-ar fi putut verifica amănunțit trecutul. Avea talentul, contactele necesare. Totuşi, ceva îi înfrînsese imboldul reportericesc de a afla. Recursese la răbdare. După ce petrecuse atîta timp făcînd degerături, la pîndă după oameni politici, Thorpe ştia totul despre răbdare. Se rezemă de spătar şi-şi aprinse o țigară. Se părea că ajunsese aproape de momentul scadenței.

La ora opt, Liv opri maşina într-o parcare de lîngă localul *O'Riley*. O clipă, îşi rezemă fruntea de volan. Cu deplină claritate, se revăzu pe ea însăşi trecînd ca o furtună prin sălile redacționale, pînă în biroul lui Thorpe. Cu deplină claritate, se auzi pe ea însăşi răcnind la el.

Nu putea suferi să-şi piardă calmul, şi mai mult detesta să şi-l piardă în fața lui Thorpe. De prima oară cînd se întîlniseră față în față, Liv recunoscuse genul de bărbat pe care trebuia să-l țină la distanță. Era prea puternic, prea charismatic. Se înscria în categoria „periculoşilor". Ba chiar, era în fruntea ei.

Dorise să păstreze o distanță impersonală, iar pentru aşa ceva era necesar formalismul. Cu cîteva ore în urmă, Liv renunțase la orice formalități. Nu putea fi formală, cînd stăteau amîndoi proptiți nas în nas, urlînd.

– Nu sînt rece şi netulburată, murmură ea, oricît de

mult aş încerca.

Şi-şi dădu seama, cu un oftat, că o ştia şi Thorpe.

În copilărie, fusese o inadaptată. Într-o familie de oameni manierați şi somnolenți, ea pusese prea multe întrebări, vărsase prea multe lacrimi, rîsese cu prea multă poftă. Spre deosebire de sora ei, n-o interesaseră panglicuțele şi rochiile de petrecere. Îşi dorise un cîine cu care să alerge, nu micul pudel liniştit pe care-l educase mama ei. Voise o casă în copac, nu căsuța de jocuri ordonată şi imaculată pe care o clădise un arhitect, la comanda tatălui ei. Voise să fugă, şi tot timpul i se spusese să meargă la pas.

Liv scăpase de regulile şi pretențiile stricte de a fi o Carmichael. Cunoscuse libertatea în colegiu... şi ceva mai mult de-atît. Crezuse că găsise tot ceea ce şi-ar fi putut dori vreodată. Apoi, pierduse totul. În ultimii şase ani, făcuse față unei noi faze de maturizare. Faza finală, hotărîse ea. Nu trebuia să se gîndească decît la ea însăşi şi la cariera ei. Nu-şi pierduse setea de libertate, dar învățase lecția prudenței.

Liv se îndreptă, clătinînd din cap. Nu era momentul să se gîndească la trecut. Prezentul – şi viitorul – ei îi solicitau toată atenția. „Nu-mi voi mai pierde calmul," îşi făgădui ea, în timp ce cobora din maşină. „N-am să-i dau satisfacție."

Şi intră la *O'Riley,* pentru a se întîlni cu Thorpe.

Acesta o văzu intrînd. Se uitase după ea. Observă că îşi aplicase la loc voalul negru. Avea fața stăpînită, ochii senini, căutîndu-l prin local. Aşa cum stătea în

picioare, în zgomot şi fum, arăta ca de marmură – rece, netedă şi rafinată. Thorpe ar fi vrut s-o atingă, să-i simtă pielea, să-i privească ochii încălzindu-se. Furia nu era singura patimă pe care dorea să i-o deştepte. Dorința pe care şi-o stăvilise luni de zile începea să ameninţe cu revărsarea.

Cît avea să mai dureze pînă-i îndepărta acele straturi protectoare? medită el. Era dispus să procedeze încet, să deguste provocarea, fiindcă intenționa să cîştige. Thorpe nu era obişnuit să piardă. Aşteptă pînă cînd ochii i se opriră asupra lui. Zîmbi, înclinîndu-şi capul, dar nu se ridică s-o conducă la masă. Îi plăcea modul ei de a merge – fluid, lin, cu subtili curenți de senzualitate.

– Bună, Olivia.

– Thorpe.

Liv se aşeză în separeu, în fața lui.

– Ce bei?

– Vin.

Ridică privirea spre chelner, care apăruse deja lîngă ea.

– Vin alb, Lou.

– Sigur, domnişoară Carmichael. Încă un rînd, domnule Thorpe?

– Nu, mulțumesc.

Îşi ridică scotch-ul. Remarcase surîsul fugar pe care Liv i-l adresase tînărului chelner. Îi încălzise fața, un scurt moment. Apoi, ochii îi reveniră spre ai lui şi căldura se risipi.

– În regulă, Thorpe; dacă vrem să limpezim atmosfera, propun să trecem la subiect.

– Mereu te preocupă numai meseria, Liv?

Îşi aprinse o ţigară, privindu-i faţa. Una dintre principalele lui calităţi era capacitatea de a studia direct, interminabil. Nu un singur politician de mare putere se foise sub privirea lui întunecată şi răbdătoare.

Lui Liv nu-i plăcea forţa aceea tăcută, nici efectul său asupra ei.

– Ne-am întîlnit aici ca să discutăm...

– N-ai auzit niciodată despre amabilitate? o întrerupse el. Ce mai faci? Ce vreme frumoasă e!

– Nu mă interesează ce faci tu, replică ea fără intonaţie; n-avea să-i vină de hac. Iar vremea e infectă.

– Ce voce dulce, ce limbă ascuţită!

Observă văpaia, repede controlată, care i se aprinse în ochi.

– Ai cea mai perfectă faţă pe care am văzut-o în viaţa mea.

Liv deveni ţeapănă – spatele, umerii, braţele. Thorpe remarcă mişcarea involuntară şi sorbi din scotch.

– N-am venit aici ca să discutăm despre cum arăt eu.

– Nu, dar înfăţişarea face parte din meserie, nu?

Chelnerul puse vinul în faţa ei. Liv apucă piciorul paharului între degete, dar nu-l ridică. Thorpe continuă:

– Telespectatorii ar prefera să invite oameni atrac-

tivi în casele lor. Astfel, ştirile devin mai uşor de înghiţit. Mai adaugă şi puţină clasă; e o contribuţie utilă.

– Înfăţişarea mea nu are nici o legătură cu calitatea reportajelor.

Avea vocea rece şi neimplicată, dar ochii începeau să i se înfierbînte.

– Aşa e, însă îţi aduce totuşi puncte în emisiune.

Se rezemă în scaun, continuînd s-o cerceteze.

– Eşti o prezentatoare al naibii de bună, Liv, şi prinzi viteză ca reporteră.

Îl privi încruntată. Încerca s-o dezechilibreze aruncîndu-i complimente?

– Şi, adăugă el, fără a schimba ritmul, eşti o femeie foarte prevăzătoare.

– Ce vrei să spui?

– Dacă te-aş invita la cină, ce mi-ai răspunde?

– Că nu.

Thorpe primi răspunsul cu un zîmbet scurt, fără a fi lezat.

– De ce?

Încet, Liv luă o înghiţitură de vin.

– Fiind că nu-mi placi. Nu iau cina cu oameni care nu-mi plac.

– Ceea ce înseamnă că iei totuşi cina cu oameni care-ţi plac.

Thorpe mai trase o ultimă dată din ţigară, gînditor, apoi o strivi în scrumieră.

– De fapt, însă, nu ieşi cu nimeni, aşa-i?

– Nu te priveşte.

Înfuriată, dădu să se ridice, dar mîinile lui i le opriră pe ale ei în loc, cu fermitate.

– Tinzi să sari în sus cînd se apasă pe buton. Mă faci curios, Olivia.

Vorbea calm, mai încet decît rîsetele şi rumoarea de glasuri din jurul lor.

– Nu vreau să te interesez în nici un fel. Nu-mi placi, repetă ea, stăpînindu-şi îndemnul de a se zbate în strînsoarea lui. Avea palmele tari şi neaşteptat de aspre. Îi trezeau o senzaţie stranie pe piele.

– Nu-mi place aroganţa explicită.

– Cred că e un compliment.

Zîmbetul era atrăgător, iar Liv se oţeli contra lui. Ştia că avusese dreptate să-l califice ca periculos.

– Îmi place stilul tău, Liv – şi faţa. Sex cu gheaţă, continuă Thorpe, după care văzu că atinsese un nerv sensibil, crud. Mîinile îi tresăriră sub ale lui. Ochii ei furioşi deveniră lezaţi, apoi de o prudentă goliciune.

– Dă-mi drumul.

Dorise s-o sîcîie, s-o îmboldească, dar nu s-o lovească.

– Scuză-mă.

Era o scuză simplă, sinceră şi neaşteptată. Îi nimici pornirea de a sări în picioare să plece. Cînd mîinile lui îi dădură drumul, luă din nou paharul cu vin.

– Dacă acum am terminat cu amabilităţile, Thorpe, poate reuşim să trecem la treabă.

– Bine, Liv, acceptă el. E rîndul tău la serviciu.

Liv lăsă jos paharul.

– Vreau să nu mă mai blochezi.

– Fii concretă.

– W.W.B.W. e o filială a C.N.C. Ar trebui să existe o anume cooperare. Emisiunea locală e la fel de importantă ca şi cea naţională.

– Şi?

Uneori, era înnebunitor de taciturn. Liv împinse vinul deoparte şi se aplecă peste masă.

– Nu-ţi cer ajutorul. N-am nevoie de el. Dar m-am săturat de sabotaje.

– Sabotaje? îşi luă el paharul, învîrtind băutura. Liv se însufleţea din nou, uitîndu-şi jurămîntul de a rămîne distantă şi intangibilă. Îi plăcea unda trandafirie de sub pielea ei ca ivoriul.

– Ştiai că lucram la subiectul Dell. Cunoşteai fiecare pas pe care-l făceam. Nu încerca pe mine mutra asta nevinovată şi copilărească, Thorpe. Ştiu că ai relaţii înalte la W.B.W. Ai vrut să mă compromit.

Thorpe rîse, amuzat de cuvintele ei.

– Sigur, ştiam ce făceai, recunoscu el, ridicînd nepăsător din umeri. Dar asta e problema ta, nu a mea. Ţi-am dat textul meu; e o procedură standard. Postul local e alimentat întotdeauna de sus.

– N-aş fi avut nevoie de textul tău, dacă nu-mi ţineai cuţitul la beregată.

N-o interesau procedurile standard, nici generozitatea celor de sus.

– Cu informaţiile potrivite, aş fi putut schimba tonul interviului cu Anna Monroe, folosindu-l totuşi. Era o

lucrare bună, iar acum s-a irosit.

– Viziune îngustă, declară Thorpe simplu, terminîndu-şi scotch-ul. Un risc reportericesc. Dacă, urmă el, aprinzîndu-şi încă o ţigară, ai fi avut în vedere mai multe posibilităţi, i-ai fi pus Annei întrebări diferite, ai fi dus-o de nas puţin mai mult. Apoi, după ce transmiteam eu materialul, interviul ar fi putut să fie remontat. Încă l-ai mai fi putut folosi. Am văzut banda, adăugă el. Era bine făcută; pur şi simplu n-ai apăsat destule dintre butoanele potrivite.

– Nu mă-nvăţa tu pe mine cum să-mi fac meseria.

– Ătunci, nu mă-nvăţa nici tu cum să mi-o fac eu pe a mea.

Se aplecă şi el înainte.

– Am rubrica politică de cinci ani. Nu-ţi ofer Colina Capitoliului[1] pe tavă, Carmichael. Dacă ai vreo problemă cu modul meu de a lucra, discută cu Morrison, azvîrli el numele şefului biroului C.N.C. din Washington.

– Încrezut mai eşti!

Liv simţea brusc dorinţa să-l strîngă de gît.

– Atît de sigur de poziţia ta sacră de păstrător al Sfîntului Graal.

– Nu există nimic sacru în rubrica politică a oraşului ăstuia, Carmichael, ripostă Thorpe. Mă aflu aici fiindcă ştiu regulile jocului. Poate ai şi tu nevoie de

1. – Sediul Congresului S.U.A.

cîteva lecții.

– Nu de la tine.

– Se poate şi mai rău.

Tăcu un moment, calculînd.

– Ascultă, de dragul curtoaziei profesionale, îți acord atîta lucru. E necesar mai mult de un an pentru a-ți înfige rădăcinile aici. Oamenii din oraşul ăsta sînt nesiguri; funcțiile lor stau mereu pe muchie de cuțit. Politica e o vorbă urîtă – şi mai urîtă, de la Watergate[1] încoace. Demascarea e meseria ta; nu ne pot ignora, aşa că încearcă să se folosească de noi în acelaşi fel în care ne folosim noi de ei.

– Nu-mi spui nici o noutate.

– Poate că nu, fu el de acord. Dar ai un avantaj pe care nu ți-l cultivi. Înfățişarea şi clasa.

– Nu înțeleg ce...

– Nu fi idioată, o întrerupse Thorpe cu un gest scurt, nervos. Un reporter trebuie să se folosească de tot ceea ce poate cere, împrumuta sau fura. Fața ta nu are nimic în comun cu creierul, dar are toate legăturile posibile cu modul în care te percep oamenii. Natura umană.

Tăcu, lăsînd cuvintele să-şi facă efectul.

Liv digera cele auzite, nemulțumită, fiindcă ştia că avea dreptate. Unor reporteri le era de folos şarmul, altora, asprimea. Iar atu-ul ei era, aşa cum spusese

1. – Scandalul din anii 1972-74, finalizat cu demisia preşedintelui Richard M. Nixon.

Thorpe, clasa.

– Sîmbătă seară are loc o petrecere la ambasadă. Am să te duc.

Redeveni atentă la el. Făcu ochii mari, uimită.

– Ai să...

– Dacă vrei să intri pe uşă, alege-o pe cea mai accesibilă.

Incredulitatea din ochii ei îl amuza.

– În toaleta doamnelor se pot auzi multe bîrfe interesante, după cîteva pahare de şampanie.

– Iar tu ştii totul despre el, desigur, comentă sec Liv.

– Ai fi surprinsă.

Era prudentă, stînjenită, tentată.

– De ce-ai face asta?

Thorpe îi împinse în faţă paharul de vin:

– E o zicală despre calul de dar, Liv.

– Mai e una şi despre calul troian.

Rîzînd, Thorpe se rezemă de spătar.

– Un reporter bun deschide porţile şi aruncă bomba.

Avea dreptate, desigur, dar nu-i plăcea. Ştia că, dacă i-ar fi propus-o oricine altcineva în afara lui Thorpe, n-ar fi ezitat. „Îi dai prea multă importanţă," îşi spuse ea, pregătindu-şi poşeta.

– În regulă. La care ambasadă?

– Canadiană.

Îl amuza să-i urmărească încercările de a se hotărî.

– La ce oră să ne întîlnim?

– Trec eu să te iau.

Liv tocmai dădea să se ridice, dar la aceste cuvinte se opri.

– Nu.

– Eu invit, eu hotărăsc. Primeşti sau renunți.

Nu-i plăcea. O întîlnire cu el în oraş ar fi menținut seara la un nivel profesional şi relativ sigur. Deşi se îndoia că o femeie putea fi vreodată realmente în siguranță cu Thorpe. O înghesuia în corzi. Dacă refuza acum, avea să pară şi să se simtă ca o proastă.

– Bine, îşi luă Liv agenda. Să-ți dau adresa.

– Îți ştiu adresa.

Îi văzu ochii revenind spre el, precauți şi bănuitori. Zîmbi.

– Sînt reporter, Liv; lucrez cu informațiile.

Şi ieşi din separeu.

– Te conduc.

Luînd-o de braț, o îndrumă spre uşă. Liv rămase tăcută. Nu era sigură dacă într-adevăr cîştigase un punct, sau nu cumva făcuse doi paşi înapoi. În orice caz, găsea că era mai bine aşa decît să stea pe loc.

– Nu e nevoie să ieşi, începu ea, cînd Thorpe porni spre parcare. Nu ți-ai luat haina.

– Îmi porți de grijă?

– Deloc.

Nemulțumită, îşi scoase cheile.

– Am terminat cu problemele profesionale pentru seara asta? o întrebă Thorpe, pe cînd introducea

cheia în broasca portierei.

– Da.

– Complet?

– Complet.

– Bine.

O răsuci cu fața spre ei, ținînd-o ferm de umeri, şi-i captură gura cu a lui. Liv fu prea buimăcită ca să protesteze. Nu fusese pregătită pentru o asemenea manevră din partea lui Thorpe. Nu se aşteptase ca gura aceea aspră şi străină de orice compromisuri să poată fi blîndă şi gingaşă. O trase spre el, strîngînd-o la piept.

Avea trupul dur, ferm şi excitant. Sîngele începu să i se înfierbînte în vene. Liv ridică mîinile, nesigură dacă să-l tragă mai aproape sau să-l respingă. Sfîrşi prin a-şi încîrliga degetele în materialul cămăşii lui.

Thorpe nu schiță nici o încercare de a prelungi sărutul sau de a se grăbi să caute intimitatea. O simțea luptîndu-se să nu reacționeze şi ştia că nu trebuia decît s-o aştepte. Îşi stăvili propriile dorințe, concentrîndu-se asupra alor ei.

Încet, buzele lui Liv se înmuiară, cedînd. Simțea lumea tulburîndu-se, ca şi cum pe obiectivul unei camere ar fi fost plasată o nouă lentilă, fără a fi încă reglată.

– Nu, murmură ea, cu gura lipită de a lui, desfăcîndu-şi mîinile pentru a-l împinge. Nu.

Cînd Thorpe îi dădu drumul, Liv se rezemă de maşină. Simțăminte pe care şi le crezuse complet moarte

începuseră să se deştepte din nou la viață. Nu le dorea, nu voia ca Thorpe să fie omul care i le revitaliza. Îl privi lung, în timp ce el îi urmărea emoția şi vulnerabilitatea străbătîndu-i fața. Simțea fremătînd în el ceva mai complex decît dorința.

– Asta...

Liv înghiți în sec şi încercă să vorbească din nou.

– A fost...

– Foarte plăcut, Olivia, pentru amîndoi.

Îşi menținu glasul lejer, spre binele ei ca şi al lui însuşi.

– Deşi s-ar părea că ți-ai cam pierdut practica.

Ochii ei scăpărară, iar ceața se risipi.

– Eşti nesuferit.

– Să fii gata sîmbătă la opt, Liv, mai spuse el şi intră înapoi la *O'Riley.*

Capitolul 3

Alese o rochie neagră simplă. Îi stătea strînsă pe trup, de la guler pînă la poale, fără adaosuri şi falduri care să-i strice linia. În contrast cu culoarea complet neagră, pielea îi strălucea ca marmura. Liv ezită în privinţa bijuteriilor, apoi se hotărî asupra unor clipsuri cu perle pe care le primise la împlinirea vîrstei de douăzeci şi unu de ani.

Un moment, se rezumă să ţină cerceii în mînă. Îi trezeau amintiri, dulci-amărui. Douăzeci şi unu de ani. Pe-atunci, crezuse că nimic nu-i putea întina viaţa, fericirea. Cu nici un an mai tîrziu, lumea ei începuse să se destrame. La douăzeci şi trei de ani, nu-şi mai putea aminti ce însemna să fie fericită.

Încercă să-şi aducă aminte ce spusese Doug cînd îi dăduse perlele. Liv închise ochii un moment. Fusese ceva în legătură cu asemănarea dintre ele şi pielea ei, netedă şi pală. „Doug," medită ea. „Soţul meu." Îşi privi mîinile fără inele. „Fostul meu soţ. Pe-atunci, ne

iubeam, cred. Cei patru ani cît am trăit împreună; măcar o parte din ei. Înainte..."

Simțind că i se redeştepta durerea, închise iarăşi ochii. Nu se putea gîndi la ceea ce pierduse. Era prea enorm, prea imposibil de înlocuit. Trecuseră şapte ani de cînd îi dăruise cerceii. Pe-atunci, fusese o altă femeie, într-o altă viață. Sosise timpul ca această femeie să-i poarte din nou, în viața pe care o avea acum.

Liv îşi puse cerceii şi merse să-şi caute pantofii. Se apropia ora opt.

Era nervoasă şi încerca să se încredințeze că nu era. De ani de zile nu mai ieşise la o întîlnire. „Nu e o întîlnire," îşi reaminti ea. „E o chestiune de afaceri. O curtoazie profesională." Şi de ce începuse Thorpe aşa deodată să se arate curtenitor cu ea?

Liv stătea aşezată, cu un pantof în picior şi celălalt în mînă. Nu era un om în care să aibă încredere, pe plan profesional sau personal. La lucru, era necruțător şi posesiv. O ştiuse de la bun început. Iar acum...

Modul cum o sărutase. Hodoronc-tronc. De parcă ar fi avut tot dreptul. Îşi muşcă buza de jos, privind în gol. N-o prevenise cu nimic. Dacă o făcea, şi-ar fi ridicat şi ea baricadele. Ştia ce semne să caute; zîmbetele, cuvintele blînde, promițătoare.

Thorpe nu făcuse risipă de aşa ceva. Fusese un impuls, decise Liv, izgonind gîndul. În sărut nu se simțise nimic disperat sau măcar deosebit de drăgăstos. Nu fusese dur; nu încercase s-o seducă. Făcea prea mult caz. Dorise să-l sărute. Dorise să continue a-l

săruta. Să fie îmbrățișată, cerută, dorită. De ce? Nu însemna nimic pentru ea, își spuse Liv categorică.

– Ce vrei? își șopti. Și de ce nu știi?

„Să fiu cea mai bună," răspunse tot ea. „Să înving. Să fiu Olivia Carmichael fără a trebui să pierd bucăți din mine pe drum. Vreau să fiu din nou întreagă."

Auzi soneria. „Afaceri," își reaminti ea. „Voi fi cea mai bună reporteră din Washington. Dacă trebuie să am relații sociale cu T.C. Thorpe ca s-o reușesc, atunci voi avea relații cu T.C. Thorpe."

Privi spre parfumul de pe măsuța de toaletă, apoi îi întoarse spatele. N-avea nici un rost să-i dea idei. Era convinsă că avea și-așa destule. Străbătu apartamentul, fără grabă. Găsea o mică undă de satisfacție în a-l lăsa să aștepte. Cînd, însă, Liv deschise ușa, Thorpe nu părea nemulțumit. În ochii lui se citea aprobarea și simpla admirație masculină la adresa femeii.

– Arăți splendid, îi întinse el un singur boboc de trandafir, alb, cu coadă lungă. Ți se potrivește, adăugă, cînd Liv acceptă floarea fără o vorbă. Roșul e prea bătător la ochi; rozul e prea dulce.

Liv privi floarea și uită tot ceea ce abia își spusese. Nu se așteptase ca Thorpe s-o emoționeze din nou atît de repede. Ridică spre el o privire serioasă.

– Îți mulțumesc.

Thorpe zîmbi, vorbind însă pe un ton la fel de serios ca al ei:

– N-ai de ce. Mă primești în casă?

„Ar fi mai cuminte să n-o fac", își spuse ea brusc,

dar făcu un pas înapoi.

– Merg să-l pun în apă.

Thorpe scrută livingul, în timp ce Liv se îndepărta. Era o cameră ordonată, mobilată cu gust. Fără decorator, îşi spuse el. Lucrase pe îndelete, alegînd exact ceea ce dorea. Observă că nu existau fotografii, nici suveniruri. Liv nu-şi etala nici o parte din ea însăşi. Foarte atentă, foarte discretă. Vaga aluzie de secretomanie îi excitase instinctele de reporter.

„S-ar putea să fie momentul," cugetă el, „pentru puțină iscodire uşoară." Intră în bucătărie, rezemîndu-se de uşă, în timp ce Liv umplea cu apă o vază îngustă de cristal.

– Frumoasă casă, spuse el pe ton de conversație. Ai o vedere minunată asupra oraşului.

– Da.

– Washington-ul nici nu se compară cu Connecticut-ul. Din care parte eşti?

Liv îşi ridică ochii. Erau din nou reci, precauți.

– Din Westport.

Westport – Carmichael. Lui Thorpe nu-i fu greu deloc să facă legătura.

– Tyler Carmichael e tatăl tău?

Liv ridică vaza din chiuvetă, întorcîndu-se spre el:

– Da.

Tyler Carmichael – domenii, conservatorism înveterat, rădăcini întinzîndu-se tocmai pînă la Mayflower. Avusese două fiice, îşi aminti deodată Thorpe. Uitase, fiindcă una dintre ele pur şi simplu dispăruse din aten-

ția publică în urmă cu zece ani, cîtă vreme cealaltă porniṣe pe circuitul debutantelor. Rochii de cinci mii de dolari şi un *Rolls* roz. Fetița lui tăticu'. Cînd absolvise la *Radcliffe* şi-şi înhățase primul soț, un dramaturg, Carmichael îi dăduse ca dar de nuntă un domeniu de doisprezece acri de pămînt. Melinda Carmichael Howard LeClare se afla acum la soțul numărul doi. Era o femeie nervoasă şi rîzgîiată, cu o frumusețe de un gen disperat şi gustul lucrurilor scumpe.

– Am cunoscut-o pe sora ta, comentă Thorpe, studiindu-i lui Liv fața. Nu semeni deloc cu ea.

– Nu, confirmă Liv simplu, trecînd pe lîngă el, în *living room;* puse trandafirul pe o măsuță cu placă de sticlă. Mă duc să-mi iau mantoul.

„O bună reporteră," medită Thorpe, „e cel mai prost subiect de interviuri. Ştie cum să răspundă la întrebări cu da sau nu şi fără nici o inflexiune." Olivia Carmichael era o bună reporteră. Şi el la fel.

– Nu te înțelegi bine cu familia?

– N-am spus asta, replică Liv, alegînd din dulap o blană de vulpi lungă pînă la şolduri.

– Nici nu era nevoie.

Cu mişcări line, Thorpe luă haina şi i-o ținu s-o îmbrace. Liv îşi strecură brațele în mîneci. Nu-şi dăduse cu parfum, remarcă el, rămînîndu-i doar uşorul miros stăruitor de la baie şi aroma curată, cu iz vag de chitră, a şamponului. Lipsa artificiilor îl excita. O întoarse cu fața spre el.

– De ce nu te înțelegi cu ei?

Liv pufni nervoasă.

– Ascultă, Thorpe...

– N-ai de gînd să mi te adresezi pe numele mic?

Arcuindu-şi o sprînceană, Liv aşteptă un moment.

– Terrance?

Thorpe zîmbi:

– Nimeni nu mă numeşte aşa, rămînînd pe urmă viu ca să se laude.

Liv rîse. Era pentru prima oară cînd o auzea rîzînd cu sinceritate. Se aplecă să-şi ia geanta.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi atrase atenția Thorpe, luînd-o pe neaşteptate de mînă, cînd se întoarse din nou spre el.

– Şi nici n-am de gînd. Fără întrebări personale, Thorpe, oficial sau nu.

– Sînt un om încăpățînat, Liv.

– Nu te lăuda; e neatrăgător.

Îşi înlănțui degetele printre ale ei, după care ridică cele două mîini astfel unite, studiindu-le îngîndurat.

– Se potrivesc, decise el, aruncîndu-i un surîs ciudat. Mă gîndeam eu.

Liv nu era obişnuită cu aşa ceva. Nu se voia o seducție, deşi simțea fiori de dorință. Nu era nici o provocare, cu toate că simțea nevoia de a riposta. Nu era nici măcar o supoziție pe care s-o poată disputa. Thorpe nu făcuse decît să declare un fapt.

– Nu întîrziem? întrebă Liv, puțin cam neliniştită.

I se părea ciudat că, deşi ochii lui nu se desprindeau nici o clipă dintr-ai ei, le simțea privirea prin

haină, prin rochie, pînă pe piele. Ar fi jurat că ştia exact cum arăta, pînă la micul semn din naştere în formă de semilună, de sub sînul stîng.

– Thorpe.

Ceea ce simţea îi trezise un scurt junghi de panică.

– Încetează.

Indignare. I-o văzu. O simţi. Era lezată. Îşi reaminti propria-i hotărîre de a acţiona mai încet. Păstrîndu-i mîna într-a lui, porni spre uşă.

Lumină. Muzică. Eleganţă. Liv se întreba la cîte petreceri fusese în viaţa ei. Ce anume făcea această petrecere să difere de sute altele? Politica.

O mică lume intimă, cu muchii tari. Erai numit sau ales, dar deveneai întotdeauna ţintă deschisă a presei, vulnerabil datorită influenţei acesteia asupra publicului. De obicei, un grup îl acuza pe celălalt că înscena ştirile. Uneori, era adevărat. Fie un eveniment social, fie unul oficial, trebuia să se proiecteze anumite imagini. Liv înţelegea imaginile. Senatorul care ronţăia pîine cu pâté era liberal; avea părul aranjat băieţeşte în jurul chipului deschis, ingenuu. Liv ştia că era tăios ca briciul şi de o ambiţie vicioasă. Un congressman veteran spunea o povestioară cam searbădă despre pescuitul de merlin. Făcea lobby cu furie împotriva unei iminente propuneri de impozitare.

Liv zări un reporter de la un ziar influent din Washington, care bea încontinuu. După numărătoarea ei, dăduse pe gît cinci pahare de bourbon fără a clipi din

ochi. Degetele, însă, îi stăteau încovoiate în jurul paharului ca ale unui înecat pe colacul de salvare. Recunoscînd semnele, Liv simți o undă de milă. Dacă încă nu-şi lua deja micul dejun sub formă lichidă, nici mult nu mai avea pînă acolo.

– Fiecare înfruntă în felul lui presiunile, comentă Thorpe, observînd încotro privea Liv.

– Probabil. Am avut o prietenă la un ziar din Austin, începu ea, acceptînd paharul de vin pe care i-l oferea Thorpe. Spunea că ziarele dau informații publicului care gîndeşte, cîtă vreme televiziunea dă spectacole.

Thorpe îşi aprinse o țigară.

– Şi ce i-ai răspuns?

– I-am atras atenția că reclamele împrăştiate prin *New York Times* nu diferă cu nimic de spoturile din timpul emisiunilor.

Surîse, amintindu-şi de preacinstita ei colegă.

– Eu ziceam că televiziunea are un efect mai imediat; ea spunea că ziarele îndeamnă la mai multă reflecție. Eu susțineam că televiziunea îi dă telespectatorului posibilitatea să vadă; ea răspundea că tiparul îi permite cititorului să gîndească.

Ridicînd din umeri, sorbi vinul sec, rece.

– Amîndouă aveam dreptate, cred.

– Am făcut şi eu cîteva reportaje scrise, cînd eram în colegiu.

Thorpe o privea pe Liv studiind oamenii, ambianța. Acum, reveni cu ochii spre el, curioasă.

– De ce ai trecut la televiziune?

– Îmi place ritmul mai rapid, senzația de a contacta pe loc oamenii.

Dădu din cap, înțelegîndu-l perfect. Thorpe avea în mînă un pahar de scotch. Spre deosebire de reporterul pe care-l observase ea, Thorpe bea cu măsură... dar fuma prea mult, constată Liv. Se gîndi la Carl şi la nesfîrşita lui înlănțuire de țigări.

– Tu cum rezolvi problema presiunilor?

Thorpe zîmbi ironic, după care, spre mirarea ei, îşi trecu degetul mare peste perla unui cercel.

– Vîslesc.

– Ce?

Atingerea îi distrăsese atenția. Se concentră din nou asupra feței lui.

– Vîslesc, repetă Thorpe. Cu barca, pe rîu. Cînd e prea frig, joc handbal.

– Vîsleşti, repetă Liv, gînditoare; astfel se explica senzația bătătorită, muncită, a mîinilor lui.

– Da, ştii tu: Hai, *Yale!*

Auzind, zîmbi – un surîs scurt, care-i lumină ochii.

– E pentru prima oară că-mi oferi asta, spuse el. Zîmbeşti cu toată fața. Cred că m-am îndrăgostit.

– Eşti prea dur pentru aşa ceva, Thorpe.

– Ca bezeaua, o contrazise el, ridicîndu-i mîna la buze.

Cu grijă, Liv şi-o retrase dintr-a lui. O furnicau vîrfurile degetelor.

– Nici o bezea n-a fost răspunzătoare de expozeul ăla despre deturnarea fondurilor din Departamentul In-

terior, în noiembrie trecut.

– Aia-i meseria.

Făcu un pas, astfel că trupurile aproape li se atinseră.

– Omul e un romantic patetic, sleit de lumina lumînărilor, răvăşit de un preludiu al lui Chopin. Orice femeie m-ar putea avea, la preţul unui foc în şemineu şi al unei sticle de vin.

Liv ridică din nou paharul. Probabil vinul era acela care o făcea să se simtă nesigură pe picioare.

– Şi au reuşit mii de femei.

– Mi-ai spus să nu mă laud, zîmbi el. Iar munca de reporter îţi limitează timpul.

Îi era greu să păstreze distanţa. Clătinînd din cap, oftă:

– Nu vreau să te plac, Thorpe, zău că nu vreau.

– Nu te repezi, o sfătui el, vesel.

– T.C., îl bătu pe umăr gentlemanul din Virginia. Ştiam c-am să te găsesc cu o femeie atrăgătoare.

O măsură pe Liv cu ochi admirativi. Senatorul Wyatt avea cîteva kilograme în plus, era roşu în obraji şi jovial. Liv ştia că ducea o campanie pentru anularea reducerilor bugetare propuse în domeniul învăţămîntului şi al asistenţei sociale. Două săptămîni se luptase să-i treacă pragul.

– Domnule senator, răspunse bine dispus Thorpe la salutul cu mîna grea. Olivia Carmichael.

Mîna lui Liv fu pompată în cel mai autentic stil senatorial.

– Ei, am memoria feţelor, iar pe aceasta am mai văzut-o. Dar jur că nu eşti una dintre prietenele stabile ale lui T.C.

Thorpe scoase un sunet aflat undeva între tuse şi oftat. Liv îi aruncă o privire.

– Lucrez la W.W.B.W., domnule senator Wyatt. Domnul Thorpe şi cu mine sîntem... colegi.

– Da, da, desigur. Acum îmi amintesc perfect. T.C. preferă un alt gen.

Se aplecă spre Liv, făcîndu-i cu ochiul:

– Picioare lungi, minte scurtă.

– Chiar aşa? îi adresă Liv lui Thorpe o privire îngîndurată.

– Ai nişte picioare extraordinare, Liv, o asigură Thorpe.

– Mi s-a mai spus.

Se întoarse spre Wyatt.

– Aş dori foarte mult să vorbesc cu dumneavoastră, domnule senator, despre poziţia dumneavoastră privitoare la reducerile propuse în învăţămînt. Eventual mi-aţi putea propune un moment mai potrivit?

Wyatt ezită un moment, apoi dădu din cap:

– Telefonează-mi la birou luni dimineaţă. Voi doi ar trebui să dansaţi, adăugă el, îndreptîndu-şi sacoul de seară cu o mişcare scurtă. Merg să văd dacă găsesc nişte mîncare adevărată la bufetul de-acolo. Icre şi ficat de gîscă.

Şi plecă săltăreţ, cu o strîmbătură. Thorpe o luă de mînă. Cînd Liv îşi ridică privirea spre el, îi zîmbi.

– Urmam doar sfatul senatorului, explică el.

Rămînînd la marginea ringului de dans, o cuprinse în brațe. I se întîmpla pentru a doua oară să fie strînsă la pieptul lui. A doua oară cînd trupul îi reacționa, în pofida propriei voințe. Liv deveni țeapănă.

– Nu-ți place să dansezi; Olivia? murmură Thorpe.

– Ba da, făcu ea un efort să-şi mențină vocea rece şi calmă. Bineînțeles.

– Atunci, relaxează-te.

Mîna lui îi stătea pe talie, uşoară, iar gura i se apropiase de urechea ei. Pe pielea lui Liv alergau fiori mărunți.

– Cînd vom face dragoste, n-au să se uite la noi toți ştabii din Washington. Îmi place intimitatea.

Întrucît se luptase să asimileze prima parte a afirmației, avu nevoie de un moment pentru a conştientiza şi partea a doua. Îşi azvîrli capul pe spate, astfel ca ochii să li se întîlnească.

– Ce te face să crezi...

– Nu cred, ştiu, o corectă el. Îți bate inima la fel ca atunci cînd te-am sărutat, în față la *O'Riley*.

– Ba nu-mi bate, negă ea cu aprindere. Nici atunci nu mi-a bătut; şi nici acum. Ți-am mai spus, Thorpe, nu te plac.

– Mai recent, ai spus că nu voiai să mă placi – ceea ce e cu totul altceva.

Era atît de sveltă. Îi venea s-o strîngă tot mai tare, pînă se topea în el.

– Aş putea afla chiar în clipa asta cum te simți la

atingere, dacă te-aş săruta. Toată reţeaua de bîrfă federală ar vîjîi despre Thorpe şi Carmichael care fraternizează pe un teren neutru.

– Iar editorialul ar fi despre falca ruptă a lui Thorpe cînd Carmichael a suspendat relaţiile diplomatice.

– N-ai tu mîini bune de dat pumni, medită el. Oricum, prefer să transmit reportaje, nu să apar în ele.

Cînd melodia luă sfîrşit, Liz se retrase.

– Merg să-ţi verific teoria despre toaleta doamnelor, spuse ea calmă.

Îi *bătea* inima. Îl detesta pentru că avea dreptate.

Thorpe o privi îndepărtîndu-se. Deodată, îşi dori ca afurisita de petrecere să se termine, ca s-o aibă singur, fie şi doar pentru cîteva minute. Trupul continua să-l furnice, după atingerea trupului ei. Niciodată nu mai dorise atît de tare o femeie, nici nu fusese atît de neputincios de sigur că îi mai rămăsese de purtat o cumplită luptă împotriva curentului. Scoţînd o ţigară, aprinse bricheta şi trase fumul cu sete.

Era obişnuit cu presiunile, în meseria sa. Ba, la drept vorbind, chiar îl făceau să prospere. Acesta era secretul lui. Putea dormi doar pe apucate, zile în şir, continuînd totuşi să palpite de energie. Nu avea nevoie de vitamine, doar de subiecte. Aceasta, însă, era o presiune de un alt fel – aceea de a dori ceva şi a şti că încă îi era inaccesibil. Dacă era nevoit s-o ia cu asalt pe Olivia Carmichael, exact asta avea să facă. Nu putea să-i scape.

– T.C., piratule. Ce faci?

Thorpe se întoarse şi dădu mîna cu secretarul de presă al ambasadorului canadian. Răspunzîndu-i la salut, îşi impuse să se destindă. Un asalt încununat de succes necesita timp.

Liv nu se grăbi cu reînnoitul machiajului care n-avea nevoie de nici o reînnoire. Încercă, în timp ce-şi pudra nasul, să judece logic răspunsul lui Thorpe. Nu-l calificase chiar ea ca un bărbat charismatic? Atractiv chiar, îşi aminti, fără tragere de inimă, atractiv într-un mod pur fizic, atletic. Asta n-avea nimic de-a face cu felul lui de a fi, dificil şi enervant.

– Sigur că-i un liliac bătrîn şi pompos, dar totuşi îmi place, se auzi o voce.

Liv privi în oglindă, pentru a vedea imaginea reflectată a două femei care intraseră. Una era deputata Amelia Thaxter, o femeie slabă şi sîrguincioasă, care avea înclinare spre cauzele pierdute şi hainele demodate. Electorii ei o iubeau, dovedind acest lucru prin faptul că o aleseseră pentru un al doilea termen, în condiţiile unei înfrîngeri catastrofale a partidului.

Femeia de lîngă ea, care vorbea, avea tot vreo cincizeci de ani, dar era mai dolofană şi îmbrăcată elegant, în mătase gri. Avea ceva vag familiar. Liv îşi scoase pentru a doua oară pudriera, ascultînd.

– Tu eşti mai tolerantă decît mine, Myra, se aşeză Amelia obosită, scoţînd un pieptene.

– Rod nu-i un băiat rău, Amelia, răspunse Myra, în timp ce scotea un ruj ţipător în tub argintiu. Dacă ai

fôlosi puțină miere, ți-ar putea deveni un sprijin, nu o bătaie de de cap.

– Nu-l interesează problemele ecologice sale statului Dakota de Sud, replică Amelia; nu se oștenise să folosească pieptenele, ci se tot bătea cu el în palma mîinii celeilalte. Orice-am spune, tu sau eu, astă seară, nu mă va susține luni, cînd am să pun propunerea în discuție.

– Mai vedem noi, își trase Myra o dîră cu rujul.

Rod, își dădu seama Liv în timp ce scotea din poșetă o perie subțire, era Roderick Matte, unul dintre cei mai influenți oameni din Congres. Dacă o chestiune se vota strîns, el era omul care înclina decisiv balanța.

„Un liliac bătrîn și pompos", repetă Liv în sinea ei, stăpînindu-și un zîmbet. Da, asta era, cum mai era și marea speranță a partidului său pentru cel mai înalt oficiu din Washington, la alegerile viitoare. Sau, cel puțin, așa se zvonea.

Deputata bombăni la adresa pieptenelui, apoi și-l vîrî înapoi în poșetă.

– E bigot și îngust la mine ca un morcov în...

– Draga mea, întrerupse suav Myra discursul pasional al prietenei sale cu un zîmbet destinat lui Liv, ai o rochie perfect năucitoare.

– Mulțumesc.

– Nu cumva te-am văzut cu T.C.?

Femeia scoase un mic flacon de parfum scump, începînd să-l folosească din belșug.

– Da, am venit împreună.

Liv oscila între a se prezenta şi a păstra tăcerea. Conchise că era mai înțelept, precum şi mai cinstit, să se acrediteze.

– Sînt Olivia Carmichael, de la W.W.B.W.

Amelia scoase un mic sunet neidentificabil, dar Myra continuă, netulburată:

– Ce interesant! Nu urmăresc ştirile locale, teamă mi-e, ba chiar nici un fel de ştiri, în afara reportajelor lui T.C. Herbert tinde să facă indigestie de la ştiri.

Judecătorul Herbert Ditmyer. Liv îi reperă în sfîrşit fața. Soția judecătorului Ditmyer, Myra, o femeie cu destulă putere şi influență proprie pentru a-l numi pe congressmanul Matte liliac bătrîn şi pompoş, fără teamă de repercusiuni.

– Noi intrăm pe post la cinci şi jumătate, doamnă Ditmyer, îi spuse Olivia. Soțul dumneavoastră ne-ar putea găsi emisiunea uşor de digerat.

Myra rîse, studiind-o însă cu atenție pe Liv.

– Cunosc o familie Carmichael. Din Connecticut. Nu cumva eşti fiica mai mică a lui Tyler, oare?

Liv era obişnuită cu terminologia anonimă.

– Da, eu sînt.

Fața Myrei se lăți într-un zîmbet:

– Ca să vezi. Ultima oară cînd te-am întîlnit, aveai şapte, opt anişori. Mama ta oferea un mic ceai elegant şi ai venit în salon – un nodulet zburlit, cu o ruptură cît pumnul în fustiță şi catarama de la pantof desprinsă. Cred că te-a muştruluit bine.

– De obicei aşa păteam, confirmă Liv, fără a-şi

aminti acel incident anume, dar destule altele la fel.

– Mi-amintesc cum m-am gîndit că probabil te distrai mult mai bine, în după-amiaza aceea, decît noi, ceilalți, surîse ea lucios. Mama ta dădea petreceri scorțoase.

– Myra, zău aşa! exclamă Amelia.

– Nu-i nimic, doamnă deputat, spuse cu seninătate Liv. O mai face şi-acum, cred.

– Trebuie să spun că nu te-aş fi recunoscut niciodată, se ridică Myra, netezindu-şi rochia. Ce tînără elegantă eşti acum. Măritată?

– Nu.

– Tu şi T.C. sînteți...?

Lăsă fraza în aer, cu delicatețe.

– Nu, răspunse convinsă Liv.

– Joci bridge?

Liv arcui dintr-o sprînceană.

– Prost. Nu i-am prins niciodată gustul.

– Draga mea, e un joc detestabil, dar util.

Scoase din poşetă o carte de vizită, oferindu-i-o:

– Dau o petrecere cu joc de cărți, săptămîna viitoare. Sun-o luni pe secretara mea; îți va spune ea detaliile. Am un nepot la care țin foarte mult...

– Doamnă Ditmyer...

– Nu te va plictisi – cel puțin, nu prea mult, continuă netulburată Myra. Şi cred c-am să te plac. Va fi prezent şi soțul meu, adăugă ea, cu destulă şiretenie ca să legene ispititoarea momeală în fața reporterei. I-ar face mare plăcere să te cunoască.

– Hai să ne întoarcem, Myra, propuse Amelia, ridicîndu-se obosită. Pînă nu te trezeşti cu-o acuzaţie de mituire. Bună seara, domnişoară Carmichael.

– Bună seara, doamnă deputat.

Rămasă singură, Liv, studie un moment mica şi eleganta carte de vizită, după care o lăsă să cadă în poşetă. Nu strîmbai din nas la o invitaţie directă din partea Myrei Ditmyer – chiar dacă includea o partidă de bridge şi un nepot.

Închizîndu-şi poşeta, Liv reveni la petrecere.

– Începeam să cred că ţineai o conferinţă de presă acolo, comentă Thorpe, oferindu-i un nou pahar de vin.

Îi răspunse cu un surîs enigmatic:

– Pe-aproape.

– Vrei să dezvolţi?

– Acceptarea invitaţiei tale înseamnă că trebuie să-ţi împărtăşesc totul?

Liv sorbi neglijentă din vin. Se simţea curios de înviorată. Cele trei contacte neaşteptate într-o singură seară făceau să merite efortul.

– De fapt, continuă ea, cred că voi fi o şustă pe neve, la o partidă de bridge.

– Şustă? se încruntă Thorpe. Le remarcase pe femeile care ieşiseră din toaletă înaintea lui Liv.

– Da, şustă. Înţelegi – un bărbat şi o femeie care-şi găsesc un interes comun pentru un număr de ore.

– Ce drăguţ! Te-ai săturat de locul ăsta?

– Dacă tot mă-ntrebi, da. Liv luă o ultimă înghi-

țitură, apoi îi înapoie paharul.

– Mergem să-ți căutăm haina.

O luă de braț și o conduse prin sală.

– Apreciez mult că m-ai lăsat să stau agățată de tine, Thorpe.

Liv își scoase cheile, cînd ieșiră din ascensor, la etajul ei.

– Agățată, repetă el. Asta nu se includea în definiția dată de tine unei întîlniri, nu-i așa?

– N-a fost o întîlnire.

– Totuși.

Thorpe îi luă cheile din mînă și introduse una în broască.

– Cu bunele maniere, aș cîștiga o ceașcă de cafea.

– Cu cincizeci de cenți, poți să-ți cumperi una jos pe stradă.

– Liv, îi aruncă Thorpe o privire jignită, care o făcu să zîmbească.

– Bine, maniere să fie. Cît de-o ceașcă.

– Ești incredibil de generoasă, îi spuse el, în timp ce deschidea ușa.

Liv își aruncă mantoul pe un scaun, mergînd în bucătărie. Thorpe privi haina, cu un mic surîs. Din cînd în cînd, uita imaginea ordonată pe care și-o crease cu atîta grijă. Olivia Carmichael n-ar fi aruncat niciodată o haină la întîmplare – era mult prea pedantă. Mult prea bine organizată. Mai mult ca oricînd, Thorpe dorea s-o cunoască pe femeia din spatele imaginii. Acolo se gă-

sea căldură, umor, pasiune – toate, ascunse după o pavăză subțire. Pavăza fusese ridicată dintr-un anume motiv. Intenționa ca – mai devreme sau mai tîrziu – să afle care era acela.

Îi plăceau culorile, înțelese el. Observase acest lucru după modul cum se îmbrăca. Acum îl remarcă din nou, la mobilierul apartamentului: o pernă de divan albastră, țipătoare, un bol ca pruna. Mici semne de foc, își spuse, ca acea scurtă văpaie de enervare. Și-l înăbușea, constant, dar exista.

– Cum îți place cafeaua? strigă ea, în timp ce Thorpe se apropia de bucătărie.

– Neagră.

Merse spre stereo, unde răsfoi printre discuri.

– De la Van Cliburn, la Billy Joel, comentă el, cînd Liv reveni în cameră. foarte eclectică.

– Îmi place diversitatea, răspunse ea, punînd pe măsuța de cafea o tavă cu două cești și farfurioare.

– Serios?

Zîmbi – puțin, își spuse ea, ca și cum s-ar fi amuzat de o glumă personală. Liv începu să-și dorească să nu fi acceptat ideea cu cafeaua.

– Cum te distrezi? veni Thorpe spre ea, așezîndu-se pe canapea.

Ezită un moment, apoi se așeză lîngă el. Nu prea putea alege un fotoliu din celălalt capăt al camerei.

– Cum mă distrez? repetă, întinzînd mîna după ceașcă.

– Exact.

Thorpe observase ezitarea. Îi plăcea să ştie că nu-i era indiferent. Dacă o neliniştea, tot era un început.

– Ştii, popice, filatelie...

– În ultima vreme, n-am prea avut timp pentru hobbieş-uri, murmură Liv, sorbind din cafea. Se întreba de ce se simţise mai la largul ei cînd ieşise din bucătărie, iar acum era încordată ca un arc. Thorpe îşi aprinse o ţigară, continuînd s-o privească. Îşi înfrunta o pornire adolescentină de a se îndepărta de el.

– Şi pentru ce ai timp?

– Lucrez, răspunse ea, ridicînd din umeri.

De ce-i făceau pulsul să bubuie o simplă conversaţie la cafea?

– Asta mă ţine destul de ocupată.

– Duminica după-amiază?

– Cum?

Îşi ridicase privirea, pentru a-i întîlni ochii, înainte să-şi dea seama de greşeală. Erau întunecoşi, direcţi şi mai apropiaţi de ai ei decît se aşteptase.

– Duminica după-amiază, repetă Thorpe.

N-o atinse. Ochii i se abătură încet spre gura ei, urcînd apoi din nou.

– Ce faci duminica după-amiază?

Ceva mocnea în ea – ceva primordial şi puternic. Liv nu mai simţise de ani de zile spasmul iute al dorinţei. Dar n-o atingea, nu făcea dragoste cu ea. Beau doar cafea şi stăteau de vorbă. Îşi spuse că băuse prea mult vin şi ridică din nou ceaşca.

– De obicei, încerc să recuperez lecturile cu care

am rămas în urmă.

Privi un fuior de fum plutind pe-alături, înainte ca Thorpe să stingă țigara.

– Romane polițiste, thriller-uri.

Ochii îi tresăriră din nou în sus, cînd Thorpe îi luă ceaşca din mînă.

– Mie mi-a plăcut întotdeauna să rezolv rebusuri, murmură el. Să scormonesc dedesubt pentru a găsi ceva ce nu se vede la suprafață. Ai o piele foarte subțire.

Îi atinse obrazul cu nodurile degetelor.

– Dar n-am reuşit să ajung sub ea – nu încă.

Liv dădu să se retragă.

– Nu vreau să-ți bagi nasul sub pielea mea.

– Atunci, asta o ținem pentru mai tîrziu.

O cuprinse cu brațele.

– Vreau să te îmbrățişez. În timp ce dansam, ți-am promis că te voi îmbrățişa din nou, cînd vom fi singuri.

„Nu vrei să te îmbrățişeze," insista mintea lui Liv. Dar nu i-o spuse, şi nu se împotrivi, cînd Thorpe o strînse la piept.

Ochii săi fulgerară scurt spre gura ei.

– Zile întregi am vrut să-ți mai simt gustul.

Uşor, îi atinse buzele cu ale lui.

– Prea mult timp, murmură el.

„Nu vrei să te sărute," stăruia mintea ei. Şi nu i-o spuse nici pe asta, şi nu se opuse cînd îi strivi gura cu a lui. De astă dată, Thorpe nu mai fu răbdător. Dorința păru să izbucnească – fierbinte, aproape violentă. Liv

se pomeni prinsă în ea, năucită de pasiunea ca un trăsnet şi de propriul ei răspuns. Nu avu timp să gîndească, să judece, numai să reacţioneze. Braţele sale se înlănţuiră în jurul lui. Buzele i se despărţiră.

De unde se ivise acea urgenţă? Amîndoi păreau prinşi de ea, incapabili să-şi păstreze drumurile stabilite. Nu-l putea opri, nu se putea opri nici ea; nu putea să nu urmeze ritmul uşor pe care-l schiţase el. Disperare. O simţeau amîndoi. Nevoie. O scandaloasă nevoie de a gusta, a atinge, a aparţine. Nu ştiuse că gura ei avea să devină atît de fragedă, pradă pasiunii. Voia să-i smulgă de pe trup rochia neagră şi s-o descopere. Era o nebunie. Îşi pierdea mult prea rapid controlul. Liv gemu, cînd gura lui îi coborî pe gît. Voia să fie atinsă şi-şi auzi propria voce spunîndu-i-o, apoi se lipi de el, în timp ce Thorpe îi mîngîia sînul prin straturile subţiri de mătase. Îi trase gura înapoi peste a ei.

Era flămîndă şi lua de la el ceea ce-şi interzisese atîta vreme. Jinduia după intimitatea limbii lui pe a ei, după senzaţia mîinilor sale cutreierîndu-i trupul. Acolo se găsea putere şi dorinţă. Dorinţa de ea. Şi o făcea să-l dorească şi pe el, cu o intensitate care o înspăimînta. Nu-şi putea permite să mai aibă nevoie de cineva. Riscurile erau prea mari, pedeapsa prea aspră.

– Nu... îl împinse Liv, pradă unei panici neaşteptate. Nu, repetă ea, reuşind să se retragă, dacă nu şi să se desprindă. Mîinile lui Thorpe îi rămaseră neclintite pe umeri. Îi vedea dorinţa crudă în ochi, ştia că se oglindea neapărat şi într-ai ei.

– Ce nu?

Glasul său era răguşit, parte de furie, parte de excitație. Nu se aşteptase la brutala măsură a pasiunii pe care i-o trezise.

– Trebuie să pleci.

Liv se smulse din îmbrățişarea lui, ridicîndu-se. Avea nevoie de distanță, avea nevoie să se țină pe picioarele ei. Thorpe se sculă mai încet.

– Te doresc.

Era o declarație simplă, aproape seacă, în timp ce-şi înfrunta spasmele ce pulsau prin el.

– Şi tu mă doreşti.

Ar fi fost absurd să nege. Liv trase aer în piept.

– Da, dar nu *vreau* să te doresc.

Îşi ținu din nou respirația.

– N-am s-o fac.

Thorpe simți că-i ceda stăpînirea de sine. O apucă şi o trase la piept. Îi văzu ochii mărindu-se, cu pupilele dilatate.

– Pe dracu, răspunse el încet.

Îi dădu drumul atît de repede, încît Liv aproape se răsturnă înapoi pe canapea. Thorpe îşi înfundă mîinile în buzunare, ca să nu le mai întindă spre ea.

– Ăsta nu-i sfîrşitul, Carmichael, o preveni, înainte de a se întoarce spre uşă. Nu e decît începutul.

Lăsă uşa să se închidă în urma lui, pornind spre lift. Trebuia să bea ceva.

Capitolul 4

– Banda cu şedinţa comisiei de învăţământ e încă la montaj.

Liv se uită scurt la ceas, înainte de a se aşeza să revadă scenariul emisiunii de seară. „De-aş avea mai mult timp," îşi spuse ea fugar, „dacă n-ar fi trebuit să fac toate şicanele alea."

– Ştii cît are subiectul de diseară? se aşeză la biroul ei Brian, despachetînd o ciocolată.

– Hmm?

– Optsprezece, răspunse el, muşcînd cu poftă. Le strîngem. Administratorul general e înnebunit, fiindcă am scăzut cu cîteva numere la popularitate. Am auzit că vrea să schimbăm tonul buletinului meteo. Băgăm nişte poante. Poate o să angajeze un textier de comedie.

– Sau să aducă un ventriloc şi un număr de magie, bombăni Liv.

Scamatoriile o enervau. Chiar în timp ce discuta cu Brian, își revedea cronometrajul subiectelor pe care în curînd avea să le citească în emisie.

– Nici nu știi cînd o să ne citească vremea un tip în costum de clown, stînd într-un picior și jonglînd cu farfurii.

– Poate avem nevoie de un respiro comic.

Brian făcu ghemotoc hîrtia ciocolatei și o aruncă în coșul de gunoi al lui Liv.

– Reportajul de fond e violul din parcarea supermarket-ului.

– Văd și eu.

Parcurgea textul, cu un ochi la el și celălalt la ceas, împărțindu-și atenția între scenariu și colegul ei. Era un talent pe care majoritatea reporterilor și-l formau încă de la începuturile carierei.

– Marilee a făcut acolo o mică prezentare, sperioasă rău. Tocmai am văzut banda, continuă el, înghițind ultima îmbucătură de ciocolată. Acolo-și lasă mașina și nevastă-mea. La dracu'.

– Totul e mohorît aici în seara asta, își ridică Liv privirea, frecîndu-și ceafa cu o mînă. Prețurile en-gros au crescut cu șase la sută; șomajul le urmează exemplul. Două jafuri în nord-est și un incendiu în comitatul Anne Arundel, pe lîngă viol. Delicios.

– Cum spuneam, poate avem nevoie de acel interludiu comic.

– Eu vreau să văd narcise, zise Liv pe neașteptate.

Oboseala o covîrșise dintr-o dată. Oare din cauza

tonului ştirilor? se întrebă ea. Cu siguranţă, de-atîta timp se imunizase. Sau, să fi fost din altă pricină? O sîcîia ceva, de cîteva zile. Ceva ce nu putea repera prea clar. Îi alungase somnul, mult timp după ce ieşise Thorpe din apartamentul ei.

Brian o studie un moment. Îi observase cearcănele slabe de sub ochi, dimineaţă. Acum era trecut de cinci şi se accentuaseră.

– Ai vrea să-mi vorbeşti despre ceva?

Liv deschise gura, surprinsă de întrebare. O închise la loc. Nu avea nimic de spus.

– Ştiu că te roade ceva, în ultima vreme, se aplecă Brian mai aproape, pentru a nu-l auzi şi ceilalţi. Ascultă, ce-ar fi să vii diseară la cină. Am s-o sun pe Kathy şi-i spun să mai adauge o cană de apă în supă. Uneori, cîteva ore în compania prietenilor pot fi de mare folos.

Liv zîmbi, strîngîndu-i mîna:

– E cea mai frumoasă invitaţie pe care am primit-o, de mult timp.

– Atunci, n-o refuza.

– N-am încotro. Mi-am programat ceva pentru diseară.

Oferta o făcea să se simtă mai bine, mai puţin izolată.

– Poate rămîne pe altă dată?

– Sigur.

Se ridică, dar Liv îl apucă de mînă înainte de a se îndepărta.

– Brian, îți mulțumesc.

Întări un moment strînsoarea, cînd Brian încercă să-şi retragă mîna.

– Vorbesc serios.

– N-ai pentru ce.

O ridică în picioare.

– E aproape ora să intri. Mai bine du-te la machiaj şi pune-i să-ți facă ceva la cearcănele de sub ochi.

Instinctiv, Liv şi le atinse cu degetul.

– Arăt chiar atît de rău?

– Destul.

Cu o înjurătură mută, Liv plecă să urmeze sfatul lui Brian. Ultimul lucru de care avea nevoie era să arate prost în emisie. Mare noroc ar mai fi avut, să arate ca şi cum n-ar fi dormit noaptea, iar Thorpe să-i prindă tocmai această emisiune.

„Deci, n-am dormit bine," îşi spuse Liv, în timp ce se aşeza pe platou. „N-are nici o legătură cu Thorpe. Pur şi simplu, în ultima vreme am fost cam agitată. Iar azi dimineață la opt m-am prezentat la poarta de sud-vest a Casei Albe, aşteptînd să aud comentarii de la membrii cabinetului. Sînt puțin obosită. N-are nimic de-a face cu serata la ambasadă... nici cu ceea ce s-a întîmplat pe urmă."

Liv îşi prinse microfonul la rever, apoi răsfoi pentru ultima oară scenariul. Cronometrajul era foarte important, căci avea reportaje după reportaje.

Muncise prea mult. Şi-o tot repeta. Ultimele cîteva

zile fuseseră deosebit de febrile – nimic mai mult. Numai la T.C. Thorpe nu-i stătuse mintea. Avusese de urmărit consecințele numirii lui Dell, apoi încurcătura cu comisia de învățământ. Privi încruntată scenariul, spunîndu-şi că nu învrednicise nici c-un gînd ultima întîlnire cu Thorpe. Nici nu-i mai trecuse prin minte, de cînd avusese loc. Nici măcar o dată. Numai de o mie de ori.

Înjurînd în tăcere, auzi semnalul de treizeci de secunde. Se îndreptă în scaun şi-şi ridică privirea. Thorpe stătea în partea dinapoi a studioului. O privea fix, cu ochii limpezi, rezemat de uşile grele.

Cincisprezece secunde.

„Ce caută aici?" Liv simți să i se usca gîtul. Ridicol, îşi spuse, smulgîndu-şi ochii dinspre el, pentru a privi în obiectiv.

Zece secunde.

Monitorul începu să transmită introducerea, o vedere din elicopter a oraşului.

Cinci secunde. Patru, trei, doi, unu. Start.

– Bună seara, vă vorbeşte Olivia Carmichael.

Vocea-i era rece şi precisă. Fu uimită că avea palmele umede. Citi rezumatul subiectului principal şi nici nu se uită spre spatele studioului, cînd pe monitor apăru imaginea reporterului de la fața locului. Camerele se mutară de la Liv la Brian, menținînd un ritm alert. Îşi prezentă reportajul despre şedința comisiei de învățământ, fără a ezita o secundă, deşi putea simți pe față presiunea fizică a ochilor lui Thorpe.

Anunță vestea deprimantă a indexării prețurilor en-gros. Din cîte știa ea, Thorpe nu venea niciodată în studio înaintea sau în timpul unei emisiuni. De ce nu se afla sus, la locul lui, șlefuindu-și propriile cuvinte înțelepte?

La ceafă îi creștea încordarea, cu atît mai mare în momentul cînd intră pauza de reclame. Liv știa, fără să se uite, că Thorpe venea spre ea.

– Frumos stil, Liv, comentă el. Tăios, rece și curat.

– Mulțumesc.

Crainicul sportiv se așeză pe scaunul său din capătul mesei.

– Mergi diseară să joci cărți la Ditmyer?

Nu era nimic ce să nu știe, deduse Liv, împreunîndu-și mîinile peste text.

– Da.

– Te duc cu mașina?

Acum îl privi direct în ochi:

– Vii și tu?

– Trec să te iau la ora șapte și jumătate. Mai întîi, înfulecăm ceva de cină.

– Nu.

Thorpe se aplecă mai aproape:

– Pot aranja să-mi fii parteneră diseară.

– Ai să pierzi, replică ea.

Niciodată nu mai văzuse un spot publicitar care să dureze atît de mult.

– Ba nu, o corectă el, zîmbind. Nu intenționez să pierd.

O sărută repede, amical, înainte de a apuca să-l împiedice, şi se îndepărtă cu pas vioi.

Treizeci de secunde.

Liv se încruntă, cînd uşile se închiseră în urma lui. Fără a se întoarce, simţi privirile speculative ale celorlalţi ţintite asupra ei. Thorpe reuşise să dea bulgărele de-a rostogolul. Şi să pună limbile în mişcare.

Zece secunde.

Clocotind, jură că avea să i-o plătească.

Start.

Liv ajunse la familia Ditmyer fix la ora opt. Jocul de bridge n-o stimula deloc. Ţinea minte partidele seci şi încorsetate pe care le organiza mama ei, în copilărie. Liv îşi aminti rujul strident al Myrei şi bîrfele neglijente din toaleta ambasadei. Apăsă butonul soneriei, zîmbind. Nu se aştepta ca Myra Ditmyer să dea petreceri constipate. Şi, îşi reaminti ea, cît de des e invitat un reporter acasă la un judecător de la Curtea Supremă? În afară, desigur, de faptul că numele reportetului era T.C. Thorpe.

Liv se încruntă, după care îşi destinse rapid trăsăturile, cînd uşa se deschise.

Deşi cea care o primi înăuntru era o servitoare, Myra năvăli personal în hol peste cîteva secunde. Se vedea clar, îşi spuse Liv, zîmbind în sinea ei, că Myra era o femeie care nu voia să piardă nici un amănunt.

– Olivia, bătu Myra din palme, cu căldură. Cît mă bucur că ai venit! Îmi place să am femei frumoase prin

preajmă. Şi eu am fost odinioară aşa.

În timp ce vorbea, o trăgea pe Liv prin antreu.

– Ți-am urmărit buletinul de ştiri. Ai talent.

– Vă mulțumesc.

Myra o împinse într-un salon spațios.

– Trebuie să-l cunoşti pe Herbert, continuă ea. I-am amintit de ceaiul luat la părinții tăi, şi despre rochia ta ruptă, dar nu mai ținea minte. Herbert are mintea plină numai de probleme importante. Adeseori îi scapă detaliile.

„Ție, însă, nu," observă Liv, în timp ce era trasă prin cameră, cu toată viteza. Încăperea era largă, accentuată cu pete de culoare vie şi tapet cu modele ornamentale. Liv trase concluzia că se potrivea perfect cu gazda.

– Herbert, îşi smulse Myra soțul dintr-o conversație, fără a ezita o clipă. Trebuie s-o cunoşti pe fermecătoarea domnişoară Carmichael. Ea face buletinul de ştiri la... Cum se numeşte postul acela, draga mea?

– W.W.B.W., răspunse Liv, întinzîndu-i mîna judecătorului Ditmyer. Sîntem filiala din Washington a C.N.C.

– Toate inițialele astea, comentă Myra. Ar fi mai simplu dacă le-ar da cîte un nume, şi atîta. Nu-i aşa că-i frumoasă, Herbert?

– Da, într-adevăr, zîmbi judecătorul, dîndu-i mîna. Este o mare plăcere să vă cunosc, domnişoară Carmichael.

Era un om scund şi, i se păru lui Liv, curios de

neimpozant, fără roba neagră a funcției sale. Avea chipul slab şi ridat. Părea a fi un bunic, nu unul dintre principalii lideri judiciari ai țării. Pielea mîinilor îi era moale şi subțiată de bătrînețe. Îi lipsea vitalitatea soției sale, posedînd în schimb o stabilitate calmă.

– Myra mi-a spus că ne-am cunoscut fugar, în urmă cu ani de zile.

– Cu mulți ani, domnule judecător Ditmyer, încuviință Liv. M-am făcut de rîs, cred, aşa că trebuie să fim iertați amîndoi pentru că nu ne aducem aminte.

– Şi abia dacă mai semeni cu pisicuța sălbatică din după-amiaza aceea, cînd a dat buzna la ceai, interveni Myra; o privea pe Liv cu şiretenia ei bine dispusă, naturală. Ce părere are mama ta despre cariera pe care ți-ai făcut-o în televiziune?

– Ar dori să-mi fi ales ceva mai puțin public, răspunse Liv, spre propria-i uimire. Nu-i stătea în fire să fie atît de deschisă cu străinii. Myra Ditmyer, conchise ea, ar fi fost o intervievatoare excelentă.

– Da, mă rog, părinții sînt atît de greu de mulțumit, nu-i aşa? expedie Myra subiectul cu un gest, bătînd-o pe dosul mîinii. Copiii mei mă găsesc teribil de dificilă, nu-i aşa, Herbert?

– Şi mie mi-au spus.

– Acum, toți sînt căsătoriți şi fericiți, continuă ea, trecînd peste răspunsul sec al soțului. Aşa că am timp să mă ocup de nepotul meu. Drăguț băiat – avocat. Locuieşte la Chicago. Cred că ți-am pomenit de el.

– Da, doamnă Ditmyer.

Liv îl auzi pe judecător oftînd şi încercă să nu răspundă cu un oftat propriu.

– A venit aici cu treburi, pentru cîteva zile. Vreau neapărat să-l cunoşti.

Myra privi rapid prin încăpere, şi ochii i se luminară:

– Da, uite-l. Greg! ridică ea vocea şi mîna, făcîndu-i semn. Greg, vino-aici o clipă. Vreau să-ți fac cunoştință cu o fată fermecătoare.

– Nu se poate abține, îi spuse judecătorul Ditmyer lui Liv, luînd-o mai la o parte. E o băgăreață pînă-n măduva oaselor.

– O romantică, îl corectă Myra. Greg, trebuie s-o cunoşti pe Olivia. E prezentatoare de televiziune.

Liv se întoarse să-l cunoască pe respectivul nepot şi făcu ochii mari. O potopi o avalanşă de amintiri. Dacă i se formară unele cuvinte în creier, oricum nu fu capabilă să le pronunțe.

Greg se holbă şi el, la fel de uimit.

– Livvy?

Întinse mîna să i-o atingă pe a ei, pentru a se asigura că era reală.

– Chiar tu eşti?

Nu era sigură ce simțea. Surpriză, da, dar nu putea separa plăcerea de neliniște. I se părea că trecutul refuza să rămînă îngropat.

– Greg.

Spera ca fața să nu-i fie la fel de palidă ca vocea.

– E incredibil! zîmbi el, trăgînd-o la piept s-o îm-

brățișeze. Absolut incredibil! Cît a trecut? Cinci ani?

– Se pare că vă cunoașteți deja, observă Myra, răutăcioasă.

– Livvy și cu mine am urmat colegiul împreună, o îndepărtă Greg de el, pentru a o privi îndelung. Dumnezeule, ești mai frumoasă ca oricînd! Nu mi se pare cu putință.

Ridică mîna, cu privilegiul unui vechi prieten, și-i atinse părul.

– Te-ai tuns.

Apoi, își privi mătușa:

– Îi venea pînă la talie, absolut drept. Toate femeile de la *Harvard* o invidiau pe Livvy pentru părul ei.

Reveni spre ea:

– Totuși, îți stă bine – e foarte șic.

Prin minte i se îmbulzeau sute de întrebări, dar nu se putea îndura să le pună. Arăta aproape la fel, abia cu puțin mai maturizat, deși își răsese barba din colegiu, acum purtînd doar mustață. Îi stătea bine, blondă-sandr ca părul, conferind chipului său băiețesc un aer mai bogat în experiență. Avea ochii la fel de prietenoși ca înainte, iar zîmbetul, tot atît de entuziast. Toți cei cinci ani părură să se evapore într-o clipă.

– O, Greg, cît mă bucur că te revăd!

De astă dată, îl îmbrățișă ea. Nu conta că facultatea rămăsese cu un milion de ani în urmă. Conta numai că era acolo, s-o atingă, s-o îmbrățișeze – un om pe care-l cunoscuse în vremuri mai fericite. Și mai triste.

– Am să ți-o răpesc pentru cîteva minute, mătuşă Myra.

Greg îi aplică o sărutare scurtă pe obraz, înainte de a o lua de mînă.

– Avem de deşertat nişte saci.

– Ei, ei, zîmbi radioasă Myra, privindu-i cum se îndepărtau. A ieşit chiar mai bine decît plănuisem.

Mutîndu-şi privirea, îşi arcui o sprînceană.

– Tocmai a sosit T.C., zîmbi ea, trecîndu-şi limba peste dinți. Cred că merg să-i spun vreo două.

– Ei, Myra, o opri judecătorul Ditmyer, punîndu-i o mînă pe braț. Nu turna gaz peste foc.

– Herb, îl bătu ea pe mînă, înainte de a se retrage. Nu-mi strica distracția.

Greg o conduse pe Liv prin două coridoare, pînă în seră.

– Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Să dau aşa peste tine. E fantastic!

– Cînd eram în colegiu, nu ştiam că aveai rude atît de ilustre.

– Nu voiam comparații, răspunse el.

Lumina lunii era slabă şi, dorind s-o vadă mai bine, Greg aprinse o lampă cu lumină scăzută.

– Respectarea aşteptărilor familiei poate fi traumatizantă.

– Ştiu ce vrei să spui.

Liv se îndreptă spre o fereastră. Era o încăpere semicirculară interesantă, cu banchete tapițate şi un uşor parfum de flori. Nu se aşeză. Revederea atît de

neaşteptată cu Greg o iritase. Liv gîndea mai bine stînd în picioare.

– De cît timp eşti în Washington, Livvy?

Era mai sveltă decît şi-o amintea, şi mai elegantă. Cinci ani. Doamne sfinte, îşi spuse el, parc-ar fi fost ieri.

– De aproape un an şi jumătate.

Încercă să-şi aducă aminte cînd o numise cineva ultima oară Livvy. Şi acest nume, îşi dădu ea seama, rămăsese într-o altă viaţă.

– Mătuşa Myra a spus că eşti prezentatoare de ştiri.

– Da.

Reveni spre el. În semiobscuritate, frumuseţea ei îl frapă ca o lovitură fizică. Niciodată nu se obişnuise cu ea.

– Sînt co-prezentatoare la actualităţile de seară ale postului W.W.B.W.

– Asta ţi-ai dorit dintotdeauna. Gata cu buletinele meteorologice?

– Gata, zîmbi ea.

Nu avea inele pe degete. Greg se apropie de ea. Avea un alt parfum, constată el, mai sofisticat, mai puţin prozaic.

– Eşti fericită?

Liv îşi menţinu pivirea direct, analizînd întrebarea.

– Cred că da.

– Cîndva, dădeai răspunsuri mai clare.

– Cîndva, eram mai tînără.

Prudentă, se îndepărtă de el. Voia să păstreze tonul nepăsător.

– Deci, mătuşa ta mi-a spus că eşti celibatar.

– Era firesc, rîse Greg, clătinînd din cap. Ori de cîte ori sînt în oraş, găseşte cîte-o femelă eligibilă pe care să mi-o balanseze în faţă. Asta-i prima oară cînd îi sînt recunoscător.

– Nu te-ai căsătorit pînă acum, Greg? Mereu am crezut că o vei face curînd.

– M-ai refuzat.

Îl privi din nou în faţă, cu un zîmbet grav:

– Niciodată n-ai fost serios.

– Nu îndeajuns. Greşeala mea.

Îi luă mîna între ale lui. Încă mai era fragilă, cu oase fine, contrastînd cu forţa din ochi.

– Iar tu erai oricum prea nebună după Doug ca să observi, chiar dac-aş fi fost.

Îi văzu expresia schimbîndu-se, în clipa cînd dădu să se întoarcă.

– Livvy, o opri Greg. Doug şi cu mine sîntem parteneri la Chicago.

Un moment, nu vorbi. Cuvintele ei nepăsătoare erau nevoite să-şi croiască drum printr-un val de durere.

– Aşa plănuiserăţi amîndoi. Mă bucur că aţi reuşit.

– În acele prime cîteva luni de după...

Se întrerupse, încercînd să-şi aleagă cît mai atent cuvintele.

– ...După ce-ai plecat, nu i-a fost uşor.

– Nici în ultimele cîteva luni dinainte nu ne-a fost uşor.

Deodată, o luase cu frig.

– A fost o perioadă proastă. Cea mai proastă posibil, pentru amîndoi.

Liv trase adînc aer în piept. Nu-şi îngăduia adeseori să-şi amintească.

– Ne-ai fost un prieten bun, Greg. Nu cred că ți-am spus vreodată cît de bun. Fusese o perioadă dificilă din viața mea. Tu mi-ai mai uşurat-o întrucîtva.

Abia acum, îl strînse şi ea de mînă.

– Nu cred că mi-am dat seama, decît mult mai tîrziu.

– N-am putut suporta să te văd suferind, Livvy.

Cînd Liv se întoarse, o apucă de umeri, coborîndu-şi obrazul pe părul ei.

– Nimic nu te face să te simți mai neajutorat decît să-i vezi suferind pe oamenii la care ții. Tot ceea ce s-a întîmplat părea atît de nedrept, la momentul respectiv. Şi încă mi se mai pare.

Liv se rezemă de el. Îşi amintea cum încercase s-o consoleze, cu atîția ani în urmă, fără însă ca, pe atunci, să poată ajunge la ea.

– Doug şi cu mine n-am rezolvat prea onorabil situația, nu-i aşa, Greg?

– Nu ştiu.

Ezită un moment, întrebîndu-se dacă să-i spună. Poate că era mai bine pentru ea să ştie totul.

– Livvy, Doug s-a recăsătorit.

Liv nu răspunse nimic. Într-un fel, ştiuse că avea s-o facă, fusese aproape sigură. „Contează cu ceva?" se întrebă ea. Îl iubise, odată, dar se terminase. Murise. Dragostea lor era moartă de mult. Totuşi, simți un val de regret după ceea ce avuseseră, după ce pierduseră. O străbătu un fior prelung, cutremurător.

– E fericit?

– Da, aşa cred. Şi-a refăcut viața.

Greg o întoarse pe Liv cu fața spre el.

– Dar tu?

– Da.

Se refugie în brațele lui, dorind să fie îmbrățișată de cineva care o înțelegea.

– Da, în cea mai mare parte. Munca mea e importantă. Aveam nevoie de ceva important, ca să rămîn în toate mințile. Am lăsat în urmă toți acei ani, în cutiuța lor. N-o deschid prea des. Ba chiar, din ce în ce mai rar, pe măsură ce trece timpul.

Închise ochii. Durerea rămăsese, dar era amorțită de vreme.

– Să nu-i spui că m-ai văzut.

Îşi ridică fața, privindu-l pe Greg în ochi.

– Nici el n-ar trebui să deschidă cutia.

– Întotdeauna ai fost puternică, Livvy, mai puternică decît Doug. Cred că i-a fost greu să accepte acest lucru.

– Şi mie.

Oftă din nou, lipită de el.

– Doream atît de mult de la el; iar el, nu dorea

destul de la mine.

Deodată, se agăță de Greg.

– Cînd singurul lucru care ne lega împreună a dispărut, ne-am îndepărtat. E un infern să aduni cioburile, Greg. Mie încă îmi mai lipsesc cîteva şi nu ştiu unde să le caut.

– Le vei găsi, Livvy.

Îl simți sărutîndu-i părul, apoi îşi ridică fața spre el, surîzîndu-i.

– Îmi pare nespus de bine că eu am fost femela pe care a ales-o mătuşa ta ca să ți-o legene în față, cu ocazia asta. Mi-era dor de tine.

Lui Greg i-ar fi plăcut s-o sărute, aşa cum sărută bărbatul o femeie care a ocupat întotdeauna un loc aparte în inima lui. Dar o cunoştea prea bine. Îi atinse uşor buzele cu ale lui.

– Scuzați-mă.

Ochii lui Liv se repeziră spre uşă. În pofida penumbrei, putu distinge silueta lui Thorpe. Cu grijă, se retrase din brațele lui Greg, furioasă că Thorpe o descoperise într-un moment de slăbiciune, necontrolat.

– Myra trebuie să completeze o masă.

– Bridge, zîmbi Greg, luînd-o pe Liv de braț. Asta-i pedeapsa pentru că n-am venit la Crăciunul trecut. Va trebui să mă suporți ca partener, de dragul vremurilor trecute, Livvy.

– N-ai putea să joci mult mai prost ca atunci.

Ştia că ochii lui Thorpe stăteau ațintiți spre fața ei şi simți o vinovăție absurdă. Pentru a compensa, îi zîmbi

lui Greg.

– Dacă-mi prepari ceva de băut, voi încerca să nu-ți iau asul cu atu.

Thorpe făcu un pas lateral, cînd trecură pe uşă.

Mai stătu un moment în umbră, privindu-i cum se îndepărtau. Gelozia era o emoție nouă pentru el. Constată că nu-i făcea plăcere. Locul Oliviei Carmichael era în brațele unui bărbat. Avea să se asigure al dracului de bine că erau ale lui.

– Două trefle.

Liv licita pe o mînă jalnică. Ea şi Greg îi aveau ca adversari pe şeful secției de chirurgie toracică de la un spital din Baltimore şi pe soția acestuia. Erau bătuți amarnic. Nici unul nu juca prea abil. După o levată deosebit de umilitoare, Greg îi provocă în glumă pe chirurg şi pe soția acestuia la o partidă de tenis. Îşi amintea bine energia lui Liv pe teren. Cu un zîmbet ironic, chirurgul consemnă scorul.

Celelalte trei mese din cameră includeau doi senatori, un general cu cinci stele şi pe văduva unui fost secretar al trezoreriei. Liv îşi ținea urechile ciulite după micile conversații şi bîrfe politice. N-avea să afle nici un secret de stat, dar îşi stabilise anumite relații. Un reporter nu-şi putea permite să ignore nici cea mai măruntă informație. Nu puteai şti niciodată ce anume ducea la descoperiri mai importante. Liv găsea ironic faptul o rochie ruptă şi nişte pantofi scîlciați o aduseseră în salonul unui judecător de la Curtea Supremă.

– Cinci pici.

Greg acceptă licitația, iar Liv își etală cărțile pe masă și se ridică.

– Scuze, spuse ea, cînd Greg oftă scurt la vederea a ceea ce avea de oferit.

– Tenis, murmuă el, jucîndu-și primul as.

– Merg să respir puțin aer.

– Laşo, o dojeni Greg, cu un surîs.

Rîzînd, Liv ieşi pe terasă.

Era încă rece. Primăvara se chinuia să intre în Washington. După căldura din salon, Liv găsi răcoarea înviorătoare. Domnea întunericul, norii plutind peste cornul lunii. Şi era liniște. Partea din spate a casei era apărată de sunetele din stradă și de vuietul traficului citadin. Auzi hohotele bubuitoare de rîs ale Myrei, cînd cîștigă o levată.

Cît de ciudat era, își spuse Liv, să-l reîntîlnească pe Greg – să i se reamintească toți acei ani dulci-amărui din viața ei. „Extreme," reflectă ea. „Am trăit în extreme. Amețitor de fericită, insuportabil de tristă. E mai bine acum, fără toate acele culmi şi prăpastii ale emoției. Mai sigur. M-am săturat de riscuri şi eşecuri. Mai inteligent."

Cuprinzîndu-şi trupul cu brațele, merse pînă la marginea terasei. Mai sigur şi mai inteligent. Nu poți fi lovit, dacă nu rişti.

– Aşa dezbrăcată, Liv?

Cu un mic țipăt, se răsuci în loc. Nu auzise uşile terasei deschizîndu-se, nici paşii lui Thorpe pe dalele

de piatră. Razele slabe ale lunii o luminau în plină față, pe cînd el stătea în umbră. Se simțea în dezavantaj.

– E destul de cald.

Răspunsul ei era țeapăn. Nu-l iertase pentru situația penibilă din studio.

Thorpe se apropie, punîndu-şi mîinile pe brațele ei.

– Eşti înghețată. Nimănui nu-i place să asculte o prezentatoare de ştiri cu guturai.

Îşi scoase sacoul şi i-l puse pe umeri.

– N-am nevoie de...

Continuînd să țină haina de revere, Thorpe o trase spre el şi-i reteză cuvintele cu un sărut brutal. Brațele ei rămaseră prinse între cele două trupuri, în timp ce gura-i era cucerită rapid şi expert. Gîndurile lui Liv părură să explodeze, pentru a coborî apoi în spirală spre un mic şi neinteligibil zumzet în cap. Simți atracția dorinței începînd s-o cuprindă, chiar înainte ca gura lui să se desprindă de a ei.

– Poate n-oi fi avut tu nevoie, o ținu Thorpe aproape, cu reverele vestonului încă în mîini. Dar eu aveam.

– Eşti nebun.

Cuvintele erau tari şi arzătoare, dar şi răguşite de pasiunea redeşteptată.

– Fără-ndoială, acceptă el, destul de uşor. Altminteri, n-aş fi ieşit din apartamentul tău, alaltăieri seară.

Liv trecu peste asta. Amintirile reacției ei față de el erau prea incomode.

– Nu aveai dreptul să faci scena aia în studio, astă seară.

– Să te sărut?

Liv îi văzu zîmbetul fulgerător.

– Intenționez să-mi fac un obicei din asta. Ai o gură fantastică.

– Ascultă, Thorpe...

– Am auzit că tu şi nepotul Myrei sînteți prieteni vechi, o întrerupse el.

Liv pufni, nervoasă.

– Nu văd cu ce te priveşte asta pe tine.

– Lichidez şi eu concurența, replică el senin.

Îi plăcea s-o țină aproape, aşteptînd să i se topească infima rezistență a trupului.

– Concurență?

Liv s-ar fi retras, dar era imobilizată în sacoul lui.

– Ce vrei să spui?

– Va trebui să aflu cît mai multe despre ceilalți bărbați pe care-i laşi să te îmbrățişeze, ca să-i pot elimina.

O trase puțin mai aproape. Căldura trupului lui părea să-i alerge pe piele. Ochii săi o priveau fix..

– Mă voi căsători cu tine.

Liv rămase cu gura căscată. Nu crezuse că era posibil ca Thorpe s-o şocheze din nou. Era un om din partea căruia învățase să se aştepte la orice. Dar nu şi la aşa ceva. Îi făcuse o declarație calmă, dezinvoltă. La fel de bine ar fi putut spune că urma să fie partenerul ei în viitoarea rundă de bridge. După ce-i studie îndeaproape, minuțios, chipul, Liv putu jura că vorbea absolut serios.

– Acum ştiu că eşti nebun, şopti ea. Nebun de legat.

Thorpe încuviinţă printr-o ridicare a sprîncenelor, dar continuă să vorbească pe acelaşi ton rezonabil. Tonul, mai mult decît orice altceva, o nedumerea.

– N-am nimic împotrivă să-ţi acord şase luni ca să te lămureşti. Sînt un om răbdător. Mi-o pot permite; eu nu pierd.

– Thorpe, ai probleme grave. Ar trebui să ceri un concediu medical. Presiunile au efecte anormale asupra creierului.

– Cred că ar fi mai simplu să-ţi vorbesc clar.

Acum zîmbea, amuzat de reacţia ei. Ochii lui Liv nu mai erau şocaţi, ci prudenţi.

– Vei avea timp să te obişnuieşti cu ideea.

– Thorpe, răspunse ea, n-am să mă mărit cu nimeni. Şi, categoric, nu mă voi mărita cu tine. Acum, cred că ai face bine să...

Se pomeni întreruptă din nou, cu gura cotropită de a lui. Mica exclamaţie de protest îi fu înăbuşită, apoi amuţită, cînd limba lui Thorpe începu să i-o seducă încet pe a ei. Fu lipită de el, cu braţele încă blocate lîngă trup. Thorpe, însă, îi simţi rezistenţa topindu-se, întocmai cum dorise. Propria sa dorinţă îi palpita prin trup. Gura lui Liv nu era docilă, ci activă, sub a lui. Căuta mai mult, la fel ca el.

Mintea îi fu înconjurată de nori, rămînînd numai senzaţia. Îi simţea textura oarecum moale şi totodată puternică a buzelor, mişcările lente şi sigure ale limbii.

Dacă ar fi avu brațele libere, l-ar fi cuprins cu ele, strîns. Numai gura şi apăsarea trupului ei îl înştiințau că-l dorea. Exact aşa cum îi spuneau şi ei ale lui.

Devenise dintr-o dată, complet, o făptură numai de carne. Nu dorea nimic mai mult decît să fie atinsă de el. O ardea pielea; o durea tot trupul. Murmură o vorbă pe care nici unul dintre ei n-o putu înțelege. Thorpe îi simți răspunsul. O dorea cu disperare. Îi trecu prin minte gîndul că avusese dreptate să-l facă nebun. O dorea la limita nebuniei. Dac-ar fi fost singuri... Dac-ar fi fost singuri...

Treptat, reveni la realitate. Aveau să existe ale momente, alte locuri. Stăvilindu-şi dorința, îşi desprinse gura de a ei.

– Ce voiai să-mi spui? murmură el.

Respirația lui Liv era nesigură. Făcea eforturi să-şi amintească cine era ea, cine o ținea în brațe, ce-i spusese mai adineaori. Cînd Thorpe îi zîmbi, creierul începu să i se limpezească.

– Consultă un medic.

Nu izbuti să vorbească mai tare decît în şoaptă. O furnica tot trupul.

– Repede, pînă n-o iei razna de tot.

– E prea tîrziu.

Thorpe o trase din nou, pentru un ultim sărut, arzător. Năucită de răspunsul ei complet neinhibat, Liv se smulse din brațele lui.

Îşi trecu o mînă prin păr.

– E o nebunie.

– E o adevărată nebunie.

Inspirînd scurt, îşi regăsi echilibrul.

– Da, recunosc, sînt atrasă de tine, ceea ce este destul de rău; dar nimic mai mult. Voi uita totul.

Îşi luă de pe umeri sacoul lui şi i-l puse în mînă.

– Vreau să faci acelaşi lucru. Nu ştiu cît ai băut, dar trebuie să fi fost prea mult.

Thorpe continua să-i surîdă, cu o expresie răbdătoare.

– Şterge-ţi rînjetul ăsta de pe faţă, Thorpe, îi porunci ea. Şi... şi nu te mai apropia de mine.

Porni ca o furtună spre uşile terasei, apoi îşi întoarse capul să-l privească pentru ultima oară.

– Eşti nebun, adăugă ea, pentru siguranţă, înainte de a deschide uşile cu o smucitură şi a năvăli în casă.

Capitolul 5

Dimineață, pe biroul lui Liv se găsea un trandafir alb. Stătea într-o vază de porțelan îngustă, doar un boboc, cu petalele strînse. Desigur, știa cine i-l trimisese. Nedumerită, se așeză pe scaunul de lîngă birou, privindu-l.

În seara precedentă, revenind la masa de joc, își făgăduise să nu se mai gîndească la discuția cu Thorpe. Nici un om întreg la minte nu stăruia asupra vorbelor unui dement. Şi totuşi, noaptea, stătuse mult timp trează în pat. Fiecare silabă a conversației lor de pe terasă i se reluase în minte. Iar acum, îi trimitea flori.

Cel mai inteligent lucru ar fi fost să arunce floarea la gunoi, cu vază cu tot, şi s-o dea uitării.

Liv atinse cu vîrful degetului o petală albă a trandafirului. Nu se putea îndura s-o facă.

„Nu e decît o floare, la urma urmei," îşi reaminti ea.

„Inofensivă. Pur şi simplu n-am să mă gîndesc de unde provine." Cu un gest scurt, trase spre ea o foaie a textului. Avea de prezentat un buletin de ştiri peste cincisprezece minute.

– Liv, slavă Domnului că eşti aici!

Îşi ridică privirea, în timp ce redactorul de serviciu se repezea spre biroul ei.

– Chester?

Era un om nervos, de obicei disperat, care trăia cu antiacizi şi cafea. Liv se obişnuise cu acest gen de saluturi din partea lui.

– Ia echipa doi şi du-te la Livingston Apartments, în sud-est. Tocmai a intrat un avion la etajul cinci.

Sări în picioare, luîndu-şi poşeta şi haina.

– Amănunte?

– Le afli tu. Intrăm pe transmisie directă, de cum vă instalaţi. Merge şi un inginer cu voi. Toţi sînt împrăştiaţi prin oraş, sau zac la pat cu gripă.

Tonul lui insinua că gripa nu reprezenta o scuză a indisponibilităţii pentru transmisie.

– Du-te, sînt deja în maşină.

Şi-şi azvîrli în gură o mică pastilă mentolată.

– M-am dus, se repezi Liv spre uşă.

Era mai rău, mult mai rău decît şi-ar fi imaginat. Fuselajul avionului ieşea din faţada clădirii ca o coadă de săgeată. Putea să fi făcut parte dintr-o secvenţă de film, regizată cu grijă. Incendiile declanşate de coliziune scoteau nori de fum. Aerul radia de unde fierbinţi şi

miros înecăcios. Clădirea era înconjurată de maşini ale pompierilor şi ale poliţiei, care tot continuau să se adune. Pompierii intrau şi ieşeau, echipaţi, sau stropeau cu furtunurile deschise la maximum. Nivelurile inferioare erau evacuate. Liv auzea ţipete şi plînsete, peste vaietul sirenelor şi trosnetele focului.

Dincolo de baricade, presa intrase în acţiune. Se vedeau camere şi proiectoare, reporteri, fotografi şi tehnicieni. Toţi se mişcau care-ncotro, prin haosul lor special organizat.

– Rămînem pe portabil, îi spuse ea lui Bob, în timp ce acesta îşi potrivea camera pe umăr. Deocamdată, trage pe bandă clădirea, şi un panoramic complet cu maşinile şi ambulanţele astea.

– În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva, bombăni el, deja fixînd sharff-ul pe partea vizibilă a avionului. Îţi dai seama cum e înăuntru?

Liv clătină din cap. Nici nu voia să-şi imagineze. Înăuntru erau oameni. Îşi învinse un val de greaţă. Avea de prezentat un reportaj.

– Uite-l pe Reeder, aruncă ea o privire în direcţia indicată de Bob. Comandantul adjunct al pompierilor.

– O.K. Hai să vedem ce ne poate spune.

Liv îşi croi drum prin mulţime. Era înghiontită încontinuu, dar se obişnuise cu asta. Ştia cum să se strecoare prin masele de oameni, spre obiectivul dorit. Şi mai ştia şi că echipa o urma îndeaproape. Ajungînd la baricadă, îşi fixă poziţia şi luă microfonul de la sunetist.

– Domnule comandant Reeder, Olivia Carmichael de la W.W.B.W.

Reuşi să-i întindă microfonul, aplecîndu-se peste baricadă şi proptindu-şi bine picioarele în pămînt.

– Ne puteți spune ce s-a întîmplat şi care e situația incendiului?

Pompierul privi nervos spre microfon, apoi către Liv.

– O cursă charter decolată de pe *Național*, răspunse el scurt, ursuz şi la fel de agitat pe cît îl trădau ochii. Încă nu ştim cauza accidentului. Sînt afectate patru etaje ale clădirii. Din toate cele şase niveluri, trei au fost evacuate.

– Ne puteți spune cîți oameni sînt în avion?

– Cincizeci şi doi, inclusiv echipajul.

Se întoarse să latre un ordin în walkie-talkie.

– S-a luat legătura cu ei? insistă Liv.

Reeder îi aruncă o privire lungă, tăcută.

– Oamenii mei acționează de pe acoperiş şi de la etajele superioare.

– Cîți oameni mai sînt în clădire?

– Vorbiți cu proprietarul, eu sînt ocupat.

În timp ce Reeder se îndepărta, Liv îi făcu semn lui Bob să oprească înregistrarea.

– Voi încerca să aflu cîți oameni mai sînt înăuntru.

Se întoarse spre tehnicianul de sunet:

– Du-te înapoi la radio; află dacă la dispecerat se ştie numărul zborului, destinația, vreun indiciu despre cauza prăbuşirii. Ne pregătim pentru un buletin în direct.

Se uită la ceas.

– Peste cinci minute, tot aici.

Răsucindu-se, începu să se îmbulzească din nou prin mulțime. Pe bordură stătea așezată o femeie, singură. Purta un halat uzat și strîngea la piept un album de fotografii. Liv renunță să-l mai caute pe proprietarul clădirii, îndreptîndu-se spre ea:

– Doamnă...

Femeia își ridică privirea, palidă, cu ochii uscați. Liv se lăsă pe vine lîngă ea. Îi recunoscu în expresie starea de șoc.

– N-ar trebui să stați aici, în frig, îi spuse, cu blîndețe. Nu puteți merge nicăieri?

– Altceva nu m-au lăsat să iau, îi spuse femeia lui Liv, strîngînd albumul la piept. Doar fotografiile. Ați auzit zgomotul? Parc-ar fi fost sfîrșitul lumii.

Avea vocea subțire ca o ață. Sunetul ei o tulbură pe Liv.

– Făceam ceaiul, continuă ea. Toate porțelanurile mele s-au spart. Porțelanurile de la mama.

– Îmi pare rău.

Cuvintele erau jalnice, nepotrivite. Liv atinse umărul femeii.

– De ce nu veniți acum cu mine? Pe-aici. Infirmierii vor avea grijă de dumneavoastră.

– Am prieteni, acolo sus, se ridicară ochii femeii spre clădire. Doamna McGiver de la 607, și familia Dawson, la 610. Au doi copii. Au apucat să iasă?

Liv auzi încă o fereastră explodînd de căldură.

– Nu știu. Voi încerca să aflu.

– Băiețelul avea gripă și n-a putut merge la școală.

Șocul făcea loc durerii. Liv distinse schimbarea din ochii femeii, i-o auzi în voce.

– Am aici o fotografie de-a lui.

Izbucni în plîns – cu suspine profunde, sfîșietoare, care-i frîngeau lui Liv inima.

Așezîndu-se pe bordură lîngă ea, Liv o cuprinse în brațe. Era fragilă, subțire aproape ca hîrtia. Liv se temea foarte tare că numai fotografia mai rămăsese din micuțul Dawson. Îmbrățișînd-o, începu să plîngă împreună cu ea.

Simți o mînă pe umăr. Ridicîndu-și privirea, îl văzu pe Thorpe stînd alături, cît era de înalt.

– Thorpe, îngăimă ea, în timp ce acesta păși în fața lor.

Ochii-i erau cît se poate de elocvenți. Thorpe o ridică pe femeie, cu blîndețe, de pe bordură. Continua să strîngă albumul în mîini. O cuprinse cu un braț, murmurîndu-i ceva la ureche, în timp ce o conducea spre infirmieri. Liv își lăsă fruntea pe genunchi.

Trebuia să se adune, dacă voia să-și facă meseria. Un reporter nu-și putea permite participări personale. Auzi pe cineva tușind violent, cu plămînii înecați de fum. Vîntul sufla fumul spre ea.

– Liv, o luă Thorpe de braț, ridicînd-o în picioare.

– N-am nimic, răspunse ea imediat.

Auzi încă o explozie. Cineva urlă:

– O, Doamne!

Ochii lui Liv se repeziră înapoi spre clădire.

– Cîți oameni au mai rămas blocați înăuntru?

– Încă n-au reuşit să răzbească pînă la etajul cinci. Toți cei care mai sînt acolo, sau în avion, s-au prăpădit.

Liv dădu din cap. Glasul lui Thorpe era calm, lipsit de emoție – exact ceea ce-i trebuia ei.

– Da, ştiu.

Trase aer în piept, adînc, purificator.

– Îmi trebuie ceva pentru emisie, am de făcut un reportaj la fața locului.

Îl privi din nou.

– Tu ce cauți aici?

– Eram în drum spre post.

Liv avea obrazul mînjit de fum şi funingine. Thorpe i-l şterse cu degetul mare. Continuă să vorbească, liniştit:

– Nu e domeniul meu, Liv. N-am venit aici ca să fac vreun reportaj.

Privi pe lîngă el, spre locul unde infirmierii tratau agitați o persoană arsă.

– Mi-aş dori pe toți sfinții să nu fi venit nici eu, murmură ea.

De undeva din stînga, auzi un copil țipînd după mama lui.

– Nu pot să sufăr partea asta – să mă înfig, să-mi bag nasul în suferința oamenilor.

– Nu-i o muncă uşoară, Liv.

N-o atinse. Ar fi dorit, dar ştia că nu de asta avea

ea nevoie.

Liv privi în jur, pe cînd echipa se apropia de ea. Luă de la tehnicianul de sunet nota scrisă, dînd din cap.

– În regulă, filmăm de aici, cu clădirea în fundal.

Trăgîndu-şi respiraţia, se întoarse cu faţa spre cameră.

– După ce încep, vreau să panoramezi pe clădire.

Luă iarăşi microfonul şi aşteptă semnalul intrării în legătură directă cu studioul.

– Apoi, pune sharff-ul pe avion, înainte de a reveni la mine. Ţine zgomotul pe fundal.

Auzi în cască numărătoarea inversă pînă la start.

– Vă transmite Olivia Carmichael, din faţa blocului Livingston Apartments, unde azi dimineaţă, la orele nouă şi treizeci, un avion charter cu numărul 527 s-a ciocnit de etajul cinci al clădirii.

Bob panoramă pe clădire, în timp ce Liv continua:

– Cauza accidentului încă nu s-a confirmat. Pompierii evacuează clădirea şi încearcă să obţină accesul la etajul şase şi la avion. La bord se aflau cincizeci şi doi de oameni, inclusiv echipajul, în drum spre Miami.

Camera reveni spre ea.

– Încă nu se cunoaşte numărul victimelor. Oamenii afectaţi de arsuri şi de inhalarea de fum sînt trataţi la faţa locului de către infirmieri, înainte de a fi transporaţi la spital.

Thorpe stătea mai la o parte, privind-o pe Liv cum îşi continua transmisiunea. Avea faţa calmă, cu ex-

cepția ochilor. În ei se citea toată oroarea. Fie că știa, fie nu, sporea impactul faptelor și al datelor statistice. Încă mai avea urme de funingine pe obraz, contrastînd cu albul pielii. Telespectatorul care privea dincolo de cuvinte putea distinge femeia, nu doar reportera. Era bună pe meserie, reflectă el, poate fiindcă se străduia încontinuu să-și înăbușe emoțiile. Efortul se observa din timp în timp, făcînd-o cu atît mai accesibilă.

– V-a transmis Olivia Carmichael, de la W.W.B.W., încheie ea în sfîrșit.

Așteptă pînă cînd transmisia se întrerupse, apoi își smulse casca audio.

– În regulă, trageți niște imagini cu infirmierii. Merg să aflu dacă au reușit să ajungă la etajul cinci. Trimiteți aici un curier. Va fi nevoie de tot ce avem, pentru știrile de la amiază.

Liv redeveni stăpînită. N-avea să se mai lase afectată.

– Foarte eficient, comentă Thorpe.

Îl privi. Era tot numai intensitate calmă, forță implicită. O tulbură gîndul că, o fracțiune de secundă, avusese nevoie de el – avusese nevoie doar să știe că îl avea alături, ca să se poată sprijini. Era un lux pe care nu și-l putea permite.

– Toată șmecheria e să știi ce ai de făcut, repetă Liv. Să zicem că am ajuns în sfîrșit la o înțelegere.

Thorpe zîmbi, dîndu-i la o parte de pe frunte o șuviță răzleață.

– Vrei să mai stau pe-aici?

Îl privi lung, derutată de emoțiile contradictorii. De ce o putea mișca atît de ușor?

– Nu face pe drăguțul cu mine, Thorpe, murmură ea. Te rog, nu fi amabil. E mai simplu cînd eşti nesimțit.

Thorpe se aplecă, atingîndu-i buzele cu ale lui.

– Te caut diseară.

– Nu, replică Liv, însă el se îndepărta deja. Înjurînd, se răsuci în loc. Nu-şi putea face griji cu Thorpe. Mai avea de adunat informații şi un reportaj de terminat.

Liv privi banda, în cadrul ştirilor de la ora unsprezece. Îi trezea un sentiment diferit de cel pe care-l avusese în timpul propriei sale transmisiuni în direct dinainte. Aşezată la birou, prezentîndu-şi reportajul şi privindu-se pe ea însăşi, îşi putea detaşa emoțiile de meserie. Acum, singură în apartamentul ei, urmărind banda la fel ca oricare alt telespectator, tragedia o potopi din nou. Muriseră şaizeci şi doi de oameni, şi încă cincisprezece fuseseră spitalizați, inclusiv patru pompieri. Încă nu se comunicaseră cifrele oficiale, dar se părea că vina o purta o eroare de pilotaj.

Liv se gîndi la femeia pe care încercase s-o consoleze pe bordură – la prețiosul album de fotografii pe care-l strîngea la piept, emoția buimăcită, apoi durerea. De la etajul cinci, nu supraviețuise nimeni.

Momentul din zi fusese o adevărată binecuvîntare. Liv însăşi o spusese, în cadrul reportajului. Majoritatea

apartamentelor erau goale. Copiii plecaseră la şcoală, adulţii la serviciu. Dar micul Dawson de la 610 avusese gripă.

Ridicîndu-se, Liv stinse televizorul. Nu se mai putea gîndi, nu putea stărui asupra acelui fapt. Îşi apăsă tîmplele. Era vremea să ia două aspirine şl să se culce. Nimic nu mai putea schimba ceea ce se întîmplase în timpul dimineţii şi sosise momentul să ia din nou distanţă.

Îi trecu prin minte, pe cînd se băga în pat, că sărise peste masa de seară. Foamea putea fi o cauză parţială a durerii de cap, dar era prea obosită ca să mai ia şi altceva în afara aspirinei. Închizînd ochii, rămase culcată în întuneric.

Asta hotărîse că voia. Linişte, discreţie. Nimeni de care să depindă – nimeni căruia să-i răspundă. Ceea ce avea acum, îi aparţinea numai ei; orice greşeli comitea, ale ei erau. Aşa era cel mai bine.

Deschise ochii, cu privirea în tavan, întrebîndu-se cînd începuse să se îndoiască de acest lucru.

Telefonul de alături ţîrîi, iar Liv se ridică brusc în capul oaselor. Bîjbîi după veioză, apoi luă un creion, chiar în timp ce ridica receptorul. Cine s-o cheme la miezul nopţii, dacă nu dispeceratul?

– Da, alo.

– Bună, Liv.

– Thorpe?

Scăpă creionul, culcîndu-se la loc. Era incredibil.

– Te-am trezit?

– Da, minți ea. Ce dorești?

– Voiam să-ți spun noapte bună.

Liv oftă, după care fu recunoscătoare că nu putea să-i vadă zîmbetul. Nu voia să-l încurajeze.

– M-ai trezit din somn numai ca să-mi urezi noapte bună?

– Am fost reținut. Abia acum am ajuns acasă.

Thorpe își smulse cravata. Dacă exista vreun aspect al muncii sale pe care îl detesta, acesta era purtarea cravatelor.

– Vrei să știi unde am fost?

– Nu, replică arțăgoasă Liv, și-l auzi chicotind.

La naiba, își spuse, proprindu-și apoi perna la spate. Da, voia să știe.

– În regulă, unde-ai fost?

– La o întîlnire cu Levowitz.

– Cu Levowitz? i se deșteptă ei atenția. Șeful biroului?

– Unul și același, răspunse Thorpe, descheindu-și șireturile pantofilor.

– Nu știam că e în Washington.

În cap începură să i se învîrtească rotițele. Levowitz n-ar fi făcut drumul tocmai de la New York la Washington fără un motiv întemeiat.

– Ce voia?

– Harris McDowell se va retrage la sfîrșitul anului. Mi-a oferit postul.

Vestea nu era la fel de surprinzătoare ca dezinvoltura cu care i-o spusese. Oferta funcției lui McDowell

nu putea fi privită cu nonşalanţă. Proeminenţă, putere, bani. A fi considerat capabil de a lua locul lui McDowell nu era un compliment oarecare. Era un omagiu.

Liv căută ceva de spus şi alese doar atît:

– Felicitări.

– N-am primit-o.

Acum, aşteptă o secundă încheiată.

– Ce?

– N-am primit oferta.

Thorpe îşi scoase ciorapii şi-i aruncă în direcţia coşului de rufe.

– Eşti liberă în weekend-ul ăsta... începu el.

– Stai o clipă, se îndreptă Liv de spate. Ai refuzat cea mai prestigioasă poziţie din C.N.C. şi din oricare altă agenţie de ştiri din ţară?

– Poţi spune şi aşa, dacă vrei.

Îşi aprinse o ţigară, din al doilea pachet pe ziua aceea.

– De ce?

Thorpe suflă un fuior de fum.

– Îmi place munca de teren. Nu vreau să prezint, cel puţin, nu la New York. În legătură cu weekend-ul, Olivia...

– Ciudat om mai eşti, Thorpe.

Se rezemă de perne. Nu-l putea înţelege deloc.

– Un om foarte ciudat. Majoritatea reporterilor ar face moarte de om pentru slujba asta.

– Eu nu sînt majoritatea reporterilor.

– Nu, confirmă ea încet, gînditoare. Nu, nu eşti. Ai

fi un prezentator bun.

– Mă rog, zîmbi el, descheindu-şi cămaşa. Ăsta-i un adevărat compliment, din partea ta. Ai chef să-ți țin companie?

– Thorpe, sînt în pat.

– Dacă asta-i o invitație, o accept.

Incapabilă să se stăpînească, Liv izbucni în rîs:

– Nu, nu-i nici o invitație. N-am mai purtat un dialog ca ăsta încă din liceu.

– Putem să ieşim şi să ne mozolim pe bancheta din spate a maşinii mele.

– Nu, mulțumesc, Thorpe.

Relaxată, se cuibări mai bine în perne. Cînd i se întîmplase ultima oară, se întrebă ea, să fi purtat o asemenea conversație aiurită în toiul nopții?

– Dacă m-ai sunat doar ca să-mi spui noapte bună...

– Te fapt, te-am sunat ca să discutăm despre mîine după-amiază.

– Ce-i cu după-amiaza de mîine? căscă Liv, închizînd ochii.

– Am două bilete la un meci de deschidere.

Îşi scoase cămaşa şi-o aruncă pe urmele şosetelor.

– Ce fel de meci?

– Doamne sfinte, Liv, de baseball. *Orioles* contra *Red Sox*.

Părea atît de sincer şocat de neştiința ei, încît Liv surîse.

– Dick Andrews se ocupă de sport.

– Lărgeşte-ţi orizonturile, o sfătui el. Trec să te iau la douăsprezece şi jumătate.

– Thorpe, începu Liv, nu merg cu tine.

– Nu-i vorba de o seducţie, Liv; aia o să vină mai tîrziu. E un joc cu mingea. Crenvurşti şi bere. O tradiţie americană.

Liv stinse lumina şi-şi trase pătura pînă peste umeri.

– Cred că nu m-am făcut destul de clar înţeleasă, murmură ea.

– Mai încearcă mîine. Serveşte Palmer.

– Foarte interesant, sînt convinsă, dar...

– La douăşpe jumate, repetă el. Trebuie să ajungem devreme, ca să găsim loc de parcare.

Somnoroasă, căscă din nou şi se lăsă să aţipească. Probabil că-i era mai simplu să accepte. Ce rău putea fi în asta? În plus, nu fusese niciodată la un meci de baseball.

– Sper că nu-ţi pui o şăpcuţă din-alea, nu?

Thorpe zîmbi:

– Nu, le las în seama jucătorilor.

– La douăşpe jumate. Noapte bună, Thorpe.

– Noapte bună, Carmichael.

Zîmbind, închise. Chiar înainte de a adormi, îşi dădu seama că-i trecuse durerea de cap.

Capitolul 6

Cînd au sosit, Stadionul *Memorial* era plin-ochi. Liv urma să afle că baltimorezii erau foarte entuziasmați de echipa lor, *Orioles*. În tribune nu se aflau, așa cum presupusese, numai bărbați cu șepci de jucători pe cap și cutii de bere în mînă. Văzu femei, copii, tinere fete, studenți de colegiu, funcționari și muncitori. Probabil că era un eveniment deosebit, își spuse ea, de atrăsese atîta lume.

– Adăpostul bazei trei, o informă Thorpe, gesticulînd în josul treptelor de beton.

– Cum?

– Acolo stăm, îi explică el. În spatele adăpostului de la baza trei. Haide.

Luînd-o de braț, o conduse în jos. Liv privi încruntată spre teren, încercînd să combine liniile albe, pămîntul cafeniu și iarba verde, cu ceea ce știa despre acel sport.

– Te pricepi la baseball? o întrebă Thorpe.

Se gîndi un moment, apoi îi zîmbi:

– Trei lovituri şi ai ieşit.

Rîzînd, Thorpe se aşeză:

– Azi vei primi un curs intensiv. Vrei o bere?

– Ar fi anti-american să iau în schimb o Coca?

În timp ce Thorpe îi făcea semn unui vînzător ambulant, Liv se rezemă de balustrada din faţa ei, studiind terenul.

– Mi se pare destul de simplu, comentă ea. Dacă asta de-aici e a treia bază, atunci acolo e a doua, apoi prima, le arătă, gesticulînd. Aruncă mingea, celălalt tip o loveşte, apoi aleargă împrejurul bazelor înainte s-o prindă cineva.

– O analiză simplistă a sportului bărbaţilor gînditori, îi dădu Thorpe Coca.

– Ce e de gîndit aici? întrebă ea, înainte de a sorbi.

– Zone de ţintit, medii ale loviturilor cu bîta, ieşiri în forţă, mingi de joc dublu, schimbări de aruncători, viteza vîntului, E.R.A.-uri, alinieri cu bîtele, calitatea ţarcului de tauri...

– Bine, îl opri ea în plină înşiruire. Poate am totuşi nevoie de cursul ăla intensiv.

– Ai urmărit vreodată un meci? se rezemă Thorpe de spătar, cu berea în mînă.

– Fragmente pe monitor, în timpul transmisiei.

Privi din nou împrejurul stadionului.

Soarele strălucea, cald, aerul era răcoros. Simţea miros de bere, de alune prăjite şi hot dogs. Undeva în

spatele lor, un bărbat şi o femeie se certau deja în legătură cu meciul care urma să se joace. Domnea un sentiment de participare, care lui Liv îi scăpase complet, cu rarele ocazii cînd zărise cîte o partidă pe micul ecran.

– Aici e o cu totul altă perspectivă.

Studie tabela de marcaj. Inițialele şi numerele afişate nu-i spuneau mare lucru.

– Deci, cînd începe? se întoarse ea cu fața spre Thorpe, pentru a-l găsi studiind-o. Ce e?

Privirea lui fixă, fără a clipi, o stînjenea. Distanța pe care şi-o plănuise nu dădea rezultate. Acum, începu să se întrebe dacă amiciția sportivă la care se stabilise avea şanse mai mari.

– Ți-am mai spus. Ai o față fantastică, replică el dezinvolt.

– Nu te uitai la fața mea, ripostă Liv. În capul meu te uitai.

Thorpe zîmbi, trecîndu-şi un deget peste bretonul ei.

– Un bărbat trebuie s-o înțeleagă pe femeia cu care urmează să se însoare.

Sprîncenele lui Liv se îmbinară.

– Thorpe...

Predica pe care şi-o pregătea fu retezată de sunetul orgăi şi de vuietul mulțimii.

– Ceremonia de deschidere, anunță Thorpe, petrecîndu-şi brațul peste scaunul ei.

Liv tăcu. *„Fă-i hatîrul,"* îşi propuse ea. „Se vede

clar că individul e instabil." Se pregăti să urmărească acrobațiile din deschiderea sezonului.

Pe la sfîrşitul primului tur, Liv era pierdută şi complet fascinată.

– Nimeni n-a marcat nici un punct, se plînse ea, sfărîmînd între dinți o bucățică de gheață.

Thorpe îşi aprinse o țigară.

– Cel mai bun meci pe care l-am văzut vreodată a fost la Los Angeles, între *Dodgers* şi *Reds*. Douăsprezece ture, unu la zero pentru *Dodgers*.

– Un singur punct în douăsprezece ture? arcui Liv o sprînceană, în timp ce următorul trăgător intra în boxă. Proaste echipe trebuie să mai fi fost.

Thorpe o privi un moment, văzu că era perfect serioasă şi izbucni în rîs.

– Am să-ți cumpăr un hot dog, Carmichael.

Trăgătorul lansă o singulară scurtă în terenul din stînga, iar Liv îl apucă pe Thorpe de braț:

– O, uite, la lovit una!

– Aia-i cealaltă echipă, Liv, îi atrase atenția el, răutăcios. Noi îi susținem pe ăştilalți.

Liv luă crenvurştiul şi desprinse un colț al pachetului cu muştar.

– De ce?

– De ce? repetă el, privind-o cum îşi storcea generos muştar. *Orioles* sînt din Baltimore. *Red Sox* sînt din Boston.

– Îmi place la Boston.

Liv muşcă din hot dog, cu poftă, în timp ce Palmer

trîntea o curbă rea pe lîngă trăgătorul următor.

– N-ar fi trebuit să dea în aia?

– În sectorul ăsta, vezi să nu-ți placă la Boston cu voce prea tare, o sfătui Thorpe.

Mulțimea vui, în timp ce trăgătorul se înscria într-un joc dublu.

– De ce n-a rămas omul de pe prima unde era? întrebă ea, gesticulînd cu crenvurştiul.

Thorpe o sărută, luînd-o prin surprindere, cu gura plină cum era.

– Cred că e timpul pentru cursul ăla intensiv.

Pe la capătul turei a cincea, Liv prinsese elementele de bază. Se aplecase peste balustradă, parcă pentru a vedea mai bine. Scorul se egalase la trei-trei, iar Liv era prea implicată ca să se mai mire că-i pompa adrenalina prin sînge. În agitația ei, uitase că Thorpe era nebun. Îi luneca pavăza.

– Deci, dacă prind mingea în teritoriu oprit, înainte de a atinge solul, tot out e.

– Înveți repede.

– Nu face pe deşteptul, Thorpe. De ce schimbă punctele?

– Fiindcă a renunțat la două fugi în tura asta şi e în urmă pe trăgător. Şi-a pierdut materialul.

Liv îşi rezemă bărbia pe bară, în timp ce înlocuitorul îşi făcea încălzirea.

– Care material?

– Viteza, ritmul.

Îi plăcea modul cum era absorbită în ceea ce se

întîmpla pe teren.

– Încă nu-i vine schimbarea, iar glisorul nu-i merge.

Liv îl privi pieziş pe Thorpe.

– Încerci să mă zăpăceşti?

– În nici un caz.

– De cît timp vii la meciuri?

– Prima oară m-a dus mama mea, cînd aveam cinci ani. Pe-atunci, Washington-ul îi avea pe *Senatori*.

– Washington-ul mai are şi azi o mulţime de senatori.

– Era o echipă de baseball, Liv.

– Aha.

Îşi propti din nou bărbia pe balustradă. Thorpe zîmbi, privindu-i profilul.

– Zici că te-a dus mama ta? Aş fi crezut că baseball-ul e o problemă între taţi şi fii.

– Tatăl meu nu era disponibil. Nu prea se ocupa de copii şi de responsabilităţile lui.

– Îmi pare rău, îl privi ea, întorcîndu-şi capul. N-am vrut să mă bag.

– Dar nu-i nici un secret, ridică din umeri Thorpe. N-am fost traumatizat. Mama mea era o femeie extraordinară.

Liv privi din nou spre teren. Ciudat, medită ea, nu şi-l închipuise niciodată pe Thorpe copil, cu o familie, în creştere. Încercă să şi-l imagineze. Viziunea ei faţă de el se limitase la un reporter dur, de linie grea, cu talent la expozeuri acide. Gîndindu-se la copilăria lui, poate dificilă, perspectiva se modifica. Avea mult prea

multe fațete. Trebui să-şi readucă aminte că nu dorea să le exploreze.

Dar... cum fusese el, în copilărie? Cît îi influențaseră primii ani de viață actualul mod de a fi?

Avea sensibilitate. Trandafirul – afurisitul de trandafir. Liv se gîndi la el, cu un oftat. O făcea să-şi amintească tot mai greu necesitatea de a păstra distanța. Şi sexualitatea lui. Ştia cum să excite o femeie, chiar şi una ezitantă. Aroganță, da, dar îi venea atît de flagrant de la îndemînă, încît devenea o trăsătură oarecum admirabilă. Iar talentul lui profesional era ireproşabil. Nu-l putea considera hămesit după bani sau putere – mai ales după ce refuzase o funcție pentru care majoritatea reporterilor şi-ar fi sărit la beregată.

„Mai bine să am grijă," hotărî ea. „M-am apropiat periculos de mult de a-l place."

Thorpe îi privea profilul, observîndu-i jocul emoțiilor pe față. Cînd uita să-şi ridice garda, reflectă el, devenea transparentă ca sticla.

– La ce te gîndeşti? murmură, cuprinzînd-o cu o mînă de ceafă.

– Nu comentez, răspunse Liv, fără însă a se putea îndura să-i descurajeze familiarismul; nu-şi găsi voința de a-i împinge mîna. Uite, sînt gata să înceapă iar.

– Numărătoarea e tot trei şi unu, îi explică Thorpe. Alergătorul de pe a doua e însărcinat cu primul aruncător. Dacă marchează, se punctează împotriva lui.

– Mi se pare corect, comentă Liv, în timp ce trăgătorul dădea cu bîta o lovitură strîmbă, direct spre ea.

Cu un reflex automat, ridică mîinile să-şi apere faţa şi apucă mingea. În timp ce o privea, uimită, impactul îi înţepă palmele.

– Bună prindere, o felicită Thorpe, zîmbind spre faţa ei surprinsă.

– Am prins-o, îşi dădu ea brusc seama, după care strînse mingea şi mai tare. Trebuie s-o dau înapoi?

– E a ta, Carmichael.

Liv o învîrti, destul de încîntată.

– Ca să vezi, murmură ea şi deodată începu să chicotească.

Thorpe auzea pentru prima oară din gura ei acel sunet tineresc şi nepăsător. O făcea să pară de şaptesprezece ani. Fu nevoit să-şi înfrîngă îndemnul de a o trage la piept, s-o îmbrăţişeze. Niciodată nu-l atrăsese mai mult decît în acel moment, cu faţa strălucindu-i în soare şi mingea de baseball strînsă în mîini. Iubirea pentru ea îi deveni, brusc, neaşteptat de dureroasă.

Pierdu şirul jocului. Liv era aceea căreia îi tresărea capul în sus la ciocnirea dură dintre bîtă şi minge. Ochii ei se dilatau, cînd sărea de pe scaun odată cu restul stadionului. Ea îl apucă pe Thorpe de braţ, trăgîndu-l după sine.

– O, uite! A zburat pînă peste gard! Asta-i o goană acasă, nu? O goană acasă, Thorpe!

– Mda.

Urmări mingea cum cădea dincolo de baricada verde.

– Goană acasă. Prima pe anul ăsta.

– O, ce frumos a fost!

Era captivată de acordurile sonore ale muzicii sărbătoreşti, de uralele mulţimii. Liv se întoarse, dăruindu-i lui Thorpe un sărut scurt, spontan. Se termină înainte de a se putea mira şi ea de propria-i faptă, dar Thorpe o trase înapoi, pentru un sărut mai profund, mai stăruitor. Strigătele răsunau în jurul ei, pierdută în bătăile repezi şi bubuitoare ale propriei inimi. Îi răspunse la apăsare cu apăsare, la gust cu gust.

– S-ar putea, murmură Thorpe, în timp ce-şi îndepărta puţin buzele de ale ei, să urmeze un iureş întreg de mingi lungi.

Cu răsuflarea tăiată, Liv se desprinse din braţele lui. Acolo, pierdea totul, cu excepţia dorinţei.

– Una singură e de ajuns, izbuti ea să spună.

Întrucît picioarele nu-i erau atît de sigure pe cît ar fi dorit să fie, se aşeză la loc. Ajunsese mai aproape de margine decît îşi dăduse seama. Era timpul să facă vreo cîţiva paşi înapoi.

– Îmi mai cumperi un hot dog? întrebă ea, zîmbindu-i; nu luă în seamă furnicăturile care continuau să-i alerge pe piele. Mor de foame.

Restul meciului constă dintr-o şireată luptă defensivă. Lui Liv îi era greu să rămînă atentă. Era prea conştientă de Thorpe, prea conştientă de dorinţele pe care el i le trezise, i le putea trezi atît de uşor. Îi văzu mîinile şi-şi aminti de palmele lui aspre. Îi văzu braţele şi-şi aduse aminte că aveau muşchi care o puteau face să se simtă delicată şi ocrotită. Liv nu voia să fie

delicată. O făcea să fie rănită prea uşor. Nu voia să se mai bazeze pe nimeni pentru propria-i siguranţă. Putea fi prea uşor dezamăgită. Îi văzu gura şi ştiu cît de bine seducea. Îşi spuse că a fi sedusă însemna să fie slabă şi vulnerabilă. Ochii lui erau inteligenţi, vicleni, vedeau prea mult. Cu cît vedea mai mult, cu atîta risca mai mult să o prindă în mrejele lui emoţionale.

Îşi mai îngăduise şi în trecut să se încurce cu cineva. Încă mai purta cicatricile. Ani de zile trăise cu credinţa că singurul mod de a-şi păstra seninătatea consta în a sta retrasă. Acum, ajungea să-şi dea seama că Thorpe putea schimba acest lucru. Pentru prima oară, înţelegea că se temea de el – de ceea ce putea ajunge să însemne pentru ea.

Prietenie, îşi reaminti. Nu avea să fie nimic mai mult de atît. Doar o simplă prietenie. Petrecu următoarele două ture convingîndu-se că era posibil.

– Deci, am învins, consultă Liv scorul final, pe tabelă. Cinci la trei.

Frecă între palme mingea trasă în out.

– De-acum, sîntem *noi*, mm? zîmbi Thorpe, trăgînd-o uşurel de păr. Credeam că-ţi plăcea la Boston.

Liv se rezemă în scaun, proptindu-şi picioarele pe balustradă, în timp ce mulţimea începea să evacueze tribunele.

– Aia a fost înainte de a fi înţeles complexităţile jocului. Ştii, este uluitor cît de înşelătoare poate fi televiziunea. E mai rapid, mai intens decît crezusem. Vii des?

Thorpe o privi, în timp ce Liv îşi trecea mingea dintr-o mînă în alta, studiind terenul.

– Pescuieşti?

– Era doar o întrebare oarecare, Thorpe, spuse ea rece.

– Ori de cîte ori pot, răspunse el, continuînd să zîmbească. Data viitoare, te duc la un meci în nocturnă. Dă o senzație cu totul diferită.

– N-am spus...

– T.C.!

Ridicară amîndoi privirile, cînd printre bănci îşi croi drum spre ei un bărbat. Era scund şi bondoc, cu păr cărunt şi față bătută de intemperii, brăzdată şi ciuruită, cu fălci pătrate şi nas coroiat. Thorpe se ridică, pentru a se alege cu o îmbrățişare ursească.

– Boss, ce faci?

– Nu mă pot plînge, nu, nu mă plîng.

Se retrase atîta cît să-i studieze chipul.

– Doamne sfinte, bine mai arăți, băiatule.

Cu o mînă cărnoasă, îl bătu pe spate.

– Încă te mai urmăresc în fiecare seară la televizor, cum îi treci prin ciur pe politicienii ăia. Întotdeauna ai fost un cățelandru cu toane.

Liv rămase aşezată, urmărind în tăcere schimbul de replici. Era fascinată să-l audă pe Thorpe numit băiat şi cățelandru. Era cu un cap mai înalt decît omul care-i zîmbea.

– Trebuie să-i țină cineva la respect, nu, Boss?

– Băga-ți-ai...

Boss se opri, aruncînd o privire spre Liv. Îşi drese glasul.

– Mă prezinţi doamnei, sau te temi să nu ţi-o suflu?

– Liv, sforarul ăsta bătrîn e Boss Kawaoski, cel mai bun prinzător care a hărţuit vreodată un arbitru. Boss, Olivia Carmichael.

– A, păi sigur!

Mîna lui Liv fu capturală în laba lată şi noduroasă a celuilalt.

– Doamna de la ştiri. Faţă-n faţă, eşti chiar mai drăguţă.

– Mulţumesc.

Omul o privea radios, cu doi ochi care păreau cam miopi.

– Ai grijă, Liv, o cuprinse Thorpe cu un braţ pe după umăr. Boss are o reputaţie de mare seducător.

– Ei, că...

Îşi drese din nou glasul, repede, în timp ce Liv îşi stăpînea un zîmbet amuzat.

– Că bine zici, modifică el fraza. Nu s-ar cădea ca domnişorica să ne-audă vorbind aşa. Cum ţi s-a părut jocul, T.C.?

– Palmer continuă s-o bălăcărească, scoase Thorpe o ţigară, aprinzîndu-şi-o. Se pare că Păsările au o echipă strînsă, anul ăsta.

– Mult sînge proaspăt, adăugă Boss, cu o privire nostalică spre teren. Tînărul de pe stînga are o bîtă rea de tot.

– La fel aveai şi tu, Boss.

Thorpe reveni cu privirea spre Liv.

– Boss ducea o medie de 324 în anul cînd s-a retras.

Fără a fi prea sigură ce voia să spună, Liv încercă un unghi mai sigur.

– Ați jucat la *Orioles*, domnule Kawaoski?

– Boss şi-atîta, domnişoară. Am jucat la *Senatori*. Asta a fost acu' douăzeci de ani, clătină el din cap, cu gîndul la trecerea timpului. Ăsta se învîrtea pe la club, băgîndu-se prin picioarele tuturor, zîmbi el, arătîndu-l pe Thorpe cu degetul mare. Pe vremea aia, voia să fie bază trei.

– Serios?

Liv îl privi pe Thorpe îngîndurată. Cumva, nu-şi închipuise niciodată că ar fi vrut să fie altceva decît ceea ce era.

– Nu se prea descurca, cu bîta, îşi aminti Boss. Dar avea două mîini excelente.

– Şi încă le mai am, replică sec Thorpe, adresîndu-i lui Liv un zîmbet larg, pe care ea preferă să nu-l ia în seamă. Cum merge treaba la magazin, Boss?

– De minune. Azi, are grijă de el nevastă-mea. Nu voia să pierd meciul de deschidere.

Îşi trecu o mînă peste bărbia pătrată.

– Nu pot spune c-am contrazis-o prea mult. O să-i pară rău că nu te-a întîlnit. Alice îți mai aprinde şi acum cîte-o lumînare în fiecare duminică.

– Transmite-i salutările mele.

Thorpe strivi țigara sub călcîi.

– Pentru Liv, a fost primul meci.

– Ei, nu pe bune! se abătu spre ea atenția lui Boss, așa cum intenționase Thorpe.

Liv observă mișcarea și o reținu. Boss privi mingea pe care încă o mai ținea în mînă.

– Și-ai prins și-una zburată, de prima oară.

– Norocul începătorului, recunoscu ea, întinzîndu-i-o. Vreți să-mi dați un autograf? N-am mai cunoscut niciodată un jucător adevărat.

Încet, Boss învîrti mingea în mînă.

– E mult de cînd nu mi-am mai scris numele pe una din-astea.

Luă pixul pe care i-l oferea Liv.

– Mult timp, repetă el, mai încet. Își semnă numele cu grijă, pe curbura mingii.

– Mulțumesc, Boss, luă Liv mingea înapoi.

– *Eu* îți mulțumesc. Mă simt aproape ca și cum încă aș mai putea trînti un om dintr-a doua. Am să-i spun lui Alice că te-am văzut.

Îi dădu lui Thorpe o ultimă palmă pe umăr.

– Și pe frumoasa doamnă de la știri, adăugă el. Să treci pe la magazin.

– Cu prima ocazie, Boss.

Thorpe îl privi îndepărtîndu-se prin mulțimea tot mai rară, în susul scării.

– A fost foarte frumos din partea ta, îi murmură el lui Liv. Ești o femeie perspicace.

Liv privi autograful de pe minge.

– Probabil că e greu să renunți la o carieră, cu treizeci de ani mai devreme decît sînt nevoiți majori-

tatea oamenilor. A fost un jucător bun?

– Mai bun ca alții, ridică Thorpe din umeri. Asta nu prea contează. Iubea sportul şi practicarea lui.

Îngrijitorii îşi împingeau deja măturile prin culoarele înguste, iar Thorpe o luă de braț pentru a o ajuta să urce scara.

– Toți copiii îl iubeau. Nu-l deranja niciodată să ne ținem de capul lui, sau să prindă cîteva mingi, după meci.

– De ce-ți aprinde soția lui lumînarea duminica?

Îşi spusese că n-avea să-l întrebe şi că n-o privea. Cuvintele îi ieşiseră pe gură înainte de a le fi putut opri.

– E catolică.

Liv lăsă să treacă un moment, în timp ce se îndreptau spre parcare.

– Nu vrei să-mi spui? îl întrebă ea, în cele din urmă.

Thorpe zornăi nervos cu cheile în buzunar, apoi le scoase.

– Au un mic magazin independent de articole sportive, în nord-est. Acum cîțiva ani, au avut nişte necazuri. Inflație, impozite, clădirea avea nevoie de reparații.

Descuie portiera din partea lui Liv, dar aceasta nu intră în maşină, rămînînd doar cu privirea la el.

– Şi?

– Acum douăzeci de ani, baseballiştii, jucătorii de categorie medie ca Boss, nu cîştigau mulți bani. Nu

prea economisise.

– Înțeleg.

Liv se așeză în mașină, în timp ce Thorpe ocolea capota. Aplecîndu-se, îi deblocă și lui portiera.

– Deci, i-ai împrumutat bani.

– Am făcut o investiție, preciză el, închizînd portiera. Le-am oferit un împrumut.

Liv îl privi cum pornea motorul. Putea observa că nu-i plăcea să abordeze acest aspect al vieții lui. Insistă. Era pur și simplu o obișnuință reportericească, își spuse, aceea de a stărui asupra detaliilor.

– Fiindcă știai că n-ar accepta un împrumut. Sau că, dacă-l primea, i-ar fi știrbit amorul propriu.

Thorpe lăsă motorul în ralenti și se întoarse spre ea.

– Cam multe supoziții, pentru o întîlnire atît de scurtă.

– Tocmai mi-ai spus că sînt perspicace, îi atrase ea atenția. Ce se întîmplă, Thorpe? zîmbi, ușor. Nu-ți place ca oamenii să descopere că poți fi și cumsecade?

– Atunci, încep să-ți pretindă să fii cumsecade, replică el. Nu vreau să-mi fac un obicei din asta.

– A, da, continuă ea să surîdă și mai amuzată. Imaginea ta. Dur, nesentimental, pragmatic.

O sărută ferm, nerăbdător. Surprinderea ei fu înlocuită de jinduire. Îi simți degetele încleștîndu-i-se pe piele și i se deschise. Dacă era o greșeală, trebuia s-o facă. Dacă era nebunie, avea să-și vină în minți mai

tîrziu. În acel moment, nu dorea decît să reînnoiască plăcerea pe care i-o putea dărui el.

Gura lui era de ajuns – de-ajuns pentru a-i potoli foamea ce se întețea încet. Nu era momentul să se întrebe de ce era el acela, singurul, capabil să-i spargă scutul pe care şi-l ridicase. Nu dorea decît să cunoască din nou, să simtă iarăşi.

Inima îi bătea peste a ei, uşor, repede, făcînd-o să înțeleagă că dorința era reciprocă. Era dorită – dorită cu intensitate. Cum ar fi fost să facă dragoste cu el? Cum ar fi fost să-i simtă pielea lipită de a ei? Să fie atinsă de mîinile lui? Dar, nu – nu-şi putea permite să-şi imagineze. Nu se putea opri să-şi mai imagineze.

Îi lăsă buzele să hoinărească pînă pe culmea obrazului, urcînd apoi spre tîmplă.

– Aş vrea să continuăm într-un loc mai intim. Vreau să te ating, Liv.

Gura îi coborî înapoi peste a ei, fierbinte, posesivă.

– Toată să te ating. Şi n-am nevoie de spectatori.

Se retrase, ațintindu-şi ochii spre ai ei. Văzu acolo dorință, în timp ce dorința lui proprie îl rîcîia cu gheare le.

– Vino cu mine acasă.

Bătăile inimii ei îşi regăseau ecoul în cap, repezi şi furioase. Pentru prima oară, de ani de zile, i-ar fi fost atît de simplu să spună da. Îl dorea, în chip şocant. Sentimentul o copleşea. Cum de se întîmplase atît de repede? Dacă cineva i-ar fi sugerat în urmă cu o lună să avea să fie tentată să facă dragoste cu Thorpe, ar fi

rîs. Acum, nu i se mai părea deloc hilar. I se părea firesc. O înspăimînta. Liv se desprinse din brațele lui, trecîndu-şi o mînă prin păr. Avea nevoie de spațiu, de timp.

– Nu. Nu, nu sînt gata pentru aşa ceva.

Îşi impuse să tragă adînc aer în piept şi o făcu, cu mare grijă.

– Thorpe, mă nelinişteşti.

– Perfect, îşi înfruntă el un puternic val de dorință, rezemîndu- se la loc. N-aş vrea să te plictisesc.

Liv reuşi să rîdă răguşit.

– Nu mă plictiseşti. Nu ştiu exact ce sentimente am față de tine. Nici măcar nu-s sigură că eşti tocmai stabil. Această... această amăgire a ta, cu căsătoria...

– Am să-ți amintesc conversația asta la prima noastră aniversare.

Băgă maşina în viteza întîi. Dacă urma să conducă, ar fi fost bine să se abțină de a o mai atinge. Thorpe descoperea că nu era atît de răbdător pe cît crezuse.

– Thorpe, e ridicol.

– Gîndeşte-te ce efect va avea asupra popularității postului.

Liv se întrebă cum putea fi atît de agreabil la un moment dat, dezirabil în următorul, iar apoi, enervant. Era sfîşiată între a rîde şi a se da cu capul de parbriz, scoasă din minți.

– O.K., Thorpe, începu ea, alegînd varianta răbdării, în timp ce maşina se înscria în trafic. Mă voi

explica limpede precum cristalul, în cei mai simpli termeni de care sînt în stare. Nu mă mărit cu tine. Niciodată.

– Punem pariu? contraatacă el calm.

Îi aruncă un zîmbet:

– Mizez cincizeci că da.

– Chiar te-aştepți serios să pariez pe una ca asta?

– N-ai spirit sportiv, clătină el din cap. Mă dezamăgeşti, Carmichael.

Liv îşi îngustă ochii.

– Fă o sută, Thorpe. Țin prinsoarea, doi la unu.

Thorpe zîmbi din nou, trecînd pe culoarea galbenă a semaforului.

– Am bătut palma.

Capitolul 7

Moartea primului ministru Summerfield a fost complet neaşteptată. Atacul fatal care a sfîrşit zilele liderului britanic a întristat toată ţara. Lumea presei a intrat într-o febră a pregătirilor. Erau de transmis reportaje speciale, de întocmit recapitulări ale carierei de patruzeci şi cinci de ani a lui Summerfield în guvernul englez, de consemnat reacţii ale conducătorilor altor ţări. Cum avea să afecteze moartea unui singur om balanţa puterii în lume?

La două zile după ce s-a anunţat decesul primului ministru, preşedintele se afla în *Air Force One*, traversînd Atlanticul pentru a participa la funeralii. Thorpe îl însoţea. Ca reporter de presă, datoria lui ar fi fost aceea de a se ţine pe lîngă preşedinte; cît de aproape i se permitea unui ziarist, după care să le împărtăşească informaţiile şi celorlalţi gazetari care făceau aceeaşi călătorie cu avionul presei. Avea o echipă,

aleasă din cele mai bune rețele, gata să filmeze orice eveniment interesant din timpul zborului. Cameramanul şi tehnicienii de sunet şi lumină stăteau instalați în partea din spate a avionului, cu echipamentele la îndemînă. În zona anterioară a cursei *Air Force One* se aflau preşedintele, prima doamnă şi anturajul lor – secretari, agenți din serviciul secret, consilieri. Domnea o stare de spirit mohorîtă.

În spatele lui Thorpe, membrii echipei de filmare jucau în tăcere o partidă de poker. Pînă şi înjurăturile se rosteau în surdină. Cu orice altă ocazie, ar fi participat şi el, făcînd să-i treacă orele cu cîteva levate, cîteva glume... acum, însă, avea prea multe pe cap.

Misiunea în sine avea să-l țină ocupat în timpul drumului cu avionul. Avea de asamblat şi de dezmembrat documentări şi informații, de conturat un scenariu aproximativ pentru ziua înmormîntării.

Apoi, la Londra, îi revenea datoria de a sta în apropierea preşedintelui – urmărind reacții, aşteptînd o declarație pe care s-o citeze. Dorința de a se afla pe teren şi a-şi prezenta propriile reportaje constituise principalul element pentru a refuza postul de crainic la New York.

Thorpe avea să ia firimiturile pe care i le putea smulge secretarului de presă şi să-şi folosească propriile talente de observare şi asimilare nu numai pentru a-şi alcătui propriul reportaj, ci şi ca să le furnizeze informații colegilor.

Deşi însărcinarea era foarte grasă, aproape îşi do-

rea să le fi fost încredințată lui Carlyle sau Dickson, corespondenții rețelelor concurente. Se afla în *Air Force One.* Liv era în avionul presei.

În ultimele cîteva zile, păstrase distanța față de el, iar Thorpe o lăsase în pace. Nici nu prea avusese de ales, cînd îi răpeau timpul presiunile unui subiect de vîrf. Totuşi, acelaşi subiect îi adusese laolaltă, cu o consecvență iritantă, în aceleaşi locuri.

Îşi amintea că Liv îl întîmpinase cu răceală ori de cîte ori se întîlniseră – la porțile Casei Albe, la Capitoliu, la ambasada britanică. Nu zărise nici o urmă a femeii cu care mîncase hot dogs şi ovaționase. Uşurința cu care se distanța de el era mai enervantă decît i-ar fi convenit să recunoască. Chiar şi față de el însuşi. Nerăbdarea era periculoasă, ştia. A lui, însă, creştea tot mai mult.

Nu-i era indiferentă, îşi spuse el, privind încruntat pe fereastră. O mică turbulență zgudui uşor avionul, în timp ce Thorpe îşi scotea o țigară. Indiferent ce spunea Liv, indiferent cum se purta, nu-i putea şterge din memorie modul cum reacționase față de el. O dorea şi, oricît de tare s-ar fi împotrivit, dorința cîştiga de fiecare dată cînd o cuprindea în brațe. Thorpe era dispus să se mulțumească doar cu atît. Deocamdată.

– Trei regi!

Thorpe auzi sudalma înfundată de pe fotoliul din spatele lui.

– Auzi, T.C., lasă-mă să te servesc înainte ca tipul ăsta să ne curețe pe toți.

Pe cînd se pregătea să accepte, Thorpe îl văzu pe președinte intrînd în cabinetul său, cu secretarul și purtătorul de cuvînt.

– Mai tîrziu, spuse el absent și se ridică.

„Cînd am fost ultima oară în Anglia?" se întrebă Liv. Dacă stătea să se gîndească, își amintea vara cînd avusese șaisprezece ani. Călătorise cu părinții și cu sora ei, la clasa întîi. I se permisese să guste caviar, iar Melinda primise șampanie. Excursia fusese cadoul pentru Melinda, la împlinirea vîrstei de optsprezece ani.

Liv își amintea cum sporovăise încontinuu sora ei despre petrecerile la care avea să se ducă, despre baluri, ceaiuri și teatre. Se discutase neîncetat despre haine, pînă cînd tatăl ei se îngropase după un exemplar din *Wall Street Journal*. Prea tînără pentru baluri, indiferentă în privința rochiilor, Liv se plictisise de moarte. Caviarul, o neinspirată degustare din șampania surorii sale și turbulențele atmosferice se dovediseră a fi o combinație ghinionistă. I se făcuse rău – spre dezgustul surorii sale, surprinderea mamei și enervarea tatălui. În tot restul zborului, fusese îngrijită de o stewardesă.

Trecuseră de-atunci doisprezece ani, își spuse Liv, cu un oftat. Situația, cu siguranță, se schimbase. În călătoria asta, nici vorbă de caviar și șampanie. Spre deosebire de *Air Force One*, avionul presei era aglomerat și zgomotos. Aici, jocurile de cărți erau mai puțin

reținute. Reporterii şi echipele de la posturile din Washington se plimbau pe culoare, jucau, se certau, dormeau – găsindu-şi diverse moduri de a risipi plictiseala lungului drum cu avionul. Totuşi, domnea o atmosferă de nerăbdare, de energie. Marea Bombă!

Liv îşi făcea de lucru cu însemnările, în timp ce doi corespondenți din partea cealaltă a culoarului îşi dădeau cu presupusul despre ramificațiile politice ale morții lui Summerfield. Fusese un membru rezervat, aproape un şoarece de bibliotecă, al Partidului Conservator din Marea Britanie. Totuşi, pe dedesubt, medita Liv, în timp ce-şi consemna gîndurile, se simțise un tăiş fin de oțel. Nu fusese un om cu care să te încurci, nici pe care să-l intimideze înşelătoarele manevre diplomatice. Liv notă trei situații potențial-volatile pe care Summerfield le rezolvase în timpul mandatului său de premier, precum şi alte triumfuri legislative, mici şi mari, din timpul carierei sale în guvern.

Făcuse destule cercetări în ultimele două zile, concentrîndu-se asupra procedurilor parlamentare în special şi a lui Summerfield în particular. Avusese nevoie să stăpînească ferm politica engleză, în scopul de a-l convinge pe Carl s-o trimită în deplasare. Argumentul lui, cum că politica de la Washington era punctul ei forte, nu reprezentase decît primul obstacol. Thorpe, ca de obicei, fusese un obstacol mai mare. La acest gînd, Liv apăsă atît de tare cu creionul încît îi rupse vîrful.

Thorpe mergea în Anglia. Thorpe fusese însărcinat

ca reporter de presă al preşedintelui. Thorpe urma să zboare cu *Air Force One,* alături de anturajul prezidenţial şi de echipa aleasă din diversele reţele. Cei de la W.W.B.W. puteau folosi informaţiile lui Thorpe fără a băga mîna în buget după fondurile cu care să-şi trimită un reporter cu echipă proprie.

Lui Liv îi trebuise o oră de judecată calmă şi lucidă, şi încă o oră de discuţii aprinse, pentru a-l face pe Carl să se răzgîndească. După aceea, fusese sfîşiată între a chiui şi a urla de draci. *Thorpe.* Orice făcea, oriunde se ducea, îl găsea acolo pentru a-i complica de două ori mai mult viaţa.

Şi nu numai pe plan profesional.

Nu putea înceta să se gîndească la el. În timpul zilei, cu nenumăratele presiuni ale muncii, o asedia încontinuu – fie personal, fie numai cu numele. Apoi, îşi amintea dansul de la ambasadă, sau îmbrăţişarea de pe terasă, ori rîsetele de la meciul de baseball. Noaptea, cînd era singură, îi invada mintea, se strecura în gîndurile ei. Indiferent ce făcea Liv ca să-l împiedice, pur şi simplu *apărea* pe neaşteptate. Modul lui de a rîde, înălţarea ironică a sprîncenelor, mîinile tari şi aspre. Şi, mai rău, mult mai rău, existau momente cînd era sigură că-i putea simţi gustul gurii peste a ei. În acele clipe, dorinţele răsăreau ca de niciunde – neaşteptate, vibrante. Niciodată nu era sigură dacă să se înfurie sau să se sperie.

Nu avea dreptul s-o sîcîie astfel, îşi spuse ea furioasă, în timp ce scotocea prin servietă după alt creion.

Nu avea dreptul să-i tulbure ordinea vieții. *Și pariul acela*. Liv închise ochii, cu un oftat de enervare. Cum îi permisese vreodată s-o enerveze atît de mult încît să facă prinsoarea aceea ridicolă?

Căsnicie! Chiar putea fi atît de dezechilibrat încît să creadă că s-ar fi gîndit serios la măritiș? Cu el? Ce fel de om ar veni în pas de vals spre o femeie despre care știe că abia dacă-i poate tolera prezența, anunțîndu-și intenția de a o lua de soție? Unul fără minte, hotărî Liv ridicînd din umeri, după care își mușcă buza de jos. Sau unul foarte viclean. Stingherită, Liv simțea că T.C. Thorpe se înscria în categoria din urmă.

Desigur, nu conta cît de șiret era; n-o putea *păcăli* să se mărite, și n-avea să se lase niciodată dusă cu vorba. Așa că, era în deplină siguranță.

Liv își privi lung însemnările, întrebîndu-se de ce nu se simțea astfel.

– Mike, se așeză Thorpe pe fotoliul de lîngă secretarul de presă Donaldson.

– T.C..

Donaldson închise un dosar și-i adresă lui Thorpe un surîs prudent. Era un om care putea fi luat drept cel mai cumsecade unchi din lume: cam dolofan, cu un început de chelie. Mintea, însă, îi era tăioasă și disciplinată.

– Ce ai să-mi dai? îl întrebă Thorpe, așezîndu-se mai comod.

Donaldson își înălță ambele sprîncene.

– Ce-ar fi de dat? ripostă el. Funeralii naționale, condoleanțe, sprijin, puțină pompă și ceremonie. Vom avea o mulțime de înalte oficialități, trecute și prezente, frecîndu-și coatele. Și neamuri regale. Un subiect gras, T.C.

Vîrî mîna în buzunar după pipă și începu să și-o umple încet.

– Vei avea destule cu care să-ți ocupi timpul, în următoarele două zile. Ai itinerariul președintelui.

Thorpe îl privi pe Donaldson cum își îndesa tutunul în pipă cu degetul mare.

– Va fi ocupat.

– Nu merge la Londra ca să admire peisajele, replică sec Donaldson.

– Nici unul dintre noi nu se duce pentru asta, Mike, îi aminti Thorpe. Cu toții avem treburi de făcut. N-aș vrea să cred că mi le îngreunezi, ascunzîndu-mi ceva.

– Să-ți ascund ceva, T.C.? rîse scurt Donaldson. Chiar dac-aș face-o, de obicei reușești să te strecori destul de aproape ca să afli.

– Observ că la bord sînt vreo doi agenți în plus, interveni cu nepăsare Thorpe.

Donaldson continuă să-și umple pipa.

– Și prima doamnă e la bord.

– Am pus și oamenii ei la socoteală.

Thorpe așteptă un moment, înainte de a continua:

– Înmormîntarea unui om ca Summerfield adună diplomați din întreaga lume.

Tăcu, primind cafeaua de la stewardesă, în timp ce

Donaldson îl privea peste flacăra chibritului.

– Reprezentanți ai tuturor statelor membre O.N.U., şi alți cîțiva. Se promite agitație mare.

– Deprimante ocazii, funeraliile astea, comentă Donaldson.

– Mmm. Deprimante, încuviință şi Thorpe. Şi periculoase?

– În regulă, T.C., ne cunoaştem de prea multă vreme. După ce iscodeşti?

– După vibrații, răspunse Thorpe, cu un zîmbet rece. Vreo vibrație neplăcută, Donaldson? Vreun motiv pentru ca preşedintele sau oricare dintre înaltele oficialități să fie peste măsură de prudente cînd îşi aduc ultimul omagiu?

– Ce te face să crezi asta? replică secretarul de presă.

– O mîncărime, spuse amiabil Thorpe.

– Atunci, mai bine scarpină-te, T.C., îl povățui Donaldson. N-am nimic pentru tine.

Parcă analizînd problema, Thorpe sorbi din cafea.

– Summerfield nu era prea iubit de I.R.A.[1]

Donaldson chicoti uscat.

– Nici de P.L.O.[2], nici de o duzină de alte organizații radicale. Ăsta-i un buletin de ştiri, T.C.?

– Doar un comentariu. Pot obține o declarație de la preşedinte?

1. Armata Republicană Irlandeză.
2. Organizația pentru Eliberarea Palestinei.

– În legătură cu ce?

– Cu opiniile lui despre politica lui Summerfield față de Armata Republicană Irlandeză și părerile despre noul prim-ministru.

– Opiniile președintelui despre I.R.A. sînt deja făcute publice, murmură Donaldson, rozîndu-și coada pipei. Mai bine să-l îngropăm pe Summerfield, înainte de a începe cu forfecarea noului premier.

Îl privi pe Thorpe drept în ochi.

– S-ar putea să nu fie înțelept să discutăm despre presimțirea ta, T.C.. N-are rost să le băgăm oamenilor cine știe ce idei în cap, nu-i așa?

– Nu le ofer oamenilor decît fapte, răspunse atent Thorpe, ridicîndu-se. Vreau să trag puțin pe film.

Donaldson stătu un moment pe gînduri.

– Îți aranjez, dar fără sonor. Mergem la o înmormîntare. Să păstrăm nota de discreție.

– Exact cum voiam și eu. Mă anunți dacă se schimbă ceva?

Fără a-i aștepta răspunsul, Thorpe reveni la jocul de cărți.

– Vreau cîțiva metri de peliculă, de cum dă liber Donaldson, își instrui el echipa.

Privind în jos, observă în mîna cameramanului două perechi.

– Mut, îi spuse el tehnicianului de sunet. Poți sta liniștit. Ia o imagine cu prima doamnă lucrînd la gherghef.

Zîmbi, în timp ce cameramanul ridica miza.

– Cauți o nuanță mai casnică, T.C.?

– Exact.

Aplecîndu-se mai aproape, coborî vocea:

– Şi vezi dacă reuşeşti să iei un panoramic cu serviciul secret.

Cameramanul înclină din cap, aruncîndu-i lui Thorpe o privire, pentru a fi întîmpinat de ochii săi reci.

– O.K.

– Sec, îşi aruncă tehnicianul de lumini cărțile. Ce-ai de eşti atît de mîndru?

– Doar o pereche de optari, zîmbi afectat cameramanul. Şi una de dame.

– Ful, etală luministul cărțile.

Thorpe reveni spre fotoliul său, urmat de un şir de înjurături înfundate.

Avusese întotdeauna o intuiție nefiresc de ageră. Cele cîteva momente cu secretarul de presă i-o ascuțiseră. Categoric, în deplasarea aceea se folosea un sistem de securitate mai drastic decît de obicei – suficient pentru a-l alerta pe Thorpe.

În lumea de azi, terorismul era la ordinea zilei. Nu era nevoie de prea multă minte ca să ajungi la concluzia că, atunci cînd se adunau la un loc şefi de stat din întreaga lume, violența politică devenea o posibilitate nu prea îndepărtată.

O amenințare cu bombe? O tentativă de asasinat? O răpire? Thorpe îi studia pe agenții din serviciul secret, tăcuți, cu costume *trois-piéces*. Erau cu ochii în patru, şi la fel avea să stea şi el. Îi aşteptau trei zile

foarte dificile.

Şi nopțile? se întrebă. După ce preşedintele e pus la fereală, departe de accesul presei? El şi Liv aveau să locuiască în acelaşi hotel. Cu un dram de noroc – şi puțină strategie, adăugă el gînditor – putea aranja s-o aibă în preajma lui aproape în tot timpul deplasării. În acel moment, Thorpe considera că apropierea fizică era cel mai mare cîştig. Apropierea, preciză el, şi hotărîrea.

Neliniştită, Liv îşi lăsă deoparte însemnările. Era incapabilă să se concentreze. Nu şi-l putea scoate pe Thorpe din minte. Şi nu-i ajuta cu nimic nici faptul de a fi conştientă cît de des aveau să se afle unul în preajma altuia, în timpul călătoriei. Cel puțin, la Washington avea mai multe reportaje de făcut în cursul unei zile. De astă dată, era numai unul. Iar Thorpe avea avantajul.

Dacă dorea un reportaj concis şi complet, trebuia să primească toate informațiile pe care i le dădea el. Trebuia să se întîlnească şi să discute cu regularitate. Desigur, îşi reaminti Liv, făcînd excepție de toate celelalte, era un profesionist. Nu-i putea găsi nici un cusur. Informațiile aveau să fie limpezi şi incisive. Numai de n-ar fi trebuit să provină de la el.

Înclinîndu-şi fotoliul pe spate, Liv închise ochii. De ce avusese ea norocul ca Thorpe să fie ales ca reporter de presă? În alte împrejurări, curînd ar fi ajuns la cinci mii de kilometri depărtare de el. Deşi nu-i plă-

cea s-o recunoască, avea nevoie de distanță. Trebuia să existe o cale de a-l evita.

În următoarele două zile, aveau să alerge care-ncotro pentru a urmări subiectul din toate unghiurile. Şi Thorpe avea să fie ocupat. Cu asta, problema ar fi trebuit să se rezolve în mare parte.

În materie de timp liber, Liv se hotărîse să stea nevăzută. Thorpe avea obrazul prea gros pentru a-i respecta refuzurile sau răceala. Dacă un „nu" şi o privire de gheață nu dădeau rezultate, următorul pas era indisponibilitatea. Mare păcat că trebuia să locuiască în acelaşi hotel.

Cu asta nu se putea face nimic, îşi reaminti ea. Dar... putea avea grijă să-şi petreacă foarte puțin timp în camera ei şi să nu rămînă aproape deloc singură. Ar fi trebuit să-i fie destul de simplu să se piardă în mulțimea de reporteri care urmau să descindă la Londra.

Cu un mic sunet de dezgust, se foi în fotoliu. Nu-i plăcea să se joace de-a v-ați ascunselea. Dar nu e un joc, îşi spuse ea. E mai mult ca un război – un război în care uita cum să lupte, cînd Thorpe ajungea prea aproape. Doruri, da, simțea doruri amarnice cînd o ținea în brațe, cînd gura lui...

Clătinînd din cap, ridică spătarul fotoliului la loc. Nu Thorpe era pricina, insistă ea tăcută. Pur şi simplu sosise timpul de a începe din nou să simtă. Cinci ani reprezentau o perioadă lungă în care să stea îngropată. În ochiul minții, clar, mult prea clar, îi vedea

chipul. Şi zîmbetul – surîsul lui fermecător, sigur de sine. Categoric, trebuia să țină distanța.

Aterizarea decursese lin. Thorpe trebuise să mai stea lîngă preşedinte încă două ore, înainte de a putea porni spre hotel. Avea de trimis înapoi în State metri întregi de film, împreună cu comentariul. În timp ce se uita la ceas şi şi-l potrivea după noul fus orar, observă că C.N.C.-ul urma să-i primească reportajul la timp pentru emisiunea de seară. Cu un nou montaj şi un text actualizat la orele unsprezece, avea să-şi termine treaba pe ziua în curs.

Privea Londra alergînd pe-alături. De mulți ani nu mai fusese acolo. De şase? se întrebă el. Nu, de şapte. Dar bănuia că încă mai putea găsi cîrciuma din Soho, unde intervievase un ataşat nervos al ambasadei americane. Apoi, mai fusese galeria aceea mică din West End, unde întîlnise o artistă liber-profesionistă, cu trup rubensian şi vocea ca smîntîna grasă. Fugar, îşi aminti cele două nopți, atît de înviorătoare, pe care le petrecuseră împreună.

Cu şapte ani în urmă, îşi spuse el, înainte de a se fi stabilit la Washington. Înainte de Liv. Această misiune la Londra avea să fie altfel. Nu-l interesau două nopți înviorătoare cu o femeie necunoscută; dorea o viață întreagă. Şi o singură femeie. *Liv.*

Coborînd din taxi, Thorpe îşi luă singur geanta. Învățase de mult să călătorească luîndu-şi bagaje puține. Aerul era rece şi umed – rezultatul unei burnițe

care se oprise cu doar cîteva momente în urmă. Pe trotuare, trecătorii mergeau cu pas grăbit, înfofoliți în canadiene.

Intrînd în holul hotelului, Thorpe văzu mulțimea de reporteri care se cazau. Speranțele de a ajunge în cameră să facă un duș înainte de informare i se risipiră într-o clipă.

– Thorpe.

Săltîndu-și geanta, îi zîmbi lui Liv. Îi răspunse și ea, înclinînd politicoasă capul.

– Ce ne-au pregătit, întrebă Thorpe, pentru a afla că se organizase o sală temporară de presă, la etajul întîi. O.K., hai să urcăm și te pun la curent.

Înainte ca Liv să se poată pierde în mulțime, o și apucase de braț.

– Cum a fost zborul?

– Banal, răspunse Liv cu prudență, știind că nu-și prea putea smulge brațul din strînsoarea lui fără a da naștere la comentarii. Și al tău?

– Lung.

Îi zîmbi, în timp ce se înghesuiau în lift.

– Mi-a fost dor de tine.

– Termină, Thorpe, replică ea crispată.

– Să nu-mi mai fie dor de tine? Aș fi bucuros dacă ai înceta să mă tot eviți.

– Nu te-am evitat. Am fost ocupată.

Îmbulzeala din ascensor o lipea strîns de el. După ce-și mută geanta în cealaltă mînă, Thorpe o cuprinse pe după umeri cu un braț.

– E cam aglomerat aici, spuse el amiabil, cînd Liv îi arunoă o privire piezişă.

Peste mirosurile de tutun, colonie veche şi sudoare uşoară, se înălța parfumul ei, dulce şi curat. Trebui să-şi înfrîngă dorința de a-şi îngropa fața în părul ei şi a se pierde în el.

– Ai de gînd să faci o scenă, nu-i aşa? întrebă Liv în şoaptă, pe sub murmurul conversației.

– Eventual, fu el de acord. Vreau să te sărut, Liv, îi mai şopti, aplecîndu-se la urechea ei. Chiar acum şi aici.

– Nu!

Nu avea loc să se îndepărteze de el. Putu doar să-şi ridice privirea, încruntată. Fu prima ei greşeală.

Gura lui Thorpe se afla la cîțiva centimetri de a ei. Ochii lui, cu un amuzament calm, o priveau. Simți un val de dorință, o atracție sexuală pustiitoare. Mintea i se goli de orice gînd.

Cînd uşa liftului se deschise, oamenii începură să iasă prin jurul lor. Liv stătea nemişcată, imobilizată nu de brațul ce-o ținea pe după umeri, ci de expresia din ochii lui, plină de înțelegere calmă şi răbdătoare.

– Haide, T.C., să punem treaba pe roate.

Thorpe nu răspunse. Îi zîmbi lui Liv, conducînd-o pe coridor.

– Va trebui s-o păstrăm pe mai tîrziu, spuse el.

Eliberată din transă, Liv se retrase cu un pas.

– Nu *există* nici un mai tîrziu, se răsti ea, după care se blestemă în gînd, pe cînd se aşeza în sala presei.

Thorpe avu nevoie de mai puțin de treizeci de minute pentru a-şi informa colegii şi a-i trimite de-a valma să-şi întocmească propriile materiale. Cînd în sfîrşit ajunse în camera lui, declară încheiate douăzeci şi patru de ore non-stop. Îndreptîndu-se spre duş, începu să se dezbrace din mers.

Liv intră în camera ei, lăsînd liftierul să-i aducă bagajele. Aşteptă în timp ce acesta se învîrtea prin odaie, trăgînd draperiile şi numărînd prosoapele. Ceea ce dorea era un ceainic plin, de la room service, şi să se bage în pat.

Decalaj orar, îşi spuse ea obosită, în timp ce îndesa o hîrtie de o liră în mîna băiatului. De ce oare sora ei nu suferea niciodată de efectele acestuia, indiferent de cîte ori alerga de colo-colo, din țară în țară, de la o petrecere la alta? Dacă ea ar fi fost Melinda, nici în ruptul capului nu s-ar fi mulțumit cu o ceaşcă de ceai şi o cameră liniştită. S-ar fi schimbat şi ar fi năvălit să se afunde în viața de noapte a Londrei.

Dar ea nu era Melinda, îşi reaminti Liv, în timp ce-şi scotea jacheta costumului. Şi înghesuise deja o zi şi jumătate în doar douăzeci şi patru de ore. A doua zi, medită Liv, descălțîndu-se, n-avea să fie nici un moment de odihnă. Privindu-se în oglindă, zări urmele vagi ale oboselii. Nu mergea să apară astfel în fața camerelor. Un ceai, o scurtă privire peste însemnări şi apoi somnul, hotărî ea. Tocmai mergea spre telefon, pentru a face comanda, cînd auzi o bătaie în uşa dintre camere.

Se încruntă, oftînd apoi enervată. Dacă vreunul dintre ceilalți reporteri avea chef să petreacă sau să discute diversele aspecte ale decesului lui Summerfield, n-o interesa.

– Cine e?

– Alt membru al presei muncitoare, Carmichael.

– Thorpe!

Cuvîntul îi năvăli pe gură cu un val de indignare. Pe negîndite, răsuci încuietoarea şi deschise uşa. Stătea rezemat de tocul acesteia, zîmbind, îmbrăcat numai cu un halat flauşat, ros. Avea părul încă umed de la duş şi mirosea a săpun şi loțiune de ras.

– Ce cauți aici? îl întrebă.

– Consemnez actualitățile, răspunse el serios. E meseria mea.

– Ştii foarte bine ce-am vrut să spun, aruncă Liv, printre dinți. Ce cauți în camera vecină cu a mea?

– Norocul sorților? se aventură Thorpe.

– Cît ai dat la recepție ca să ți-o repartizeze?

Thorpe zîmbi ironic:

– Liv, nu sînt obligat să răspund la o întrebare tendențioasă. Trebuie s-o reformulezi şi să mi-o pui din nou.

Continuînd să zîmbească, îşi lăsă ochii să-i măsoare picioarele încălțate în ciorapi.

– Ieşeai?

– Nu, nu ieşeam nicăieri, îşi încrucişă Liv brațele pe piept, pregătindu-se să trîntească o săpuneală înfierbîntată.

– Perfect. Îmi convine o seară comodă acasă.

Făcu un pas în camera ei. Mîna lui Liv i se repezi în piept.

– Fii atent, Thorpe...

Palma îi intrase în contact cu pielea lui dezgolită, în locul unde se încrucişau reverele halatului, iar mişcarea neaşteptată îndepărtă materialul şi mai mult. Părul sîrmos, închis, îl acoperea pînă la talie. Thorpe surîse în continuare, netulburat, cînd Liv îşi retrase mîna.

– Eşti nesuferit.

– Îmi dau toată silința.

Ridicînd mîna, îşi răsuci pe deget o şuviță din părul ei.

– Dacă preferi să ieşi... începu el.

– Nu ies nicăieri, repetă Liv, furioasă. Şi n-o să fie nici o seară comodă. Vreau să înțelegi...

– N-ai auzit niciodată că, pe pămînt străin, colegii trebuie să stea împreună?

Surîsul îi deveni dintr-o dată băiețesc, irezistibil. Liv făcu un efort să-şi păstreze buzele în linie dreaptă.

– Fac o excepție, în cazul tău, Thorpe.

Şi adăugă, exasperată:

– De ce nu mă laşi în pace?

– Liv, tradiția nu-l lasă pe bărbat să-şi lase logodnica în pace.

Tonul lui era atît de rezonabil, încît avu nevoie de zece secunde încheiate ca să reacționeze.

– *Logodnică?* Află că *nu* sînt logodnica ta, strigă ea. Şi *n-am* să mă mărit cu tine.

– Vrei să mai punem o sută la pariu?

– Nu! Şi-acum, îl împunse Liv cu degetul în piept, ascultă la mine, Thorpe. Iluziile tale te privesc; nu mă amesteca şi pe mine în ele. Nu mă interesează.

– S-ar putea, replică el, amical. Unele din iluziile mele sînt cu-adevărat fascinante.

– Şi n-am să dorm lîngă camera unui nebun. Îmi iau alta.

Cu care, se răsuci pe călcîie.

– Ți-e frică? întrebă el, urmînd-o, în timp ce Liv îşi înhăța geanta.

– Frică?

Îşi aruncă geanta la loc, întorcîndu-se.

– În ziua cînd mi-o fi mie frică de tine...

– Eu mai mult la tine mă gîndeam, îşi înclină el capul, studiindu-i fața furioasă. Poate nu eşti sigură că poți rezista... fără să-mi ciocăneşti la uşă.

Amuțită, Liv se holbă la el.

– Să ciocănesc? îngăimă ea, aproape bîlbîindu-se. Crezi.... crezi că te găsesc atît de irezistibil, atît... atît de...

– Dezirabil? propuse Thorpe, îndatoritor.

Liv strînse pumnii.

– Nu mi-e deloc greu să-ți rezist, Thorpe.

– Nu?

Înainte de a apuca să-şi tragă respirația, se pomeni în brațele lui. Înainte de a-i trece vreun protest prin minte, gura lui i-o cotropise pe a ei. Cuprinsă strîns – atît de strîns, încît trupul părea să i se muleze peste al

său, fără voie. Gura lui Thorpe era fermă, nu atît nerăbdătoare cît insistentă. De astă dată, în loc să-i ceară să capituleze, mai degrabă o obliga. Controlul, deşi se balansa pe o muchie ca de cuțit, îi aparținea lui. Cu degetele în părul ei, îi trase capul pe spate şi începu s-o prade, tot mai adînc.

– Nu ți-e greu, Liv? murmură el, ridicîndu-şi gura la un milimetru de a ei.

Îi tremura respirația. Clătină din cap, înainte de a încerca să vorbească. Thorpe, însă, nu-i dădea nici o şansă.

Din nou, buzele i le cuceriră pe ale ei, de astă dată cu patima posesiunii. Îi scăpă un geamăt de voluptate, în timp ce întindea instinctiv mîinile spre el, încurcîndu-şi degetele în părul lui umed, pentru a-l trage mai aproape. Fiori de dorință, ascuțiți şi mărunți, începeau să-i alerge pe piele. Thorpe păru să ştie, căci mîinile lui îi urmau cu o precizie fără greş – un arătător pe şira spinării, un deget mare peste curbura şoldului, palma de-a lungul coapsei.

Liv îi explora fața cu mîinile ei, trecîndu-şi degetele peste unghiuri şi plane ca pentru a o sculpta. Atingerea ei nu făcu decît să-i întețească dorința, aşa că o strînse năpraznic la piept, îndoind-o de mijloc. Se mişca la comanda lui, ca o plastilină. Apoi, Thorpe începu s-o modeleze. Sub mîinile lui, sînii i se înălțau şi coborau în ritmul respirației accelerate. Sfîrcurile îi erau încordate, împungînd materialul bluzei, în timp ce el i le încercuia cu vîrful degetului.

Nici nu se gîndea să-i reziste. Dorea arsura gurii lui, pîrjolul atingerilor lui. Cînd buzele îi coborîră pe gîtul ei, înclină capul, pentru a le acorda libertate deplină. Căldura umedă a limbii lui pe pielea ei o potopi cu valuri-valuri de plăcere. Era pierdută în lumea umbrită şi neclară a dorinţelor. Pieptul lui gol îi apăsa cu tărie sînii. Ţinută strîns, cuprinsă posesiv în braţele lui Thorpe, Liv se lăsă în voia sa, într-a propriei ei dorinţe. Gura îi zăbovi în adîncitura gîtului ei, deasupra gulerului bluzei; apoi, cu încetineală calculată, îşi purtă buzele în sus, poposind peste pulsul de la gît, apoi pe linia mandibulei.

Cînd gura reveni la a ei, păru că toată foamea şi setea pe care le cunoscuse vreodată se concentraseră în acea singură atingere a buzelor.

Din tenebroasă, pasiunea deveni strălucitoare. O lumină dură, orbitoare, păru să-i explodeze în creier. O lăsă moleşită complet. Cu un ţipăt înfundat, parte de abandon, parte de spaimă, Liv se rezemă de el.

Nepregătit pentru brusca ei slăbiciune, Thorpe o îndepărtă ca s-o privească mai atent. Îi distinse în ochi urme de dorinţă, nuanţe de teamă şi derută. Ochii aceia, în sine, erau un zid mai impenetrabil decît toate cuvintele furioase sau aprigele ei negaţii.

Tandreţe. Nu-şi putu înfrînge propriul val de tandreţe. I-ar fi fost simplu s-o aibă acum, dar posesiunea fizică nu era decît o parte din ceea ce dorea el. Cînd în sfîrşit aveau să facă dragoste – şi nu se îndoia că aveau să facă – urma să vină ea la el, fără teamă.

Avea s-o aştepte.

Zîmbind, îi atinse scurt buzele cu ale lui. Voia să vadă iarăşi fulgerul acela de furie.

– În caz că te răzgîndeşti în legătură cu rezistenţa faţă de mine, Carmichael, las uşa descuiată. Nici măcar nu e nevoie să baţi.

Şi plecă sprinten, închizînd cu un ţăcănit uşor uşa dintre camere. Treceră zece secunde, pînă cînd răsună bufnitura grea a pantofului aruncat în ea. Cu un zîmbet, Thorpe deschise televizorul, să vadă ce aveau de oferit actualităţile engleze.

Capitolul 8

Cu un zumzet scăzut, monoton, deşteptătorul o trezi pe Liv la ora şase dimineața. Întinse instinctiv mîna spre buton, după care rămase privind spre camera simplă, impersonală, fără a avea idee unde se afla. Londra, îşi aminti ea, frecîndu-se la ochi.

Nu dormise deloc bine. Ridicîndu-se în capul oaselor, Liv îşi strînse genunchii la piept, rezemîndu-şi pe ei fruntea. Fir-ar Thorpe al dracului! Pierduse jumătate de noapte sucindu-se şi învîrtindu-se cu îndoieli şi dorințe care nu existaseră înainte ca el s-o fi atins. Scopul vizitei ei la Londra era de natură profesională. Chiar dacă ar fi avut timp, nu avea chef de altceva. Pur şi simplu nu voia să se încurce cu el. De ce nu era în stare s-o înțeleagă?

Fiindcă, îşi spuse ea obosită, de la vorbă la faptă e cale lungă. Cum îl putea convinge că nu voia să se implice, cînd reacționa atît de total ori de cîte ori o lua

în brațe? Da, îl dorise. În acea strălucire de moment cînd o îmbrățișase, gură la gură, i s-ar fi dăruit. Voința îi fusese învinsă de a lui. Acest lucru o speria.

Problema, așa cum o vedea ea, trebuia să se rezolve mai întîi la nivelul ei propriu. Cel mai important lucru de făcut era să schimbe formularea: nu că nu voia să se încurce, ci că refuza să se încurce.

Sculîndu-se, Liv se pregăti să facă duș și să se îmbrace. Avea prea multe de făcut în ziua aceea, ca să stea și să rumege o dilemă personală. În orice caz, considera că îi dădea prea multă importanță lui Thorpe, ca să merite cît de cît să rumege gîndul. Cît s-ar mai fi bucurat să afle că tocmai asta făcuse!

Își împachetase un taior foarte sobru, gri închis, cu croială austeră. După ce se încheie la ultimul nasture, Liv se studie scurt, profesional, în oglinda întreagă. Mergea. Un strat de fard în plus îi ascundea cearcănele vagi de sub ochi. *Iarăși Thorpe,* își spuse ea, înfuriată.

Servieta subțire avea să-i conțină hîrtiile, plus un bloc-notes în plus și o rezervă de creioane. Aruncîndu-și mantoul peste braț, se pregăti de plecare. Îi atrase atenția o pată albă pe podea, lîngă ușa de legătură.

Liv o privi un moment. Semăna suspect de bine cu un mesaj. Cel mai bine, își spuse ea, era să n-o ia în seamă. Merse pînă la ușa din față, înainte de a ceda și a se întoarce. Aplecîndu-se, culese hîrtia.

„Bună dimineața."

Atîta scria. Îi scăpă un hohot de rîs, înainte de a se

putea stăpîni. „E nebun," conchise ea. „Absolut nebun." Pradă unui impuls, rupse o foaie din carnetul ei şi mîzgăli un salut similar. După ce o strecură pe sub uşa dintre camere, ieşi.

Conform înțelegerii, se întîlni cu echipa în colțul cafenelei hotelului.

– Ura, Liv, îi zîmbi scurt Bob. Iei ceva la micul dejun?

– Doar o cafea.

Luă cafetiera comună şi-şi turnă în ceaşcă.

– Mă simt de parcă aş avea nevoie de un galon întreg.

– Va fi o zi grea, îi aminti el, luînd din porția de ouă.

– Cu începere imediat, confirmă Liv; absentă, clătină din cap spre chelner. Vreau un cadru în picioare în fața la Westminster Abbey, înainte să se adune mulțimile, şi încă unul, pe Downing Street la numărul 10[1]. Cu un dram de noroc, putem trage puțină bandă cu văduva lui Summerfield. Presupun că vor începe să se înşire pe străzi cu o oră încheiată înainte de a fi programată procesiunea funerară.

Un membru al echipei o îmbie pe Liv cu o felie de pîine prăjită, dar ea clătină din cap, zîmbind.

– Ne trebuie cîteva panoramice ale mulțimii, ca să le folosim ulterior cu comentariu din off.

– Eu trebuie să iau cîteva suveniruri pentru ne-

1. – Adresa tradițională a primului ministru din Marea Britanie.

vastă şi copii, îi zîmbi Bob, în timp ce Liv îşi lua cafeaua. Ascultă, Liv, m-am amărît destul pentru că am plecat la Londra fără el; dacă nu le aduc nişte bunătăţi, iar am să dorm pe canapea.

– Ar trebui să-ţi poţi smulge cîteva minute pentru cumpărături, între cadre, replică ea.

În timp ce vorbea, cutreiera încăperea cu privirea, parcurgînd chipurile celorlalţi reporteri.

– Cauţi pe cineva? întrebă Bob, tăind dintr-un cîrnat.

– Ce? reveni ea cu privirea spre el, distrasă.

– Te uiţi prin sală de cînd te-ai aşezat. Ai întîlnire cu altcineva?

– Nu, răspunse Liv, nemulţumită că, involuntar, îl căutase pe Thorpe. Mai bine să ne grăbim, le spuse, în general, celor din echipă. Avem un program strîns.

În următoarele zece minute, îşi bău cafeaua cu spatele spre restul încăperii.

Lumina slabă a soarelui dădea foarte puţină căldură, în timp ce Liv stătea vizavi de Westminster Abbey. Aştepta, revăzîndu-şi ultima oară notele pentru cadrul în picioare, în timp ce echipa îşi instala echipamentele. Estimă că planul avea să dureze patruzeci şi cinci de secunde. În spatele ei, turnurile abaţiei se înălţau spre un cer înnorat. Londra era cenuşie sub nori, cu aerul greu de ameninţarea ploii. În acel moment, nu învrednicea cu nici un gînd oraşul din jur, fiind complet concentrată asupra celor patruzeci şi

cinci de secunde de bandă care urmau să fie filmate.

– Vino pe mine, îl instrui ea pe cameraman. După introducere, am să mă întorc lateral, gesticulînd în spate, spre abație. Vreau un panoramic lent; apoi, revii pe mine la final.

– M-am prins, aşteptă Bob pînă cînd luministul îşi consultă cronometrul. O.K.?

Liv luă microfonul, apoi dădu din cap. Spuse tot textul o dată. Nemulțumită, îl repetă. O briză slabă îi răvăşea părul, în timp ce vorbea despre ceremonia care avea să înceapă. Meticuloasă, ca şi cum n-ar fi lucrat cronometrajul la secundă, vorbi despre istoricul abației. Cînd camera reveni spre ea, privi direct în obiectiv, cu ochi serioşi.

– V-a vorbit Olivia Carmichael, de la Westminster Abbey, Londra.

– Ei? îşi lăsă Bob greutatea pe celălalt picior.

– Se copiază.

Îşi consultă ceasul.

– În regulă. Mergem pe Downing Street. Mai avem două ore pînă încep ceremoniile. Ar trebui să ne rămînă destul timp pentru un cadru scurt în picioare şi cîteva cu oamenii de pe străzi. Ne va mai trebui o informare cu Thorpe, înainte de a trimite la studio tot ce avem.

Thorpe avusese timp să bea trei cafele, în timp ce-l aştepta pe preşedinte. Scurta sa întîlnire cu Donaldson nu-i dezvăluise decît că preşedintele petrecuse o

seară confortabilă şi se trezise devreme. Thorpe, însă, nu era satisfăcut.

Afară, limuzina aştepta, cu agenţii din serviciul secret învîrtindu-se discret prin apropiere. Thorpe .scoase o ţigară, stînd fără haină, nepăsător faţă de frigul dimineţii de primăvară. Cameramanul său fluiera atonal, în timp ce restul membrilor din echipă conversau în surdină. Thorpe nu le dădea atenţie. Îi privea pe cei din serviciul secret. Se vedea clar că erau în alertă.

În momentul cînd ieşi preşedintele, totul se însufleţi. Thorpe auzi sfîrîitul camerei puse în funcţiune. Ţinea microfonul în mînă. Aproape pe negîndite, descrise ţinuta primei doamne. Aveau să se găsească destui care cereau consemnări exacte.

– Domnule preşedinte.

Preşedintele se opri lîngă portiera limuzinei, întorcîndu-se spre Thorpe. Cu o scurtă înclinare a capului, opri gărzile la o lungime de braţ.

– T.C., îl salută el solemn. O zi tristă pentru Anglia, şi pentru lumea întreagă.

– Întocmai, domnule preşedinte. Consideraţi că decesul primului ministru Summerfield va avea efecte asupra politicii dumneavoastră externe?

– Dispariţia lui Eric Summerfield va fi acut resimţită de către toţi susţinătorii păcii.

Un mod ocolit de a nu spune nimic, îşi zise Thorpe, fără ranchiună. Aşa se numea jocul. Cunoştea şi el protocolul. N-aveau să i se permită întrebări dure în dimineaţa înmormîntării.

– Domnule președinte, continuă el, schimbînd tactica, aveți vreo amintire personală cu primul ministru?

Chiar dacă schimbarea de ton îl surprinsese, președintele rămase totuși netulburat.

– Putea merge pe jos mile în șir, zîmbi el. Am descoperit acest lucru la Camp David. Lui Eric Summerfield îi plăcea să gîndească pe picioare.

Cu aceste cuvinte, președintele se așeză în limuzină, lîngă soția sa. Încă destul de nemulțumit, Thorpe așteptă mașina presei.

Comentariul său și filmul cu convoiul funerar aveau să fie transmise prin satelit. Thorpe se instală la mai puțin de un cvartal distanță de Westminster Abbey, unde avea să se țină slujba. Reportajul său se făgăduia a fi o dizertație lungă și profundă despre demnitarii veniți să-și prezinte condoleanțele și ordinea sosirii acestora.

Thorpe anunță apariția limuzinei familiei regale, apoi a altora, inserînd detalii despre cariera și viața personală a lui Summerfield. Străzile erau pline de oameni, și totuși, zgomotul de fundal rămînea la un nivel minim. Cînd vorbeau, spectatorii o făceau încet, ca și cum s-ar fi aflat înăuntrul abației.

O zări pe Liv o dată, dar nu avu timp pentru o întîlnire personală. Pe cînd vorbea în microfon, o vedea cu coada ochiului, o avea într-un colț al minții. Trupul i se încordă cu o fracțiune de secundă înainte de a se întîmpla.

O mașină năvăli prin baricada poliției, îndreptîndu-se

cu toată viteza spre grosul procesiunii funerare. Răsună zgomotul brusc şi şocant al tirului de automat. Oamenii aliniaţi pe străzi să privească se împrăştiară, într-o învălmăşeală de spaimă şi confuzie.

Cameramenii se repeziră să prindă imagini cît mai bune ale scenei. Cu microfonul în mînă, Liv o luă la fugă, comentînd din mers. Thorpe ajunse la faţa locului înaintea ei.

Procesiunea încă mai stătea încremenită. Gloanţele găureau cauciucurile maşinii în goană, făcînd-o să derapeze, clătinîndu-se necontrolat. Parbrizul se sfărîmă într-o reţea de crăpături, în timp ce maşina cotea, se redresa, apoi cotea din nou. Lovindu-se de bordură, se opri brusc.

Săriră din ea patru bărbaţi, trăgînd cu automatele. Gloanţele zburau care-ncotro – spre cavalcadă, în mulţime. Se auziră urlete, panica înteţindu-se iar. Oamenii erau călcaţi sub picioarele celor ce alergau disperaţi să se adăpostească.

Liv se îmbulzi prin toată debandada, gonind după cameraman. Trebuia să îmbrîncească şi să se ferească, înfruntînd curentul mulţimii care se avînta claie peste grămadă în direcţia opusă. Împuşcăturile răsunau peste strigătele de furie şi de groază. Primi o lovitură dureroasă în braţ, cînd cineva îşi croi drum cu forţa pe lîngă ea. Fără să ezite, continuă să înainteze, vorbind în microfon.

Thorpe o apucă de încheietura mîinii în clipa cînd vru să se repeadă pe lîngă el. Trăgînd-o înapoi, îşi

înfipse ferm trupul în fața ei. Văzuse un glonț perforînd asfaltul, la doar un metru de locul unde stătea.

– Nu fi proastă, se răsti el, înainte de a ridica din nou microfonul. Patru oameni, continuă, fără a-şi lua ochii dinspre scenă, mascați şi înarmați cu arme de mare putere...

Liv îşi smuci mîna din strînsoarea lui. Întrucît avea drumul blocat, fu nevoită să-şi prezinte reportajul din locul unde se oprise. Peste umărul lui Thorpe, putea să vadă maşina accidentată şi trăgătorii. Nici nu era nevoie să-i mai dea lui Bob instrucțiuni. Cameramanul se lăsase într-un genunchi, filmînd incidentul la fel de calm ca şi cum ar fi imortalizat o petrecere de familie. Din toate unghiurile pe care le puteau găsi, gazetarii întregii lumi îşi făceau datoria. Într-un amestec de limbi, vestea atacului se transmitea pe calea undelor.

Erupse o rafală explozivă de focuri. Imediat, se lăsă o tăcere neaşteptată, amenințătoare.

Thorpe continuă să transmită, şi după ce cei patru agresori rămaseră prăbuşiți în stradă. Vorbea cu glas obiectiv, deşi cam grăbit. Trebuia să comunice faptele aşa cum le vedea. Tocmai în acest scop îşi alesese gazetăria de televiziune. Datorită caracterului ei imediat. Avea să rămînă întotdeauna cea mai mare provocare a omului de presă – aceea de a consemna corect ceea ce se întîmpla, aşa cum se întîmpla, fără scenariu, fără pregătiri. Adrenalina îi pompa prin sînge. Instinctele îl îndreptaseră direct spre țintă.

În următoarele cincisprezece minute, vorbi nonstop,

pînă cînd mulțimea se calmă şi convoiul îşi continuă drumul spre abație. Slujba avea să continue. Înăuntru, corespondentul londonez al C.N.C. prelua transmisiunea. Îi lăsa lui Thorpe timp să afle informații despre atac. Tăie contactul şi-i făcu semn cameramanului.

– N-ai avut nici un drept, se repezi imediat Liv.

– Gura, Olivia!

Nici nu-şi dăduse seama, pînă în acel moment, cît de furios era. În timp ce-i preda microfonul sunetistului, mîna îi tremura uşor. Ar fi putut să fie ucisă, îşi spuse el înverşunat. La un pas de el, putea fi omorîtă.

Scandalizată, Liv se îndreptă de spate.

– Cine te crezi...

Întrebarea ei furioasă fu retezată cînd Thorpe o înşfăcă de braț.

– Trebuia să te oprească cineva înainte de a intra direct în mijlocul focului încrucişat. *Idioata dracului!*

Se opri, apucînd-o de umeri, ca s-o zgîlțîie.

– Cui îi mai dădeai prețiosul ăla de reportaj, dacă te nimerea un glonț?

Liv se smulse din mîna lui.

– N-aveam intenția să mă las nimerită de nici un glonț. Ştiam exact ce făceam, adăugă ea, rece.

– Nu te gîndeai decît să ajungi în miezul acțiunii!

Începuse să strige, atrăgînd atenția cîtorva colegi curioşi.

– Ce credeai, că-i poți ruga politicos să nu mai tragă ca să-ți dea ție un interviu?

Aproape la fel de uimită pe cît de furioasă era, Liv

se holbă la el.

– Nu ştiu ce vrei să spui, zise ea. N-am prodecat altfel decît ar fi făcut oricare alt reporter.

Cu o mişcare rapidă a mîinii, îşi împinse pe spate părul ciufulit.

– Exact la fel ai fi făcut şi tu. N-aveai nici un drept să te amesteci în munca mea.

– Să mă amestec în munca ta? repetă el, nevenindu-i să creadă. Acolo erau patru demenți înarmați cu puşti de mare putere!

– La naiba, ştiu şi eu asta! gesticulă ea cu microfonul, exasperată. Tocmai ăsta era subiectul! Ce dracu' se-ntîmplă cu tine?

Thorpe o privi lung. Exagerase şi o ştia. Dar furia nu voia să i se stingă. Ca să n-o mai zguduie, îşi înfundă mîinile în buzunare. Nu era capabil să înfrunte conştiința faptului că se putea afla într-un pericol de orice fel... şi că el nu putea face nimic în acest sens.

– Am de prezentat un reportaj, răspunse Thorpe scurt, lăsînd-o acolo.

Proptindu-şi pumnii în şolduri, Liv privi încruntată după el. Întorcîndu-şi puțin capul, văzu privirea întrebătoare a lui Bob. După ce pufni înciudată, se apropie de el.

– Haide, adu şi restul echipei. Avem de prezentat un reportaj.

Liv intervievă mai multe oficialități, trecători, polițişti. Vorbi cu o femeie palidă şi şocată, care avea în braț o rană de la un glonț rătăcit. Liv trebuia să se

bazeze pe reacția mulțimii şi pe supoziții, faptele fiind încă foarte sărace: patru indivizi neidentificați, într-o misiune care nu se putea considera altfel decît sinucigaşă.

Se înregistraseră douăzeci şi patru de răniți, mai mult datorită panicii decît de gloanțe. Numai şase fuseseră spitalizați, dintre care doar doi aveau răni grave. Liv înşiră nume şi ocupații, în timp ce-şi croia drum prin mulțimea rămasă.

Dacă teroriştii contaseră pe zădărnicirea slujbei funerare a primului ministru, nu luaseră în calcul sîngele rece englezesc. Ceremonia continua conform programului, în abația secularâ, cîtă vreme afară acționau presa şi poliția.

Ambulanțele soseau şi plecau, alături de autovehiculele oficiale. Maşina avariată fu îndepărtată de la locul faptei. Cu mult timp înainte ca slujba să se fi terminat, pe stradă nu mai rămăsese nici o urmă a incidentului.

Din unghiul ei de vedere, Liv privi familia regală ieşind din abație. Dacă măsurile de pază deveniseră mai drastice, se păstra totuşi discreția. Aşteptă să plece şi ultima limuzină. Frecîndu-şi vînătaia de pe braț, văzu echipele de filmare strîngîndu-şi echipamentele. Sătuse în picioare ore întregi.

– Şi acum? o întrebă Bob, în timp ce-şi introducea camera în cutie.

– La Scotland Yard, răspunse ea obosită şi se întinse, arcuindu-şi spatele. Am presentimentul că va

trebui să ne petrecem aproape toată după-amiaza în aşteptare.

Nici că s-ar fi putut să aibă mai multă dreptate. Împreună cu o hoardă de alți reporteri, de la ziare şi televiziune, aşteptă. Li se dădură cîteva informații sumare, un comunicat oficial şi fură expediați. Pe la ora şase seara, nu mai avea nimic de adăugat la reportaj, decît o recapitulare a evenimentelor de dimineață şi declarația că teroriştii rămăseseră deocamdată neidentificați.

Liv mai trase un ultim cadru în picioare, în fața sediului Scotland Yard, apoi porni înapoi spre hotel.

Extenuată, stătu o oră în cadă, lăsînd să i se risipească oboseala. Totuşi, după ce se şterse şi-şi luă halatul, tot neliniştită se simțea. Camera era prea tăcută, prea goală, iar era rămăsese activată de evenimentele zilei. Începu să regrete că refuzase oferta echipei de a lua cina împreună.

Observă că era încă devreme. Prea devreme. Nu voia să aibă de înfruntat încă o seară singură în camera de hotel. Putea alege dintre nenumărații reporteri unul care să-i țină companie la masă sau la un pahar. Constată însă că nu voia să-şi petreacă seara reluînd şi comentînd incidentele de peste zi. Dorea să vadă Londra. Uitîndu-şi oboseala, începu să se îmbrace.

Afară era răcoare, cu umezeala care amenințase toată ziua continuînd să stăruie. Îşi pusese peste pantaloni, pulover şi un mantou subțire. Fără a alege o direcție anume, porni la întîmplare. Traficul se aglo-

mera pe străzi, astfel că mirosul gazelor de eşapament îi gîdila nările. Îl auzi pe Big Ben bătînd de opt. Dacă avea de gînd să ia cina, trebuia să găsească un restaurant. Continuă, însă, să meargă.

Din nou, îşi aminti de călătoria făcută cu doisprezece ani în urmă. Pe-atunci, străbătuse Londra cu un *Rolls*, de la un monument la altul. În grădina Palatului Buckingham se ţinea o petrecere. Melinda, într-o rochie de organdină roz-pal şi cu o pălărie decorativă, făcuse o reverenţă în faţa Reginei. Liv îşi amintea cît de mult dorise să viziteze Turnul Londrei. Mama ei îi amintise că *National Gallery* ar fi fost mai instructivă. Studiase conştiincioasă tablourile, gîndindu-se cît de tare i-ar fi plăcut să vadă interiorul unei cîrciumi.

Odată, nu cu prea mulţi ani în urmă, Doug vorbise despre o călătorie la Londra. Se întîmplase în zilele lor de colegiu, cînd încă mai aveau visuri. Niciodată nu dispuseseră de bani pe care să-i cheltuiască pe biletele de avion. Şi apoi, nu le mai rămăsese dragoste pe care s-o cheltuiască pentru visuri. Liv îşi alungă melancolia. Acum se afla aici, liberă să vadă Turnul Londrei, să viziteze o cîrciumă sau să facă o plimbare cu metroul. Dar nu avea pe nimeni cu care să împărtăşească aventura. Nimeni cu care să...

– Liv.

Cu o exclamaţie, se răsuci, pentru a se ciocni de Thorpe. Acesta o sprijini, apucînd-o de braţ. Un moment, se holbă la el, complet dezorientată.

– Singură? o întrebă, dar fără să zîmbească.

– Da. Eu...

Căută ceva de spus.

– Da, mă gîndeam să admir puțin priveliştile.

– Păreai cam pierdută.

După ce-i eliberă brațul, Thorpe băgă mîna în buzunar.

– Mă gîndeam doar...

Porni din nou, iar el îşi potrivi pasul după al ei.

– Ai mai fost vreodată la Londra?

– Odată, demult. Dar tu?

– În anii tinereții.

Merseră un timp în tăcere. Reținerea pe care i-o simțea era ceva nou, dar nu spuse nimic, lăsîndu-l să-şi aleagă singur momentul.

– Nu s-a aflat nimic nou despre terorişti, îi spuse el, după cîteva clipe.

– Da, ştiu. Toată după-amiaza am stat la Scotland Yard. Cred că e posibil să fi fost independenți.

Thorpe ridică din umeri.

– Aveau echipamente foarte sofisticate, foarte scumpe, dar nu păreau să ştie cum să le folosească. Ei au fost singurii morți.

– A fost o prostie, murmură Liv, gîndindu-se la cei patru oameni care susținuseră luminile rampei preț de un scurt moment fugar. Un motiv fără sens pentru care să moară.

Rămaseră din nou tăcuți, umblînd prin seara răcoroasă. Felinarele de pe străzi se aprinseseră. Treceau pe sub lumini, prin umbre şi din nou prin lumină. Deo-

dată, Thorpe îi puse o mînă pe umăr.

– Liv, azi au zburat pe-acolo multe gloanțe.

– Da?

– A fost un miracol că nimeni din presă sau dintre trecători n-a fost omorît.

– Da.

Nu avea de gînd să-i uşureze situația. Thorpe pufni nervos.

– Dacă azi-dimineață am exagerat, am făcut-o fiindcă încetasem să mă mai gîndesc la tine ca la o reporteră. Nu-mi aminteam decît că erai femeie şi nu voiam să pățeşti nimic.

În tăcere, îi studie chipul.

– Asta-i o scuză? îl întrebă ea.

– Nu, o explicație.

Liv stătu un moment pe gînduri.

– În regulă.

– În regulă ce?

– O consider o explicație rezonabilă.

Şi zîmbi.

– Dar data viitoare cînd îmi mai stînjeneşti vreun reportaj, te vei alege cu un foarte neelegant cot în coaste. Ne-am înțeles?

Thorpe dădu din cap, răspunzîndu-i la zîmbet.

– Ne-am înțeles.

– Ai mîncat de cină, Thorpe? îl întrebă ea, în timp ce porneau din nou.

– Nu, am fost să aflu noutățile de la Donaldson.

– Ți-e foame?

O privi, cu o sprînceană arcuită.

– Asta-i o invitație, Olivia?

– Nu, o întrebare. Răspunde cu da sau nu.

– Da.

– Mi-a spus mie cineva că, pe teren străin, colegii trebuie să stea împreună, comentă ea. Ce părere ai de chestia asta?

– Aş tinde să fiu de acord.

Liv îl luă de braț.

– Haide, Thorpe. Îți fac cinste cu-o masă.

Capitolul 9

Găsiră un birt zgomotos, aglomerat, şi se înghesuiră la o masă din colţ. Thorpe privi în jur, spre şirul de clienţi înşiraţi lîngă tejghea. În aer se simţea miros de friptură la grătar şi ulei de prăjit. Deasupra ardeau tuburi de neon.

– Foarte romantic, comentă el. Mă lasă paf atmosfera, la o şustă.

– Nu sîntem la nici o şustă, îi aminti Liv, în timp ce-şi scotea pardesiul. Verific o teorie. Ar trebui să ai grijă să nu mi-o strici.

– S-o stric? o privi el inocent. Cum?

Singurul ei răspuns fu o privire piezişă.

După ce făcură comanda, Liv se rezemă în scaun, să se pătrundă de atmosferă. La tejghea, doi bărbaţi se certau cu înflăcărare pe tema unei curse de cai. Peste sfîrîitul şi trosnetele cărnii fripte, răsuna rumoarea constantă a conversaţiilor. Era exact genul de loc

pe care voise să-l cunoască în adolescență, cu ocazia primei sale vizite la Londra.

În tăcere, Thorpe o privea, observînd cum îi circulau ochii de la un om la altul, fără a-şi pierde un moment fascinația. Se terminase cu vaga tristețe pe care i-o zărise pe față cînd se întîlniseră în stradă. La ce se gîndise? se întrebă el. Sau, la cine? Mai erau încă foarte multe pe care nu le ştia. Şi, îşi zise, mai avea să treacă destul timp pînă să-i spună.

– Ce vezi? o întrebă el.

– Londra, îi surîse Liv. Mult mai mult din Londra decît poți vedea privind monumentele şi muzeele.

– Se pare că-ți place ceea ce vezi.

– Nu mi-aş dori decît să nu trebuiască să plecăm dimineață. Aş vrea să mai stau o zi.

– Şi ce-ai face?

Liv ridică din umeri.

– Păi, aş vedea totul, pe toată lumea. Aş merge cu un autobuz cu etaj. Aş mînca peşte cu cartofi prăjiți dintr-un ziar.

– Şi te-ai duce la Covent Garden?

Clătină din cap:

– Am fost la Covent Garden. Mai degrabă aş merge la docuri.

Thorpe rîse, ridicînd berea.

– Ai fost vreodată la docurile Londrei, Olivia?

– Nu. De ce?

– Nu te-aş sfătui. Cel puțin, nu singură.

– Iarăşi uiți că sînt reporteră, îi aminti ea.

– La fel ar uita şi docherii, replică sec Thorpe.

– Mă rog, ridică Liv din umeri, înainte de se lăsa pe spătar. În orice caz, mîine plecăm înapoi.

– Şi în continuare, ce planuri ai?

– După ce mă prezint la studio, voi dormi în tot restul weekend-ului.

– Cînd ai văzut ultima oară Washington-ul? o întrebă el, în timp ce costiţa de porc la grătar li se punea în faţă.

– Ce vrei să spui? Văd Washington-ul zilnic.

– Pentru distracţie, adică, explică el, luînd furculiţa. Te-ai jucat vreodată de-a turiştii în Washington?

Liv se încruntă, tăindu-şi friptura.

– Păi, cred...

– Ai fost vreodată la zoo?

– Sigur că da, am făcut un reportaj despre...

Se întrerupse, ridicîndu-şi privirea. Thorpe zîmbea.

– Bine, ce vrei să demonstrezi?

– Că nu te relaxezi îndeajuns.

Liv înălţă dintr-o sprînceană,

– Acum mă relaxez, nu?

– Nu-i ăsta momentul ca să-ţi arăt eu Londra cum se cuvine, sublinie Thorpe. De ce nu mă laşi să-ţi arăt Washington-ul?

Semnalele de alarmă se porniră să sune imediat. Liv începu să se joace cu mîncarea, formulîndu-şi un răspuns sigur.

– N-aş crede, spuse ea cu grijă.

– De ce nu? zîmbi Thorpe, continuînd să mănînce.

– Nu vreau să-ți faci o părere greșită, Thorpe.

– Și care e ideea aia greșită?

Glasul îi devenise deschis și prietenos. Privind mîinile lui Liv, își aminti cum i se mișcaseră degetele peste fața lui, cînd o sărutase.

– Ascultă...

Liv făcu o pauză, dorind să-și aleagă cuvintele cu cît mai multă atenție.

– Nu sînt complet împotriva companiei tale, dar...

– Carmichael, mă omori cu complimentele.

– Dar, continuă ea, aruncîndu-i o privire, nu am de gînd să mă încurc cu tine și nu vreau să crezi altceva.

Întrucît cuvintele o făceau să se simtă nepoliticoasă, cedă puțin.

– Putem fi prieteni... într-un fel, cred.

– În ce fel?

– Thorpe, insistă ea enervată. Termină.

– Liv, în calitate de reporter, am nevoie de informații concise.

Și-i aruncă un surîs dezinvolt, înainte de a sorbi din bere.

– În calitate de reporter, ripostă ea, ar trebui să ai destulă intuiție ca să înțelegi ce vreau să zic.

Aplecîndu-se mai aproape, Thorpe îi zîmbi sarcastic:

– Sînt nebun după tine, Carmichael.

– Ești nebun, punct, preciză ea, încercînd să-și ignore brusca accelerare a pulsului. Dar încerc s-o trec cu vederea, ca să ne putem înțelege amical. Acum,

dacă ai fi de acord să păstrăm relația pe o bază prietenească, continuă ea.

– Ce definiție dai tu prieteniei? se interesă Thorpe.

– Thorpe, eşti imposibil!

– Liv, nu încerc decît să înțeleg chestiunea. Dacă nu ştiu faptele clar, cum aş putea ajunge la o concluzie viabilă? Acum, din cîte văd eu – o luă el de mînă – eşti dispusă să recunoşti că îmi poți tolera compania. Am dreptate?

Liv îşi retrase mîna dintr-a lui.

– Pînă una alta, spuse ea prudentă.

– Şi eşti dispusă să faci al doilea pas şi să ne împrietenim.

– Camaradereşte.

Deşi ştia că o trăgea pe sfoară, încă nu reuşea să-i înțeleagă şmecheria.

– Camaradereşte, încuviință el. Ridicînd berea, închină: pentru al treilea pas.

– Care al treilea pas? întrebă Liv, dar Thorpe se mulțumi să-i zîmbească peste buza şaharului. Thorpe...

– Ți se răceşte cina, o preveni el, privindu-i cu mult interes costița de porc. Ai s-o mănînci pe toată?

Distrasă de la ceea ce voia să demonstreze, Liv îşi coborî privirea în farfurie:

– De ce?

– Am sărit şi prînzul.

Rîzînd, Liv mai tăie o felie.

– Şi eu, îi spuse ea.

Şi mîncă pînă la ultima îmbucătură.

Cînd ieşiră din local, ploua uşor. Liv îşi ridică faţa spre cer. Se bucura că Thorpe o găsise – se bucura că-i ţinuse companie la cină. Chiar dacă nu avea nici un sens, nu conta. Dacă nu era sigur, nu-i păsa. Avusese nevoie de o seară cu cineva care o putea face să rîdă, să gîndească. Să simtă. Dacă Thorpe era acela, nu urmărea să se întrebe de ce tocmai în acea seară.

Nu dorise altceva decît cîteva ore furate. Cîteva ore în care să uite toate promisiunile pe care şi le făcuse cîndva. În seara aceea, nu avea nevoie de făgăduieli. În seara aceea era eliberată de trecut, şi de viitor.

– La ce te gîndeşti? o răsuci Thorpe în braţele lui, pe cînd Liv rîdea.

– Că-mi pare bine că plouă.

Continuînd să rîdă, îşi scutură părul pe spate. Apoi, gura lui se coborî asupra ei. Liv îşi aruncă braţele pe după gîtul său, lăsîndu-se complet în voia momentului.

Nu intenţionase s-o sărute. Doamne, n-o voise! Nu trebuia decît să se stăpînească. Dar în acel moment, cînd rîsese şi-şi ridicase faţa spre el, nu mai putuse rezista. Avea picături de ploaie în păr, pe obraji. Le simţea gustul pe buzele ei.

Niciodată nu mai simţise din partea lui Liv un asemenea abandon. Îi întetea dorinţa, pînă la un foc devorator. Chiar nu-şi dădea seama cît de mult o iubea, cîtă nevoie avea de ea, nu i se făcea milă de el, dacă altceva nu? Doamne sfinte, îşi spuse Thorpe, în timp ce-i devora gura docilă, era destul de disperat ca să

primească fie şi doar mila, dacă mai mult nu voia să-i acorde. Strîngînd-o cu putere la piept, îşi îngropă faţa în gîtul ei.

Liv făcu un pas înapoi, desprinzîndu-se din braţele lui pentru a se rezema de stîlpul unui felinar. Inima îi galopa pradă unei euforii înfricoşătoare. Viteza şi forţa propriei ei pasiuni o lăsaseră zguduită. Şi simţise ceva în el, o disperare pe care nu îndrăznea s-o accepte.

– Thorpe, eu...

Înghiţind în sec, incapabilă să admită ceea ce i se întîmpla, clătină din cap.

– N-am vrut asta... S-a întîmplat pur şi simplu, încheie ea, neajutorată.

Continuînd să palpite de dorinţă, Thorpe se apropie.

– Liv, începu el, ridicînd o mînă spre obrazul ei.

– Nu, te rog.

Închise ochii. În sufletul ei se ducea o luptă cu frînghia – o parte trăgea spre el, alta în direcţia opusă. Poate că, dacă reuşea să uite totul, să şteargă complet tabla dinainte de acel moment, atunci... Dar nu, n-avea cum să înlăture cele întîmplate. Încă nu era gata s-o ia de la început.

– Nu pot, şopti ea, deschizînd ochii. Pur şi simplu nu pot.

În loc să-şi ia mîna de pe obrazul ei, Thorpe i-l întoarse, lăsîndu-şi nodurile degetelor să-i mîngîie pielea. I-ar fi fost imposibil s-o dorească mai mult decît în acel moment.

– Nu poți, o întrebă el, sau nu vrei?

– Nu știu, murmură Liv.

– Ce vrei tu, Liv?

– Astă noapte...

Ridică mîna spre a lui.

– Fii doar prietenul meu, în noaptea asta, Thorpe.

În ochi i se citea o rugăminte pe care nu putea să n-o ia în seamă.

– În noaptea asta; Liv.

O cuprinse pe după umeri.

– Prieteni în noaptea asta, dar pentru mîine nu-ți promit nimic.

– E destul de cinstit.

O parte din tensiune i se risipise. După ce trase adînc aer în piept, îi surîse.

– Îmi faci cinste cu ceva de băut? Doisprezece ani am așteptat ca să văd pe dinăuntru o cîrciumă londoneză.

Strînsoarea lui slăbi încet. Liv zări un licăr din efortul necesar ca s-o elibereze.

– Știu un locșor în Soho, dacă mai există.

– Să vedem.

Și îl luă de braț.

Mai exista – puțin mai răpciugos decît cu șapte ani în urmă. Cînd intră, Thorpe se întrebă dacă în aer plutea același miros de tutun și de bere stătută.

– E perfect! îi spuse Liv, privind prin perdeaua de fum. Hai să ocupăm o masă.

Găsiră una, într-un colț. Liv se așeză cu spatele la

perete. Clienții stăteau de-a lungul barului, umăr lîngă umăr. După familiaritatea poziției, deduse că majoritatea erau obişnuiți ai locului. Într-o parte, cineva cînta la pian, mai mult cu entuziasm decît cu talent. Cîteva glasuri îl acompaniau vocal.

Se vorbea, într-un taifas continuu. Din cînd în cînd se desluşea cîte o voce, astfel că Liv putea prinde crîmpeie din conversație. Subiectele variau de la atacul asupra procesiunii funerare pînă la şeful neînțelegător al cuiva.

– Ce sărviț'? îi privi bănuitoare pe amîndoi barmanița care se apropiase cu pas sprinten.

– Vin alb pentru doamna, răspunse Thorpe. Eu iau o bere.

– Aha, americani, păru ea încîntată. Vedeți oraşu'?

– Exact, confirmă Thorpe.

Cu un hohot scurt de rîs, reveni spre bar.

– Ne veniră doi americani, Jake, îi spuse ea barmanului. Ia să-i sărvim cum să cade.

Liv rîse încet:

– De unde ştiai de locul ăsta, Thorpe?

– Venisem în deplasare, acum cîțiva ani, îşi aprinse el bricheta, în capătul țigării. Un ataşat american la ambasada noastră îşi făcuse idei că era mare spion. A ales localul ăsta pentru întîlnire.

– Capă şi spadă, se aplecă Liv înainte, rezemîndu-şi coatele pe masa de lemn. Şi ce-a ieşit?

– Un zero.

– Ei, haide, Thorpe, clătină ea din cap, dezamăgită.

Măcar inventează ceva.

– Cum îți place să auzi că m-am infiltrat într-o organizație internațională de spionaj şi am anunțat ştirea în emisiunea de la ora şase?

– E mult mai bine, aprobă ea.

– Na poftiți, rățoi, le puse barmanița băuturile în față. Dacă mai vreți un rînd, fluierați numa'.

– Ştii, continuă Liv, cînd rămaseră din nou singuri. Corespunzi cu imaginea.

– Care imagine?

– A ziaristului dur, de neclintit.

Sorbi din vin, înainte de a-i surîde.

– Înțelegi, un trenci cu cîteva cute, cu fața obosită de-ale lumii. Stai în fața unei clădiri guvernamentale sau a unei bombe sordide şi prezinți ştirile sub burniță. Neapărat trebuie să burnițeze.

– N-am trenci, protestă el.

– Nu-mi strica cheful.

– Nici chiar pentru tine, insistă Thorpe, cu un zîmbet, nu voi începe să-mi fac cadrele de exterior cu trenciul pe mine.

– Sînt zdrobită.

– Eu sînt fascinat.

– Zău? De ce?

– De imaginea ta despre reporterul de teren.

– Asta era imaginea dinainte de a fi intrat eu în meserie, recunoscu Liv. Mă vedeam avînd întrevederi cu personaje din lumea interlopă, în baruri dărăpănate, şi prezentînd reportaje zguduitoare înainte de micul

dejun. Urmau să se înşire unele după altele, la galop. Aventură, emoţie, intrigă.

– Fără hîrţoage, monteuri de timp şi închideri ale emisiei.

Bîndu-şi berea, o privi lung. Cum putea să rămînă atît de drăguţă, după ziua prin care trecuse?

Rîsul lui Liv fu cald, apreciativ.

– Exact asta era. Realitatea mi-a devenit clară în timpul colegiului, dar cred că încă mai aveam imaginea aia a marii aventuri şi a gloriei. M-a urmărit pînă am făcut primul reportaj despre o omucidere.

Se scutură scurt, apoi mai luă o înghiţitură de vin.

– Este genul de lucru care te aduce repede cu picioarele pe pămînt. Te-ai obişnuit vreodată să le faci faţă, Thorpe?

– Nu te obişnuieşti niciodată, o contrazise el. Dar înveţi să le suporţi.

Liv dădu din cap, apoi îşi alungă proasta dispoziţie. Pianistul trecuse la o baladă melancolică.

– Chiar scrii un roman?

– Am spus eu asta?

Îi zîmbi peste buza paharului.

– Da. Despre ce e vorba?

– Despre corupţia politică, evident. Dar într-al tău?

– Eu n-am nici unul.

Cu o scînteiere răutăcioasă în ochi, îşi ridică privirea spre el. În stomacul lui Thorpe se porni o durere surdă, palpitîndă.

– De fapt, începu ea cu glas scăzut, apoi ezită. Pot

avea încredere în tine, Thorpe?

– Nu.

Rîse înfundat.

– Fireşte că nu, dar am să-ți spun oricum. Neoficial, adăugă ea.

– Neoficial, încuviință şi Thorpe.

– Cînd eram în colegiu şi duceam lipsă de bani, am scris puțin pe de lături.

– Aşa?

Se întrebă cum îi putuseră lipsi banii, cu o familie ca a ei, dar lăsă întrebarea nerostită.

– Şi ce-ai scris?

– Cîteva articole pentru *My True Story*.

După ce se înecă zdravăn cu berea, Thorpe o privi cu ochi mari:

– Faci bancuri! Revista de confesiuni?

– Nu mă lua de sus. Avem nevoie de bani. Şi-n plus, adăugă ea, cu o undă de mîndrie, erau nişte bucățele destul de bune.

– Serios? îi zîmbi lasciv Thorpe.

– Fictive, sublinie ea.

– Mi-ar face plăcere să le citesc... doar în scop educativ.

– Nici o şansă.

Îşi ridică privirea, mulțimea de la bar devenind mai zgomotoasă.

– Tu ce-ai făcut în tinerețea ta de pierzanie, Thorpe?

– Aveam un traseu de hîrtie, răspunse el, aruncînd

o privire nepăsătoare peste umărul ei, spre doi oameni care se certau în legătură cu o partidă de săgeți.

– A, mereu ziaristul.

– Şi mă țineam după fete.

– Asta e de la sine înțeles.

Liv îi privi pe aruncătorii de săgeți ajungînd cu neînțelegerile nas în nas. Clienții de la bar începură să le țină partea, pe tabere, veseli. Thorpe băgă mîna după portofel.

– Doar nu plecăm? întrebă ea, văzîndu-l că scotea banii.

– Mai e puțin şi începe scandalul.

– Ştiu, zîmbi Liv. Vreau să asist. Ții cu ăla cu pălărie, sau cu mustăciosul?

– Liv, începu el cu răbdare, cînd ai participat ultima oară la o încăierare de bar?

– Nu fi constipat, Thorpe. Eu pariez pe cel cu pălărie. E mai scund, dar mai vînjos.

Chiar în timp ce vorbea, mustăciosul aplică primul pumn. Cu un oftat de resemnare, Thorpe se rezemă de spătar. În faza aceea, Liv era mai adăpostită în colț.

Cei de la bar se întoarseră să privească, ținîndu-şi paharele în mîini, cu strigăte de încurajare. Liv se strîmbă, cînd favoritul ei primi o directă în stomac. Prin toată cîrciuma, clienții începură să scoată bancnote, pariind pe învingător. Barmanul continua să şteargă paharele. Cei doi se apucară cu brațele, furioşi, după care se prăvăliră pe podea, luîndu-se la trîntă.

Thorpe îi privi cum se rostogoleau pe jos. Un

scaun fu răsturnat, iar un om cu un pahar de bere îl ridică la loc, trăgîndu-l mai la o parte. Se aşeză, să-şi urmărească mai bine alesul. De peste tot se auzeau strigăte de încurajare şi sfaturi.

Se părea că predicția lui Liv fusese întemeiată, conchise Thorpe. Omul cu pălărie era lunecos ca un țipar. Îşi cuprinsese adversarul într-un tur de cap, cerîndu-i să se dea bătut. Cu fața înroşită de furie şi de sufocare, omul capitulă.

– Mai bei un rînd? o întrebă Thorpe pe Liv, în timp ce situația se liniştea din nou.

– Hmm? reveni ea cu atenția la el, după care zîmbi, văzîndu-i expresia posomorîtă. Thorpe, nu crezi că din aşa ceva iese un articol bun?

– Dacă intenționezi să comentezi luptele pe pariuri, confirmă el, zîmbind însă. Mă surprinzi, Olivia.

– De ce, fiindcă un urlu şi nu-mi acopăr ochii?

Rîzînd, îi făcu semn chiar ea chelneriței.

– Thorpe, nu fac decît să se aleagă cu cîteva vînătăi şi un subiect de discuție. Sala redacției e mult mai violentă, în fiecare zi înainte de închiderea ediției.

– Dură mai eşti, Carmichael, închină Thorpe în sănătatea ei.

Încîntată, Liv îi ciocni paharul:

– Ei, îți mulțumesc, Thorpe.

Se făcuse tîrziu, cînd ieşiră. Liv auzi ceasul bătînd de unu. Încăpățînată, burnița continua să cadă. Luminile se reflectau în băltoacele mici şi luceau cețos prin picăturile de ploaie. Deşi aerul era rece, vinul o

încălzise pe Liv, astfel că se simțea însuflețită şi cît de poate de trează.

– Ştii, spuse ea, în timp ce mergeau încet prin Soho, prima oară cînd am fost la Londra m-am dus la monumente şi muzee, la ceaiuri şi teatre. În seara asta, am senzația că am văzut mai mult decît în acea întreagă săptămînă.

Cînd Thorpe o luă de mînă, nu se împotrivi. Era ceva firesc în a se plimba cu el înaintea zorilor, prin ceață şi ploaie.

– Astă seară, cînd am ieşit din hotel, eram obosită, deprimată, ridică ea din umeri. Neliniştită. Mă bucur că ne-am întîlnit.

– Voiam să fiu cu tine, spuse el, simplu.

Prudentă, Liv îi ocoli declarația.

– Îmi pare bine că ne întoarcem în mijlocul week-end-ului, continuă ea. O misiune ca asta te seacă, mai ales cînd ai o surpriză ca aia de azi-dimineață.

– Nu prea a fost o surpriză, comentă el.

Liv îşi ridică privirea.

– Vrei să spui că te aşteptai să se întîmple aşa ceva?

– Să zicem că am avut o presimțire.

– Ei bine, puteai să ne-o împărtăşeşti şi nouă, celorlalți, zise ea, exasperată. În fond, erai reporterul de presă.

– Şi, ca atare, mi se cere să împărtăşesc informații şi fapte, nu presimțiri.

Zîmbi, cînd Liv îl privi încruntată.

– Ar fi trebuit să poți aduna şi singură doi şi cu doi, Carmichael. Ai stropi de ploaie pe gene.

– Nu schimba vorba.

– Şi ți s-a şters complet machiajul.

– Thorpe...

– Ți-e părul ud.

Cu un oftat, Liv se lăsă păgubaşă.

– Obosită? o întrebă Thorpe, în timp ce intrau în holul hotelului.

– Nu, rîse ea. Deşi Dumnezeu mi-e martor că ar trebui să fiu.

– Vrei să mergem în salon pentru un ultim păhărel?

– Nu şi dacă vreau să mă trezesc dimineață cu mintea limpede.

Porni spre lift.

– Înainte de plecare, trebuie să mai întreb la Scotland Yard. Ai acolo vreo relație pe care vrei s-o împarți cu alții, Thorpe?

Zîmbind, Thorpe apăsă butonul etajului lor.

– Va trebui să ți le faci singură.

– Credeam că terenul tău e doar la Washington.

– Cînd sînt acolo, confirmă el, conducînd-o pe coridor.

– Deci, ai o relație, spuse Liv bănuitoare.

– N-am zis asta. În orice caz, corespodentul din Londra va prelua articolul de-aici.

Ştiind că se îndrepta spre o fundătură, Liv introduse cheia în broască.

– Din păcate, este adevărat. Sînt dezolată că n-o

pot urmări.

Se întoarse spre el, cu un surîs:

– Mulțumesc pentru companie.

Fără o vorbă, Thorpe îi ridică mîna la buze. Cînd tremurul i se repezi în jos din vîrful degetelor, Liv încercă să şi-o retragă, dar el i-o ținu strîns într-a lui. Îi întoarse palma în sus, pentru a-i da acolo încă un sărut stăruitor.

– Thorpe.

Liv se retrase, dar mîna continua să-i stea strînsă într-a lui.

– Am convenit să fim prieteni.

O privea fix în ochi. Calitatea răguşită a vocii ei îl mîngîia pe piele.

– S-a făcut mîine, Liv, replică el încet. N-am făcut nici o promisiune pentru mîine.

Şi, punîndu-i mîinile pe umeri, o răsuci spre uşă şi o împinse uşor înăuntru. Îi dădu drumul numai pentru a închide uşa în urma lor.

Ajunse din nou în brațele lui. Încet, Thorpe îşi urcă degetele de-a lungul coloanei svelte a gîtului ei. Cu ochii într-ai săi, îi urmări forma urechii, obrajii, apoi buzele. Tremurau la atingerea lui, parcă pregătindu-se să vorbească. Nu ieşi însă nici un cuvînt. Cu aceeaşi încetineală grijulie, porni cu gura pe drumul parcurs cu degetele. Sărutări uşoare, abia simțite, îi cutreierau gîtul şi fața, îi hărțuiau buzele. Nu folosea nici presiuni, nici revendicări, lăsînd-o doar să fie prizoniera propriilor ei dorințe.

Cînd îşi strecură mîinile pe sub puloverul ei, Liv nu făcu nici o încercare de a-l opri. Abia atingînd-o, îşi trecu dosurile degetelor peste laturile trupului său, coborînd apoi iarăşi. O simți înfiorîndu-se. Totuşi, nu înteți decît puțin sărutul, cu o blîndă explorare prin ungherele umede ale gurii ei, o tandră întîlnire a limbilor.

Liv nu i se opunea. Parcă ar fi fost prea prinsă într-un conflict al ei propriu, pentru a mai întinde mîinile spre el sau a-l respinge. Sînii îi erau încordați şi tari în mîinile lui. Asprimea palmelor sale frecîndu-i pielea sensibilă îi smulse un geamăt de plăcere.

Într-un fel, instinctul îl preveni că trebuia s-o trateze ca pe o fată inocentă – cu grijă, cu răbdare. Şi totuşi, în tot acel timp, dorința pentru ea îi sporea. Tremurul ei îl excita, dar avea nevoie de mai mult. Avea nevoie să-l atingă şi ea, să-l ceară. Pasiunea era de netăgăduit; îi mai simțise gustul şi înainte. Acum o dorea. Gura lui o apăsă pe a ei, trăgînd-o, ademenind-o. Liv se lupta mai mult cu ea însăşi, decît cu Thorpe. Avea respirația întretăiată, trupul maleabil, dar încă mai continua să existe un zid subțire pe care încă nu-l spărsese.

Încet, Thorpe îi descheie pantalonii şi, cu un geamăt, îşi lăsă degetele s-o găsească. Gingaşă – incredibila gingăşie a făpturii ei îl aruncă dincolo de limita stăpînirii de sine. Un moment, Liv se îndesă în el, convulsiv. Viața părea să-i fulgere prin tot trupul. Sub gura lui, a ei devenise deodată avidă şi acaparatoare.

Apoi, începu să se retragă, ferindu-se spre uşă. Scutura din cap, înnebunită.

– Nu. Nu, nu face asta.

– Liv.

Forţat la limită, Thorpe o strînse din nou în braţe.

– N-am să-ţi fac nici un rău. De ce te temi?

Era prea aproape, mult prea aproape. Vocea îi deveni mai tăioasă, în defensivă.

– Nu mă tem de nimic. Vreau doar să pleci; vreau să mă laşi în pace.

Cu nervii tot mai întinşi, Thorpe o strînse şi mai tare.

– Vrei pe dracu'.

Gura i se prăvăli peste a ei, în timp ce frustrarea se revărsau descătuşate. Chiar în timp ce Liv încerca să protesteze, buzele ei răspundeau buzelor lui.

– Şi-acum, uită-te la mine, îi ceru el brutal, trăgînd-o de umeri. Uită-te la mine şi spune-mi că nu mă doreşti.

Liv deschise gura să i-o spună, dar minciuna nu se lăsă rostită. Putu doar să stea privindu-l cu ochi mari. O părăsise tot curajul. Era lipsită complet de apărare.

– Lua-te-ar dracu', Liv, bombăni brusc Thorpe. Şi, împingînd-o în lături, ieşi trîntind uşa.

Capitolul 10

Luni dimineață, cînd Liv intră la W.W.B.W., gîndurile-i erau calme. Își petrecuse restul weekend-ului analizîndu-și relația cu Thorpe. *Relație* nu era tocmai cuvîntul pe care-i plăcea să-l folosească. Implica o componentă personală. *Situație* suna mult mai bine.

Se hotărîse ferm împotriva oricăror complicații. Era adevărat că-l găsise mai atrăgător, mai agreabil decît crezuse. Mai amuzant. Nu se gîndise niciodată la Thorpe într-un context amuzant. Oferea o companie distractivă. Și deținea o trăsătură de bunătate calmă, care o îmblînzea.

Liv era o femeie prudentă; împrejurările o făcuseră să devină astfel. Dar mai era și cinstită cu ea însăși. Știa că Olivia Carmichael cea rece și controlată, care prezenta știrile de la ora cinci și jumătate, nu era decît o parte din întreaga femeie. Mult din ea rămînea în rezervă. Se retrăsese acolo pentru propria ei supravie-

ţuire. Era adevărat că Thorpe începuse să forţeze încuietoarea, dar anii îi dăduseră putere. Dacă voia să rămînă închisă, aşa avea să facă. Nimic mai simplu. Sau, cel puţin, aşa se convinsese ea.

Relaţiile nu urmau întotdeauna unei atracţii fizice. Nu avea intenţia să aibă relaţii cu Thorpe. Aveau să colaboreze în continuare, din cînd în cînd, şi poate chiar s-ar fi gîndit să-l întîlnească în societate, cu unele ocazii. Poate că era timpul să-nceapă să-şi adune cioburile vieţii personale. Nu putea ţine doliu la nesfîrşit. Dar... nu urmărea nici să ajungă din nou într-o poziţie în care relaţiile cu Thorpe îi puteau scăpa din mînă. Nu era un om pe care să-l subestimeze.

Comisese o greşeală de calcul cînd îşi lăsase propria mîndrie s-o împingă în prinsoarea aceea ridicolă. Un om ca Thorpe, medită ea, n-avea să fie decît cu atît mai hotărît să cîştige, numai de- amorul artei. Cel mai bine s-ar fi fost să-i ignore pur şi simplu toate declaraţiile fanteziste în legătură cu căsătoria.

Amintirea zîmbetului său mulţumit şi încrezător, cînd acceptase pariul, o urmărea. Semănase atît de mult cu un motan care ştie să deschidă uşiţa coliviei.

„Dar eu nu-s un canar," îşi reaminti ea, intrînd în sala redacţională. „Şi nu mă tem de pisici."

Sala redacţiei se prezenta ca de obicei. Zgomotoasă. Telefoanele sunau neîncetat. Numai peretele cu ecrane de televizor tăcea. Practicanţii – studenţi de colegiu care învăţau meseria – alergau peste tot cu comisioane. Directorul adjunct se certa cu un reporter

de teren, în legătură cu lungimea unei secvențe montate. Un membru de echipă mergea spre uşă, cu echipamente şi cafele.

– Cîți pisoi? auzi Liv un reporter întrebînd la telefon. *Unde* i-a fătat?

– Liv, o salută redactorul-dispecer, cu mîna ridicată. Primarul ține o conferință de presă la ora două.

Şi-i întinse o hîrtie, trecînd grăbit pe lîngă ea.

– Mulțumesc.

Liv strîmbă din nas. Poate că astfel avea să cîştige timpul necesar pentru a da cele două milioane de telefoane de pe listă.

– Cine vrea un pisoi? auzi ea oferta, în timp ce mergea prin sală. Pisica mea tocmai a făcut zece, în chiuveta de la bucătărie. Nevastă-mea parc-a înnebunit.

– Ura, Liv, o apucă Brian de braț cînd trecu prin dreptul biroului său. În dimineața asta am şi răspuns la două telefoane destinate ție.

– Zău? răspunse ea, cu o privire critică spre sacoul lui. Un costum nou?

– Mhm, se trase Brian de reverele gris-perle. Cum ți se pare?

– Zdrobitor, declară Liv, ştiind cît îl preocupa pe Brian propria-i imagine în emisie; putea intra în agonie datorită nuanței cravatei. Şi telefoanele alea?

– Mă cam îngrijora croiala la umeri, şi-i mişcă el, experimental. Primul era de la secretara doamnei Ditmyer. Ceva cu stabilirea unei întîlniri la masa de

prînz. Al doilea a fost de la un personaj numit Dutch Suedel. A zis că are să-ți vîndă un pont.

– Serios?

Liv se încruntă gînditoare. Dutch reprezenta singura sursă de încredere pe care o avea în Capitol Hill. Era un tip cu viziunea unei cariere politice fierbinți.

– Ce Dutch cunoşti?

Liv îi adresă lui Brian un surîs nevinovat.

– E contabilul meu, răspunse ea senină, dînd să se îndepărteze.

– Eşti plină se surprize, aşa-i? comentă Brian. Şi cine-i netotul care-ți tot trimite flori?

Aceste cuvinte o opriră în loc.

– Ce?

Brian zîmbi, examinîndu-şi unghiile.

– Ai pe birou un trandafir alb proaspăt, la fel ca ăla de săptămîna trecută. Micuța practicantă cu păr înfoiat a zis că venea de sus.

Îi aruncă o privire complice.

– Toată lumea vuieşte despre vizita lui Thorpe în studio, săptămîna trecută. Colaborați la un mare reportaj?

– Nu colaborăm la nimic.

Liv se răsuci pe călcîie, pornind spre biroul ei.

Iată-l – alb şi inocent, cu petalele închise delicat. Îi veni o poftă nebunească să-l strivească în pumn.

– Mie nu-mi trimite nimeni flori, niciodată.

Liv se întoarse, încruntată, spre femeia care dactilografia la biroul din spatele ei.

– Se vede c-ai agățat un romantic, oftă respectiva. Norocoasa de tine!

– Norocoasa de mine, bombăni Liv.

Ce-avea ăla de gînd? Îi trecu prin minte că individul devenise suspect de tăcut. O privire rapidă în jur surprinse cîteva căutături speculative şi mult prea multe zîmbete răutăcioase. Furioasă, luă trandafirul, cu vază cu tot, şi-l trînti pe biroul celeilalte reportere.

– Poftim, declară ea, cu un gest larg. Poți să-l păstrezi.

Şi ieşi ca o furtună. Era timpul, hotărî ea, în timp ce auzea rîsetele răzlețe din urmă, să stabilească nişte reguli de bază.

Cînd ascensorul se opri la etajul lui Thorpe, Liv ieşi ca fulgerul. Continuînd să fiarbă, se opri la biroul recepționerei.

– E înăuntru? întrebă ea.

– Cine?

– Thorpe.

– Păi, da, este, dar are o întîlnire cu şeful de personal în douăzeci de minute. Domnişoară Carmichael!

Femeia privi exasperată pe urmele lui Liv, care se îndepărta deja.

– Of, murmură ea, revenind la maşina de scris.

– Ascultă, începu Liv, înainte ca uşa să se fi trîntit în spatele ei. Trebuie să încetezi.

Thorpe îşi ridică o sprînceană şi puse jos pixul cu care scria.

– Bine.

Strînse din dinți, înfuriată de răspunsul lui amiabil.

– Știi ce vreau să spun.

– Ba nu, îi indică el un scaun. Dar sînt sigur că ai să-mi spui. la loc.

– Povestea asta cu trandafirii, continuă Liv, neluînd în seamă scaunul, pentru a înainta spre birou. E penibil, Thorpe. Anume o faci.

– Te stînjenesc trandafirii? îi zîmbi el enervant. Ce-ai zice de garoafe?

– Ai de gînd să termini! se rezemă Liv cu palmele de biroul lui, la fel ca prima oară cînd năvălise pe ușă. I-oi fi păcălind tu pe ștabi cu zîmbetul ăsta strîmb și mutra de ministrant, dar nu și pe mine. Știi prea bine ce faci. Mă scoți din minți!

Tăcu un moment, să-și tragă răsuflarea, iar Thorpe se rezemă de spătar.

– Știi ce fabrică de zvonuri e instituția asta. Înainte de amiază, toată sala redacției o să creadă că m-am încurcat cu tine.

– Și?

– Și *nu* m-am încurcat cu tine. Niciodată n-am făcut-o și niciodată n-am să mă încurc cu tine. Și nu vreau ca asociații mei să creadă altceva.

Thorpe luă pixul și bătu cu el în tăblia biroului.

– Crezi că o relație cu mine îți prejudiciază credibilitatea?

– N-are nici o legătură, îi smulse ea pixul din mînă, aruncîndu-l cît colo. *Nu* sînt încurcată cu tine.

– Nu ești pe dracu', ripostă el. Deșteptarea, Liv.

– Ascultă...

– Nu, ascultă tu.

Se ridică, ocolind biroul. Liv se îndreptă de spinare, înfruntîndu-l.

– Acum două zile, m-ai sărutat.

– Asta n-are nimic...

– Gura, i-o reteză el, cu oarecare blîndețe. Ştiu ce-ai simțit şi eşti o proastă dacă-ți închipui că poți susține contrariul.

– Nu susțin nimic.

– Nu? ridică Thorpe uşor din umeri, în semn de nepăsare față de răspunsul ei. În orice caz, faptul că-ți trimit cîte un trandafir nu prea se compară cu giugiuleala în cabina de montaj, în timpul unei pauze de-o cafea. Dacă vrei să te simți jignită de ceva tangibil, pot să te servesc.

Şi o cuprinse în brațe. Pentru prima oară, Liv îi observă licărul de furie din ochi. Refuză să se zbată. Ar fi fost umilitor, căci Thorpe era mai puternic. Înclină în sus bărbia, privindu-l încruntată.

– Presupun că nu e nevoie să faci mari eforturi ca să fii nesimțit, Thorpe.

– Deloc, încuviință el. În momentul de față, sînt cam grăbit, altfel ți-aş face o demonstrație. O putem rezolva diseară, la cină.

– Nu iau cina cu tine diseară.

– Vin să te iau la şapte jumate, replică el, eliberînd-o, pentru a-şi lua haina.

– Nu.

– Mai devreme de şapte şi-un sfert nu pot s-ajung.

O sărută scurt.

– Dacă mai avem să ne spunem unele lucruri, ar trebui spuse în particular, nu crezi?

Avea dreptate. Iar gura ei continua să fie încălzită de a lui.

– Vei asculta ce am să-ţi spun? îl întrebă, prevăzătoare.

– Bineînţeles, îi zîmbi el, atingîndu-i din nou, în treacăt, buzele cu ale sale.

Liv făcu un pas înapoi.

– Şi-ai să fii cuminte?

– Evident.

Îşi luă sacoul pe el. Acceptarea lui atît de uşoară o îngrijora, dar nu prea avea ce spune.

– Trebuie să plec. Te conduc pînă la lift.

– În regulă.

Pe cînd păşea alături de el, Liv se întrebă dacă pierduse sau cîştigase conflictul. Trase concluzia că, în cel mai bun caz, era meci nul.

Thorpe ezita în faţa apartamentului lui Liv. Nu era sigur de ce o făcea. Niciodată nu fusese obişnuit cu refuzurile, şi mai ales cu refuzul din partea unei femei. Întotdeauna avusese succes, atît în viaţa personală, cît şi în cea profesională. Pentru succesele profesionale, se străduise. Din greu. Succesele din viaţa particulară îi veniseră mereu uşor. Nu trebuise să piardă ore nesfîrşite cu căutările şi drumurile pentru a

ademeni o femeie în brațele lui, în patul lui.

Pe la douăzeci şi ceva de ani, cînd bătea trotuarele Washington-ului, făcîndu-şi relații, prezentînd reportaje despre defectele sistemelor de canalizare, avusese partea lui de femei dezirabile. Unii ar fi putut spune că o avusese cu prisosință. Ulterior, cînd făcuse un stagiu de optsprezece luni în străinătate, transmițînd din climatul delicat şi exploziv al Orientului Apropiat, încă mai avusese femei. Şi, pe măsură ce numele îi devenise vestit, şi chipul mai cunoscut, alegerile i se diversificaseră.

Ştia că nu trebuia decît să ridice receptorul şi să formeze un număr, pentru a-şi asigura o seară plăcută. Cunoştea zeci de femei – femei interesante, femei frumoase; femei celebre. Făcuse cale lungă de la băiatul care se învîrtea prin jurul Clubului senatorilor.

Totuşi, două lucruri rămăseseră neschimbate. Era hotărît să fie cel mai bun în domeniul lui şi, cînd dorea ceva, nu se lăsa. Thorpe îşi îndesă un moment mîinile în buzunare, încruntîndu-se spre uşa lui Liv. Oare de-asta se afla aici? se întrebă el.

Dar nu era atît de simplu. Chiar stînd singur acolo, îşi putea imagina fața ei, vocea, mirosul. Niciodată în viața lui nu cunoscuse o femeie pe care s-o poată vedea atît de clar cînd era singur. Nu existase nici o altă femeie care să-i poată face gîndul aşteptării dureros. Era o provocare, da, iar pe Thorpe provocările îl făceau să prospere. Dar tocmai de aceea venise acolo. O iubea. O dorea. Şi era hotărît s-o aibă. Apăsă

pe butonul soneriei şi aşteptă.

Liv avea haina pe braţ, cînd deschise uşa. Nu intenţiona să-l poftească în casă. Dacă avea să petreacă seara cu el, prefera un restaurant unde nu exista pericolul de a face greşeala pe care deja o comisese de prea multe ori.

– Sînt gata, spuse ea, pe cel mai distant ton.

– După cum văd.

Nu se mişcă, în timp ce Liv închidea uşa în urma ei. Era nevoită să-l dea la o parte, sau să rămînă nemişcată. Stătu pe loc. Probabil venise direct din emisie, deşi Liv nu avea intenţia să recunoască în faţa lui faptul că îl văzuse. Îşi scosese cravata, însă, şi se descheiase la primii nasturi ai cămăşii. Părea pe cît de relaxat, pe cît de încordată era ea.

– Tot supărată eşti.

Liv nu era supărată, ci nervoasă şi furioasă pe ea însăşi pentru că se lăsa influenţată de el. Aproape că se simţi înmuiată de acel zîmbet.

– Credeam că este vorba să ne lămurim la cină, Thorpe, nu pe palierul blocului meu.

– Ţi-e foame?

Nu voia să surîdă, dar buzele o trădară.

– Da.

– Îţi place bucătăria italiană? o întrebă el, luînd-o de mînă, în timp ce porneau spre lift.

– Dacă tot mă-ntrebi, îmi place.

Îşi trase uşor mîna, ca să şi-o elibereze, dar Thorpe n-o luă în seamă.

– Perfect. Ştiu un locşor unde sînt nişte spaghetti fantastice.

– Minunat.

Peste douăzeci de minute, se opreau în faţa „locşorului". Liv se încruntă, văzînd clădirea înaltă şi albă.

– Ce facem aici?

– Luăm cina.

Thorpe parcă maşina şi se aplecă să-i deblocheze portiera. Liv coborî, apoi îl aşteptă.

– La Watergate au restaurante italiene?

– Nu.

Thorpe o luă iarăşi de mînă, conducînd-o spre intrare.

Suspiciunile începeau să i se ascută.

– Ai spus că mergem la un restaurant italian.

– Ba nu, am spus că mîncăm spaghetti.

După ce străbătură holul, Thorpe apăsă pe butonul ascensorului.

Liv îi aruncă o privire oblică.

– Unde?

– În apartamentul meu, răspunse el, conducînd-o la lift.

– A, nu...

O cuprinse panica, în timp ce cabina îşi începea ascensiunea.

– Am acceptat să iau cina cu tine, ca să putem sta de vorbă, dar n-am...

– E greu să discutăm serios în zarva dintr-un restaurant, nu crezi? replică el cu nepăsare, în timp ce

uşile se deschideau. Şi presimt că ai multe de spus.

Descuind uşa apartamentului, îi făcu semn să intre.

– Da, am, dar...

Mirosul dens, aromat, de sos condimentat, pluti pînă la ea. Liv trecu pragul.

– Cine-a gătit spaghettile?

– Eu.

Thorpe îi luă haina de pe umeri, apoi şi-o scoase şi pe a lui.

– Minţi, îl privi Liv, cu sinceră neîncredere. Era în stare un om cu palme aspre, ochi inteligenţi şi sofisticare dezinvoltă să gătească spaghetti?

– Feministo, o acuză el, sărutînd-o înainte ca Liv să-l poată împiedica.

– Nu asta am vrut să spun...

Era zăpăcită de sărut şi de mirosul ispititor ce venea dinspre bucătărie.

– Cunosc mulţi bărbaţi care ştiu să gătească, dar n-am...

– N-ai crezut că ştiu şi eu, încheie Thorpe în locul ei.

Rîse, ţinîndu-şi mîinile pe braţele ei. Avea pielea prea fină ca să se mai poată abţine multă vreme.

– Îmi place să mănînc; m-am săturat de restaurante. În plus, am învăţat în copilărie. Mama mea muncea; eu făceam mîncarea.

Mîinile îi lunecau uşor în susul şi-n josul braţelor ei, pînă cînd Liv îşi simţi pielea începînd să pulseze. Era o senzaţie erotică, pentru el ca şi pentru ea – palme

înăsprite de muncă pe netezimea satinată a pielii ei.

– Nu, şopti ea, temîndu-se că n-avea să se mai poată stăpîni să nu facă micul pas înainte, pînă în braţele lui.

– Nu ce, Liv?

Privind cum creştea în ochii ei dorinţa reprimată, şi-o simţea şi pe a lui înteţindu-se tot mai mult.

– Nu mă atinge aşa.

Un moment, Thorpe nu făcu nimic; apoi, încet, îşi retrase mîinile.

– Te pricepi la bucătărie?

Podeaua se materializă sub picioarele ei.

– Nu prea.

– Ştii să amesteci o salată?

De ce-i era atît de uşor? se întrebă Liv. Putea zîmbi fără nici un efort, în timp ce genunchii ei încă mai tremurau.

– Probabil, dacă urmez instrucţiunile.

– Am să-ţi scriu cîteva.

O luă de braţ, într-o strînsoare amicală care reuşi totuşi să-i expedieze scîntei pe şira spinării.

– Haide, dă-mi o mînă de ajutor.

– Obişnuieşti des să inviţi femei la cină pentru ca apoi să le pui la treabă?

Era important să-i răspundă în acelaşi spirit, uitînd momentul de slăbiciune.

– Întotdeauna.

Bucătăria era o adevărată surpriză. Ceapă, usturoi şi cartofi stăteau în coşuri de sîrmă agăţate lîngă fe-

reastră, iar în cîrlige erau prinse tigăi cu fundul de aramă. Existau ustensile cum nu mai văzuse niciodată, toate la îndemînă față de aragaz sau bufet. În borcane de sticlă erau puse boabe multicolore şi paste făinoase de diverse forme. Pe lîngă bucătăria lui, a ei era un deşert arid. Aceea era încăperea cuiva care nu numai că ştia să gătească, dar o şi făcea cu multă plăcere.

– Găteşti cu-adevărat, se minună Liv.

– Mă relaxează – la fel ca vîslitul. Ambele cer concentrare şi efort.

Thorpe destupă o sticlă de *Bordeaux* şi o puse deoparte, să respire. Liv era atrasă de oala care clocotea pe aragaz.

– Cînd ai avut timp să faci toate astea?

– Le-am pus azi dimineață, înainte de a pleca la serviciu, răspunse el, ridicînd capacul.

Zîmbetul lui nepăsător o făcu să-şi îngusteze ochii.

– Teribil de sigur pe tine însuți eşti.

Era uimitor cît de des o înfuria într-un interval de timp atît de scurt.

– Poftim, replică Thorpe liniştitor, cufundînd în oală o lingură de lemn. Gustă.

Mîndria fu învinsă de foame, iar Liv deschise gura, docilă.

– Oh... închise ea ochii, pătrunsă se aromă. Este imoral.

– Aşa cum tind cele mai bine lucruri.

Thorpe puse capacul la loc pe oală.

– Pregătesc eu pîinea şi pastele; tu fă salata.

Umplea deja un vas cu apă. Liv ezită un moment. Sosul continua să-i înțepe limba. Nimic, hotărî ea, n-avea să stea între ea şi acele spaghetti.

– Totul e în frigider, adăugă Thorpe.

Găsi legime poaspete şi, după ce-şi umplu brațele cu ele, le duse la chiuvetă să le spele.

– Îmi trebuie o salatieră.

– Al doilea dulăpior, deasupra ta.

Adăugă un deget de sare în apă, după ce aprinse flacăra dedesubt.

Liv căută vasul, în timp ce Thorpe începea să taie pîinea. O privi – cum se înălța pe vîrfuri ca să ajungă la salatieră, cu rochia ridicîndu-se, apoi coborînd, la fiecare mişcare; cum spăla un ardei verde sub jetul de apă, frecîndu-i cu degetele coaja subțire. Îşi dăduse cu lac incolor. Unghiile-i erau elegant formate, manichiurate cu grijă, dar nu şi le colora niciodată.

Thorpe observase acest lucru. Machiajul îi era întotdeauna discret, nebătător la ochi, asemenea hainelor. Thorpe se întrebă dacă acesta era un contrast intenționat față de sora ei mai extravagantă sau doar o simplă chestiune de gust.

Liv puse legumele pe fundul de lemn. Îşi ridică privirea, cînd Thorpe îi întinse un pahar de vin.

– Munca sîrguincioasă se cere răsplătită.

Înainte de a-şi putea elibera mîinile ca să ia paharul, Thorpe i-l ridică la buze. O privea drept în ochi.

– Mulțumesc.

Vocea îi era la fel de tulbure ca mintea. Se răsuci repede.

– Îți place? De obicei, bei vin alb, comentă Thorpe, ridicînd paharul ca să bea şi el.

– E bun.

Şi-şi îndreptă toată atenția spre cuțitul pe care să-l aleagă.

Thorpe scoase unul din suport şi i-l dădu.

– E ascuțit, o preveni el. Ai grijă.

– Încerc, murmură ea, apucîndu-se de lucru.

Îl auzea mişcîndu-se în spatele ei, turnînd pastele în apa ce fierbea, punînd pîinea sub grătar. Prezența lui îi invada simțurile. Cînd salata fu gata, avea nervii întinşi la limită. Luă vinul rămas pe fundul de tăiat şi bău cu sete. „Calmează-te," îşi impuse, „sau vei uita pentru ce ai venit."

– Gata?

Mîinile lui Thorpe i se lăsară pe umeri, iar Liv abia se stăpîni să nu tresară.

– Da, am terminat.

– Bine. Să începem.

În fața unei ferestre era pusă o masă mică, de sticlă fumurie. Era o zonă confortabilă, intimă, în pofida vederii deschise asupra oraşului, cu trei trepte mai sus față de restul living-ului şi despărțită printr-o balustradă de fier. Prin toată camera ardeau lumînări de felurite mărimi şi forme. Lumina era blîndă, pîlpîitoare. Porțelanul englezesc fu o nouă surpriză. Liv încercă să se disocieze de atmosferă, în timp ce Thorpe servea sa-

lata. Venise să stea de vorbă. Poate că era mai bine să înceapă cu grijă.

– Ai un apartament frumos, începu ea. Locuieşti de mult aici?

– De trei ani.

– L-ai ales pentru...

Făcu o pauză, zîmbind.

– ...trecutul lui colorat?

Thorpe surîse:

– Nu. Corespundea nevoilor mele de moment. Cînd s-a întîmplat, mă aflam în Israel. Tot timpul am regretat că n-am fost aici ca să fac reportajul.

Îi oferi uleiul şi oțetul.

– Cunosc un redactor de dispecerat care a aruncat povestea la coş cînd a primit informarea. Cică n-avea timp şi considera că pe nimeni n-ar fi interesat o spargere minoră. Cred că acum vinde maşini vechi; în Idaho.

Liv rîse:

– Cît timp ai stat în Orientul Mijlociu?

– Prea mult.

Îi observă privirea întrebătoare.

– Ore întregi de plictiseală şi momente de groază. Un mod de viață deloc sănătos. Războiul îți deschide ochii, poate prea mult, spre lucrurile de care e capabilă ființa omenească.

– Probabil că a fost foarte dificil, murmură ea, încercînd să-şi imagineze. Să faci reportaje despre un război, un război de acel gen, într-o țară străină.

– A fost o experiență, replică Thorpe, ridicînd din umeri. Problema e că, atunci cînd faci reportaje, tinzi să uiți că şi tu eşti om. Un timp, aici sus – se bătu el cu degetul în tîmplă – eşti indestructibil. Camera reprezintă un cîmp de forță. E o iluzie periculoasă – pe care gloanțele şi grenadele n-o respectă.

Liv înțelegea ce voia să zică. Ea însăşi intrase odată nepăsătoare într-o clădire a guvernului, pe urmele unei echipe de detectare a bombelor. Gîndul îi stătea numai la reportaj. Abia mult mai tîrziu o frapase impactul deplin al atitudinii ei.

– Ciudat, nu-i aşa? medită Liv. Şi nu e vorba numai de reporteri. Cu cameramanii probabil e mult mai rău. De ce crezi că e aşa?

– Unii susțin că e o misiune, o datorie sacră de a informa publicul. Eu am considerat-o întotdeauna pur şi simplu o problemă de a te prinde momentul. O faci fiindcă eşti concentrat asupra subiectului, iar subiectul e meseria ta.

– Vedere îngustă, comentă încet Liv, amintindu-şi că şi Thorpe folosise această expresie. Nu e la fel de romantic ca o misiune.

Thorpe surîse, privind cum îi licărea pe piele lumina lumînărilor.

– Cauți romantism în munca ta, Liv?

Întrebarea o surprinse, readucînd-o la realitate.

– Nu. Nu, nu-l caut.

Sosise momentul, îşi spuse ea.

– Adică exact motivul pentru care am acceptat să

iau cina cu tine astă seară.

– Ca să-ți desparți romantismul de muncă?

Sprîncenele ei se împreunară. De ce suna atît de diferit, cînd o spunea el?

– Da... Adică, nu, se corectă.

– Merg să aduc spaghetele pînă te hotărăşti.

Liv se afurisi în gînd şi rupse în două o bucată de pîine cu usturoi. De ce lucrurile nu mergeau niciodată conform planului atunci cînd se afla în preajma lui? Şi de ce părea întotdeauna atît de stăpîn pe situație? Îndreptîndu-se, luă paharul cu vin. Avea să înceapă pur şi simplu.

– Îi dăm drumul, puse Thorpe pe masă un platou cu paste subțiri, peste care era turnat sosul.

– Thorpe, începu Liv; aroma era irezistibilă şi-şi umplu farfuria în timp ce vorbea. Credeam serios că ai înțeles ceea ce ți-am spus mai deunăzi.

– Am înțeles perfect, Olivia; te exprimi foarte clar.

După ce Liv termină, se servi şi el.

– Atunci, trebuie să-ți dai seama cît de mult îmi îngreunezi situația.

– Trimițîndu-ți o floare, conchise el, oferindu-i brînza rasă.

– Ei bine, da.

Suna atît de prosteşte, din gura lui.

– E foarte frumos, dar...

Încruntîndu-se, răsuci macaroanele pe furculiță.

– Nu vreau să crezi, nici tu nici altcineva, că asta înseamnă ceva.

– Bineînțeles că nu, o privi el gustînd prima îmbucătură. Cum e?

– Fabulos. Absolut fabulos.

Liv lăsă plăcerea pur senzuală a mîncării să i se răspîndească încet prin trup.

– Niciodată n-am mîncat ceva mai gustos.

Luă o a doua furculiță, încercînd să-şi aducă aminte ce încercase să demonstreze.

– În orice caz, nu e o atitudine corespunzătoare pentru doi colegi, să ştii.

A doua înghițitură se dovedi la fel de satisfăcătoare ca prima.

– Care?

Era foarte mulțumit s-o vadă preocupată de mîncarea lui. Limba lui Liv lunecă încet peste furculiță.

– Aceea de a trimite flori, declară ea. Unul altuia. Mai ales cînd este la mijloc şi rivalitatea. Actualitățile locale şi cele naționale sînt surori. Ştiu şi eu cîte ceva despre rivalitatea între rude.

– Sora ta, comentă Thorpe.

Lumina lumînărilor îi aprindea mici puncte aurii în ochi. Aproape că putea să le numere.

– Mmm. Cu o soră ca Melinda, am avut experiența de a fi cîinele bătut. Nu m-a deranjat niciodată; te face să devii mai inventiv. Acelaşi lucru e valabil şi pentru actualitățile locale.

– Aşa vezi tu situația? o întrebă curios Thorpe; îi luă o mînă, pentru a-i examina unghiile lăcuite delicat. Ca pe a unui cîine bătut?

– Voi aveți bugetul cel mai mare, sublinie Liv. Locul întîi, publicitatea. Dar asta nu înseamnă că nu putem avea şi noi aceeaşi calitate pe o scară mai redusă.

Thorpe avea o bătătură pe degetul mare. I-o simți zgîriindu-i uşor falangele. Un fior neaşteptat o străbătu pe şira spinării. Cu grijă, Liv îşi retrase mîna şi o întinse după paharul cu vin.

– Dar nu despre asta de vorba.

– Atunci, despre ce? îi zîmbi Thorpe – cu surîsul acela lent şi personal care o făcea să-şi piardă mințile. Liv se adună în grabă.

– Ştii cum zboară poveştile printr-o sală de redacție. Poveşti interne, preciză ea, revenind la mîncare. E un loc unde ți-e greu să ai parte de discreție. Iar pentru mine, discreția e foarte importantă.

– Da, n-are cum altfel. N-ai fost menționată în ziare şi reviste de cînd erai adolescentă. Familia Carmichael era mereu un subiect gras.

– Nu m-am înscris în tipar.

Nu dorise s-o spună şi fu uimită că-i scăpase.

– Ceea ce încerc eu să spun, continuă ea, în timp ce Thorpe păstra tăcerea, e că dacă cineva din redacția ta sau dintr-a mea prinde din zbor o idee, în următoarea clipă va deveni fapt concret. Şi pe urmă, nu mai are limite. Ştii cum o simplă întîlnire la o cafea se poate transforma într-un amor torid la ora mesei, după a treia relatare.

– Contează atît de mult?

Liv oftă obosită.

– Probabil că nu, din punctul tău de vedere, dar dintr-al meu, da. Trebuie să înfrunt situația de a fi nouă în domeniu şi femeie pe deasupra. Mi-e încă foarte greu, Thorpe. Orice progrese aş face, îmi sînt examinate întotdeauna mai atent decît al oricui altcuiva în momentul de față. Nu cumva Carmichael se întîlneşte cu Thorpe fiindcă vrea să sară în echipa actualităților naționale?

Thorpe o studie un moment.

– N-ai destulă încredere în tine însăți.

– Sînt o bună reporteră, ripostă ea imediat.

– Vorbesc despre tine ca femeie.

Îi văzu garda ridicîndu-se şi fu gata să înjure de enervare.

– Asta nu te priveşte.

– Şi nu despre asta vorbeam? contracară el. I-am trimis un trandafir *femeii*, nu reporterei.

– Sînt reporteră.

– Asta ți-e profesiunea, nu sexul.

Ridicînd paharul cu vin, Thorpe îşi înfrînă nemulțumirea. Ştia că nu pe calea mîniei avea să ajungă la ea.

– În meseria asta nu prinde bine să ai pielea sensibilă, Liv. Dacă bîrfele din redacție te deranjează, ai să te alegi cu o mulțime de vînătăi. Uită-te în oglindă. Oamenii vorbesc despre femeile cu fața ca a ta. Stă în firea omenească.

– Nu e numai asta, cedă puțin Liv; dorise să discute cu el; nu-i folosea la nimic dacă se înfuria. Nu

vreau nici o implicare personală – nici cu tine, nici cu altcineva.

Thorpe o studie în tăcere, peste marginea paharului.

– Chiar atît de rău ai fost lovită?

Nu se aşteptase la o asemenea întrebare, nici la unda de compătimire din ea. O costă mult să-şi păstreze ochii calmi şi limpezi.

– Da.

Thorpe se mulțumi cu atît. Îi era de ajuns că recunoscuse, în loc să înghețe. Avea să aştepte restul.

– De ce ai venit la Washington?

Liv îl privi un moment. Fusese pregătită pentru o continuare a interogatoriului, nu pentru o schimbare dezinvoltă a subiectului. Precaută, îşi îngădui să se destindă din nou.

– Dintotdeauna m-a interesat politica. Era domeniul meu, în Austin, deşi de cele mai multe ori nu făceam mai mult decît să citesc ştirile în emisie. Cînd W.W.B.W. a scos oferta, m-am şi repezit.

Începu să fie din nou atentă la mîncare.

– E un oraş captivant, mai ales din punctul de vedere al reporterului. Voiam să fiu captivată. Presupun că-mi doream şi presiunile.

– Te-ai gîndit vreodată să lucrezi la ştirile naționale?

Liv făcu un gest vag cu umerii.

– Desigur; deocamdată, însă, sînt mulțumită aici unde mă aflu. Carl e cel mai bun director de ştiri cu

care am lucrat vreodată.

Thorpe zîmbi:

– Are într-adevăr tendința să devină emotiv.

Liv își arcui o sprînceană, jucîndu-se cu ultimele resturi de spaghetti.

– Mai ales cînd cîte un deștept de sus fură un articol. Azi după-amiază, la conferința de presă a primarului, a trebuit să-l calc pe picioare pe unul dintre colegii tăi.

– Așa? Care?

– Thompson. Cel cu urechi clăpăuge și cravate pestrițe.

– Măgulitoare descriere.

– Adecvată, replică Liv, însă cu buzele arcuindu-i-se într-un surîs. În orice caz, îmi dădusem multă osteneală ca să aranjez un interviu scurt imediat după conferință. A încercat să profite.

– L-ai pus la punct, sînt convins.

Liv își lăsă zîmbetul să se contureze complet. O mulțumea să-și aducă aminte cum îl expediase pe întreprinzătorul Thompson.

– Că tot veni vorba, da. I-am spus să-și facă singur drumurile, că altfel au să-l găsească spînzurat de cravată în pivnița Clădirii Rayburn.

Tăcu un moment, pe gînduri.

– Bănuiesc că m-a crezut.

Thorpe îi privi ochii albaștri și reci.

– Bănuiesc că și eu te cred. De ce nu ți-ai asmuțit cameramanul pe el?

Zîmbind, Liv culese ultimele spaghetti.

– N-am vrut să fac o scenă în fața primarului.

– Mai vrei? gesticulă el spre farfuria goală.

Cu un oftat, Liv se rezemă de spătar.

– Glumeşti, pesemne.

– Desert?

Făcu ochii mari.

– Doar n-ai pregătit şi desert?

Aplecîndu-se înainte, Thorpe îi mai turnă *Bordeaux* în pahar.

– Bea-ţi vinul, îi propuse el. Mă întorc imediat.

Luă cu el şi farfuriile. Liv se gîndi un moment să-i dea o mînă de ajutor, apoi rămase pe loc. Era prea sătulă ca să se mai mişte. Ar fi fost o prostie să nege că-i plăcea compania lui. Îi plăcea să converseze cu el. Să se certe cu el. Aproape că uitase cît de stimulativă putea fi o discuţie în contradictoriu. O făcea să se simtă vie, vitalizată. Cu el, nu se considera în deplină siguranţă, pînă şi acest lucru fiind emoţionant.

Liv îşi ridică privirea, cînd îl auzi că revenea. La vederea platoului cu căpşuni şi frişcă pe care-l aducea, scoase un sunet scăzut de plăcere.

– Arată superb! Cum ai pus mîna pe nişte căpşuni de mărimea asta, acum la începutul sezonului?

– Un reporter nu-şi dezvăluie niciodată sursele.

Oftă, în timp ce Thorpe punea platoul pe masă.

– Sînt minunate, Thorpe, dar nu cred c-am să reuşesc.

– Încearcă una, insistă el, înmuind o căpşună în frişca proaspăt bătută.

– Numai una, acceptă Liv şi deschise cuminte gura, cînd Thorpe se pregăti să i-o dea.

O mînji cu frişcă pe obraz.

– Thorpe! rîse ea, întinzînd mîna după şervet.

– Scuză-mă.

Thorpe îşi puse mîna peste a ei, împiedicînd-o să ridice şervetul.

– Te şterg eu.

Şi, cuprinzînd-o de ceafă cu cealaltă mînă, începu să-i lingă încet, uşor, frişca de pe obraz.

Rîsul lui Liv amuţi. Nu se mişca, nu putea să protesteze. Mintea şi trupul i se blocaseră sub şocul senzaţiei. Pielea îi părea însufleţită numai cînd limba lui luneca pe deasupra.

– E bună? murmură Thorpe, apăsîndu-şi buzele peste ale ei.

Liv nu spuse nimic. Ochii i se aţintiseră spre ai lui. Thorpe o privea fix, descifrîndu-i patima din expresie.

Încet, înmuie în frişcă o a doua căpşună şi i-o oferi.

– Încă una?

Liv clătină din cap, înghiţind, în timp ce-i privea dinţii retezînd în două căpşuna. Ridicîndu-se, coborî în *living room.* Trebuia să se mişte, să gîndească, îşi spuse ea. Într-un moment, avea să se simtă din nou perfect normal. Tremurul urma să înceteze – fierbinţeala, să i se răcorească. Îi scăpă un icnet surprins, cînd Thorpe o răsuci în braţele lui.

– Mă gîndeam că ţi-ar plăcea să dansezi, murmură el.

– Să dansez...

Se topi în brațele lui.

– N-avem muzică.

Dar se mişca odată cu el, iar capul i se rezemase deja pe umărul lui.

– Nu auzi?

Mirosul ei îi sîcîia simțurile. Sînii ei se turtiră uşor, cînd o trase mai aproape.

Liv oftă, închizînd ochii. Lumina lumînărilor îi pîlpîia pe pleoape. Îşi simțea membrele îngreunate, mult prea confortabil de grele. Se rezemă de Thorpe. Încerca să-şi spună că băuse prea mult. Că altceva nu simțea. Ştia, însă, că era o minciună. Cînd buzele lui îi trecură peste ureche, oftă din nou şi se cutremură.

„Ar trebui să plec," îşi spuse. „Ar trebui să plec imediat, în clipa asta." Degetele i se rătăciră în părul lui. „E o nebunie să rămîn." I se întețea o jinduire mocnită, pe măsură ce trupul lui Thorpe se mişca lipit de al ei. Mîna îi lunecă în susul şirei spinării şi din nou în jos, pentru a i se opri pe mijloc. Cînd îi simți buzele pe gît, scoase un sunet scăzut, drogată de voluptate.

– Nu mai pot rămîne, murmuă ea, dar fără să facă nici un efort de a se desprinde din brațele lui.

– Nu, confirmă Thorpe, în timp ce pornea cu gura într-o călătorie înceată spre a ei.

– Ar trebui să plec.

Buzele sale le căutau pe ale lui.

– Da.

Îşi strecură limba printre ele, pentru a i-o atinge. Liv

simți că i se dizolvau oasele și i se învîrtea capul.

– Trebuie să plec.

– Mmm-hmm.

Uşor, îi coborî fermoarul de la spatele rochiei. Lui Liv îi scăpă un scîncet înfundat, cînd mîinile lui îi atinseră combinezonul subțire.

– N-am să mă încurc cu tine, Thorpe.

Avea gura umezită şi încinsă, în timp ce el i-o explora.

– Ştiu; mi-ai spus.

Rochia lunecă pe jos.

Se lipi şi mai strîns de el, lăsîndu-i gura să i-o regăsească iarăşi. Se îneca, dar apa era atît de caldă, atît de blîndă. Nevoia de a-l avea era somnoroasă, crescînd pe măsură ce mîinile lui se mişcau pe ea. Căzuse prizonieră atingerii lui – o atingere gingaşă. Nu protestă, cînd Thorpe o ridică în brațe.

Lumina lunii se infiltra în dormitor, lumină umbrită, de un alb delicat. Liv aproape că ieşi la suprafața apei.

– Thorpe...

Apoi, o sărută din nou. Pierdută, tînjind, se agăță de el, în timp ce o punea pe pat. O dezbrăcă încet, cu mîngîieri şi sărutări uşoare. Cuvintele pe care i le murmura erau încete, liniştindu-i nervii, excitîndu-i trupul.

Cînd spatele lui rămase gol, Liv îşi plimbă mîna peste el. Simți tărie şi forță. Voia să fie puternic. Avea nevoie să fie astfel. Thorpe îi coborî combinezonul pînă la talie, urmînd cu gura mişcarea mîinilor.

Într-o străfulgerare, dorința deveni, din visătoare,

disperată. Liv gemu, strîngîndu-l şi mai tare, pînă cînd gura lui i se pogorî pe sîn, flămîndă. Mişcările ei sub el nu mai erau languroase, mîinile nu-i mai erau timide. Se arcui să-l ajute să scoată de pe ea veşmîntul subţire. Thorpe îşi plimbă mîinile pe dinăuntrul coapaselor ei, iar Liv simţi că o înghiţea un torent arzător. Trecu de culmea unui geamăt, dar Thorpe, cu degetele lunecîndu-i pe ea şi pe dinăuntru, o ridică din nou.

Îşi înfipse unghiile în umerii lui. Nimic, nimeni, n-o mai făcuse vreodată să se simtă astfel – fără gîndire, chinuită de dor, învăpăiată. Liv voia ca Thorpe s-o posede, însă el avea şi alte plăceri să-i dăruiască.

Limba îi lunecă în jos pe torsul ei, fulgerînd peste curbura taliei, pînă ştiu că avea să-şi iasă din minţi. Răutăcitor, Thorpe coborî şi mai jos, pînă cînd, cu un ţipăt sufocat, Liv se înălţă iarăşi.

Reacţiile ei îl copleşeau, purtîndu-l pînă dincolo de propria lui dorinţă. Dorea ca Liv să cunoască toate drogurile voluptăţii pe care i le putea da. Era sensibilă la fiecare atingere, la fiecare gînd. Deşi lumina lunii împrumuta pielii ei o nuanţă de marmură, sub mîinile lui se simţea ca un foc lichid. Nevoia de a o avea îi vibra prin tot trupul. De fiecare dată cînd Liv îi gemea numele sau se întindea spre el, şocul îl străbătea ca un sfredel. Din ea, pulsa dorinţa – dorinţa de el. Singur acest lucru era de ajuns pentru a-l împinge pînă la hotarele raţiunii.

Îi strivi gura sub a lui, iar Liv răspunse lacomă cererii. Toate reţinerile se risipiseră; toate stavilele erau

sfărîmate. Nu mai cunoştea decît o disperată nevoie de împlinire şi pe singurul om capabil să i-o dăruiască. I se deschise, după care îl călăuzi în ea.

Ţipă înăbuşit în umărul lui. Simţi muşchii încordîndu-se şi unduindu-se sub gura ei, în timp ce Thorpe o ducea dincolo de ceea ce-şi amintea, mai departe decît visase vreodată. I se dărui complet şi îl urmă.

Thorpe zăcea înfăşurat în juru-i, ţinîndu-se strîns de căldura trupului ei. Pentru el, lumea se redusese doar la pat – la femeie. Chiar şi în întuneric, putea s-o vadă, fiecare curbă a trupului, fiecare plan al feţei. Din toate amintirile lui, niciodată nu se mai simţise atît de implicat, atît de desăvîrşit unit. Pielea îi era netedă sub a lui, sfîrcurile încă tari pe sînii apăsaţi de pieptul lui. Respiraţia i se liniştea încet. Ştiuse că se găsea pasiune sub autocontrolul ei atît de strict, dar nici nu bănuise profunzimea acesteia, nici efectul asupra lui. Era vulnerabil, aproape lipsit de apărare, pentru prima oară în viaţă.

Liv simţi intensitatea patimii risipindu-se pentru a lăsa în urmă mulţumirea. Niciodată nu mai trăise un asemenea abandon. Oare asta îi lipsise, toată viaţa? Aproape se temea să afle răspunsul şi ceea ce avea să însemne. Un adevăr fundamental era acela că o făcuse din nou să se simtă femeie, întregită. Gustul lui îi dăinuia pe buze şi pe limbă. Nu voia să-l piardă, nici siguranţa caldă pe care o simţea acum, cuibărită în braţele lui.

Dar cine era Thorpe? se întrebă ea. Cine era el,

care îi smulsese ceea ce fusese incapabilă, sau nu voise, să-i mai dea nici unui bărbat, de peste cinci ani de zile?

– Mi-am făgăduit că asta n-o să se întîmple, murmură, îngropîndu-şi faţa lîngă gîtul lui.

Cuvintele ei îl smulseră pe Thorpe din visare.

– Ai regrete? o întrebă el cu grijă, aşteptînd o eternitate răspunsul.

– Nu, oftă prelung Liv. Nu regret.

Îşi înclină capul pe spate.

– Niciodată nu m-am aşteptat să ajung cu tine aici, aşa. Dar nu regret.

Relaxîndu-se din nou, Thorpe o cuprinse şi mai strîns. Cuvintele ei încete şi serioase îl răscoliseră.

– Olivia, eşti o femeie atît de complicată.

– Oare? zîmbi ea puţin, închizînd ochii. Niciodată n-am crezut. Prea simplă, poate, şi unilaterală, dar nu complicată.

– De un an şi jumătate mă chinuiesc să te descifrez, replică el. Nu-i deloc o treabă uşoară.

– Nici să nu-ncerci.

Îşi lăsă mîna să se plimbe din nou peste umărul lui. Îi plăcea să-i simtă muşchii, să ştie că-i putea controla spre a fi blînzi.

– Thorpe, ai avut multe amante?

Rîse înfundat:

– Este o întrebare cam delicată pentru moment, Carmichael.

– Nu intenţionam să te întreb nume şi numere, re-

plică ea, oftînd, cînd mîna lui îi trecu peste spinare. Doar că eu n-am prea avut bărbați. Nu sînt prea pricepută.

– Pricepută la ce? o întrebă el, absent. Explorările sale dezinvolte îi atîțau propria nevoie de ea.

Deodată, Liv se simți pusă în încurcătură; își căută cuvintele:

– La... a mulțumi un partener.

Mișcarea mîinii se opri, Thorpe retrăgîndu-se pentru a-i studia fața, în întuneric:

– Glumești?

– Păi, nu...

Acum era stînjenită de-a binelea. Dacă n-ar fi fost atît de destinsă, nicicînd nu s-ar fi pus într-o asemenea situație. Continuă, pe dibuite:

– Știu că nu sînt foarte... interesantă la pat, dar...

– Cine naiba ți-a băgat în cap chestia asta?

Nemulțumirea lui tăioasă o surprinse. „Soțul meu", îi tremura răspunsul, la marginea minții.

– Un cunoscut...

Înjurînd gros, Thorpe o întrerupse:

– Crezi că adineaori am jucat teatru?

– Nu.

Deodată, se simți derutată și nesigură pe ea însăși.

– Te-ai prefăcut?

Era furios, aproape irațional de furios. Rostogolindu-se, o țintui sub el.

– Te-am dorit din primul moment cînd ți-am văzut fața. Știai?

Liv clătină din cap, incapabilă să vorbească. Un nou val de patimă o străbătu, sub apăsarea trupului lui, în strînsoarea mîinilor lui.

– Eşti atît de rece, atît de trufaşă, iar eu am putut vedea toate acele tresăriri de căldură. Aşa te-am dorit, goală, în patul meu.

Gura i se prăvăli peste a ei, brutală, cu furie. Buzele lui Liv i le întîmpinară dornice, acceptîndu-i mînia, stăpînirea, cu aceeaşi pasiune.

– Am vrut să-ți lepăd învelişurile, mîrîi el; începu să-şi mişte mîinile peste ea, pînă o făcu să se zvîrcolească, cu mintea rătăcită. Urma să te am – să topesc toată gheața asta.

Mîna i se strecură între coapsele ei, făcînd-o să se arcuiască de dorința lui.

– Dar nu mai era nici pic de gheață, nici o nevoie de jocuri, cînd te-am cuprins în brațe. Dacă n-ai satisfăcut un alt bărbat, a fost vina lui. Paguba lui. Să ții minte.

Parcă luase foc. Mîinile ei atingeau, căutau, mîngîiau din proprie inițiativă, în timp ce gura îi cutreiera gîtul lui. Îi simțea pulsul înnebunind sub limba ei. Trase de el, coborîndu-i gura la loc peste a sa. Gustul – gustul lui. Îl dorea cu disperare. Thorpe tremura odată cu ea.

Apoi, sărutul deveni sălbatic, zguduind-o cu conştiința faptului că îl dusese dincolo de nivelul civilizației. Aceasta nu mai era prefăcătorie. Se pierduse complet în ea – în ceea ce făceau împreună. Liv o

simțea, se minuna şi apoi se rostogoli într-o ceață unde nu mai putea pătrunde nici un gînd.

Era inertă, complet secătuită, cu respirația şi trupul cutremurîndu-i-se. Thorpe se lăsa peste ea cu toată greutatea, iar spatele îi era umed sub mîinile ei. Nu avea nici o noțiune a timpului de cînd zăceau astfel, contopiți unul cu celălalt.

– Cred că ai dreptate.

Glasul lui era tenebros şi răguşit.

– N-a fost prea interesant.

Liv nu credea că mai avea energie să rîdă, dar hohotul bolborosi prin pieptul ei, cald şi comod. Nu ştia cum putea Thorpe să găsească întotdeauna cel mai potrivit lucru de spus, dar accepta situația. Era o senzație inedită şi minunată, aceea de a rîde în pat. Thorpe îşi săltă capul, zîmbindu-i.

– Idioato, spuse el încet şi o sărută. Trecînd într-o parte, o strînse lîngă el. Liv adormi în cîteva momente, rămînînd nemişcată. Thorpe continuă s-o țină în brațe.

Capitolul 11

Deşteptătorul începu să sune strident. Instinctiv, Liv întinse mîna să oprească ţîrîitul şi nimeri peste Thorpe. Ochii i se deschiseră într-o clipită. Dezorientată, buimacă, privi la el, pe cînd clopoţelul continua să zbîrnîie. O parte a minţii ei îi înregistră umbra de pe bărbia nerasă, îngreunarea somnoroasă a ochilor care priveau într-ai ei.

„M-am culcat cu el," îşi aminti Liv. „Am făcut dragoste cu el şi am dormit noaptea în patul lui." Conştiinţa faptului îşi făcu încet efectul.

La lumina zilei, simţi o undă de uimire, dar cu toate că se întreba şi căuta, nu avea nici un regret. Dăduse dovadă de pasiune, blîndeţe, afecţiune. Cum ar fi putut să regrete?

Thorpe întinse mîna în spatele lui şi opri soneria deşteptătorului. Se lăsă o tăcere bruscă, absolută. Fără un cuvînt, o strînse pe Liv la piept. Îi văzuse surprin-

derea năucă de pe față, apoi, treptat, înțelegerea și acceptarea. Le găsea amuzante și, în chip ciudat, înduioșătoare. Nu era o femeie care avea obiceiul de a se trezi în patul cîte unui bărbat.

Cuibărirea calmă de dimineață era o stare nouă, iar Liv se lăsă să plutească odată cu ea. Intimitate fără pretenții. Înlănțuită cu el, exploră somnoroasă senzația. Nu era deloc sigură de ceea ce simțea. Ce emoție era aceea? Mulțumire? Fericire? Simpla plăcere de a se afla destul de aproape pentru a atinge și a fi atinsă?

Se schimbase ceva. Ușile se deschiseseră. Nu era sigură dacă ea sau Thorpe răsucise încuietoarea, dar fapta se consumase. Respirația lui îi mîngîia obrazul, caldă, brațele o cuprindeau, ușor posesive. Nu mai era singură. Ar fi vrut să fie? Simțea apăsarea trupului său alături. În ajun, fusese sigură că pentru ea nu exista alt răspuns decît singurătatea. Acum, însă...

Făcuse dragoste cu el. I se împărtășise. Primise de la el. Liv nu era o ființă nepăsătoare. Intimitatea nu reprezenta pentru ea un gest neînsemnat. Intimitatea însemna angajament. Din punctul ei de vedere, cele două mergeau mînă-n mînă, dintotdeauna și pentru totdeauna. Și totuși, își făgăduise să nu mai aibă angajamente în viața ei, să nu mai aibă relații de la om la om. Avea în trecutul ei prea multe care să-i amintească riscurile. Thorpe devenea prea important. Liv devenea prea vulnerabilă. Îi era mult prea ușor să rămînă acolo unde se afla, îmbrățișată, strînsă la pieptul lui. Dacă mai stătea mult, putea să uite cît de repede

soseau deziluziile.

Îşi schimbă poziția, dorind să rupă legătura înainte de a deveni prea puternică.

– Trebuie să mă scol. Mă aşteaptă în redacție, la nouă jumate.

Continuînd să tacă, Thorpe o trase înapoi spre el. Gura lui se închise uşor peste a ei. Era atît de gingaşă, atît de caldă. Iar mirosul ei continua să stăruie. Aşteptase mult, prea mult timp, ca să se trezească din somn lîngă ea. Acum, dorea să savureze momentul. Dorea să vadă cum arăta Liv dimineața, proaspăt deşteptată, cu ochii încă somnoroşi. Dormise lîngă ea, se trezise lîngă ea. Nu intenționa să mai rămînă fără ea.

Liv răspunsese blîndeții şi excitației leneşe. Un moment, îşi putu închipui că nu mai exista nici o lume exterioară care să le ceară participarea şi nici un trecut care s-o inhibe. Nu erau decît ei doi. Dacă închidea ochii, îşi putea imagina că era încă noapte şi le mai rămăseseră ore întregi în care să se țină îmbrățişați. Timpul, însă, trecea. Soarele lumina galben-palid prin ferestre.

– Trebuie să ne sculăm, murmură ea, aproape dorindu-şi ca Thorpe s-o contrazică.

– Mmm, îşi întoarse el uşor capul, pentru a se uita la ceas. Aşa se pare, confirmă, aplecîndu-se să-şi frece o ultimă oară nasul de gîtul ei. Cred că nu te-ar lăsa conştiința să acuzi o laringită neaşteptată sau o febră comodă?

– Da' pe tine? replică Liv.

Thorpe rîse, sărutînd-o:

– Pe moment, n-am conştiinţă.

– Aş vrea să pot spune şi eu la fel.

Îndepărtîndu-se de el, se ridică în capul oaselor, acoperindu-şi automat sînii cu cearceaful.

– Am nevoie de un halat.

– Păcat!

Cu un mormăit, Thorpe se rostogoli de lîngă ea şi se ridică.

– Am să-ţi fac rost de-un halat. Şi de micul dejun, adăugă el, mergînd desculţ spre debara. Dacă te ocupi tu de cafea.

Liv fu cam şocată să-l vadă stînd gol în faţa dulapului. Îndreptîndu-şi umerii, îşi zise să nu fie proastă. Tocmai petrecuse noaptea cu el. Trupul lui nu mai avea nici un secret pentru ea. Dar să-l vadă, îşi spuse Liv, în timp ce Thorpe scotea primul halat, pentru sine. Era clădit magnific – tare, suplu, cu umeri laţi şi vînjoşi şi tors prelung. Într-adevăr, se gîndise adeseori că, îmbărcat, părea aerodinamic. Fără haine, arăta mai mult ca un atlet.

– O.K.? scoase Thorpe un halat scurt, gen kimono, de pluş albastru, întorcîndu-se spre ea.

Nu fusese atentă. Ochii i se ridicară spre expresia amuzată dintr-ai lui.

– Poftim? Scuză-mă.

– Poţi să faci cafeaua, Liv? zîmbi el, întinzîndu-i halatul.

– Ai un borcan şi o linguriţă?

Thorpe făcu o mutră îndurerată.

– Glumeşti?

– Mă temeam eu că n-ai. Am să mă descurc, cred, îi spuse ea fără convingere, introducîndu-şi braţele în mînecile halatului.

– Filtrul e pe bufet; cafeaua e pe raftul al doilea, deasupra aragazului, o instrui el, în timp ce intra în baie. Vezi ce poţi face.

Liv îşi încreţi nasul, în timp ce Thorpe închidea uşa, apoi se ridică de pe pat.

În bucătărie, găsi lucrurile exact acolo unde îi spusese el. Dădu drumul la apă şi măsură cafeaua. I se păru vag că auzea zgomotul duşului curgînd.

Găsea o senzaţie ciudată în a-şi băga nasul prin bucătăria lui, goală pe sub halat. „Am o aventură", îşi spuse. Ţinu un moment capacul filtrului în aer, cu privirea în gol. Făcuse dragoste cu Thorpe, înnoptase în patul lui, iar acum pregătea cafeaua în bucătăria lui. În halatul lui, îşi reaminti, trecîndu-şi o mînă peste rever.

Scuturînd rapid din cap, puse capacul peste cafetieră. „Pentru numele lui Dumnezeu, am douăzeci şi opt de ani. Am fost căsătorită şi am divorţat. Sînt o intelectuală care ani de zile a fost stăpînă pe viţa ei. De ce n-aş avea şi o relaţie amoroasă? Oamenii o fac zilnic. Face parte din viaţă. Este foate simplu – chiar banal. Ar fi o prostie s-o iau în alt sens. Sîntem doi adulţi care tocmai au petrecut noaptea împreună. Nimic mai mult."

Chiar în timp ce prin minte i se derulau ultimele

dintre aceste cuvinte raționale și calme, Thorpe intră în bucătărie. Liv se întoarse să facă o remarcă ușor sarcastică în legătură cu cafeaua și se pomeni cuprinsă în brațele lui.

Gura sa i-o atinse, ușor la început, de două ori. A treia oară, zăboviră, devenind flămînzi. Ridică brațele să-l strîngă mai tare. Uită tot ceea ce-și spusese. Părul lui era încă umed, cînd i-l răsfiră cu degetele. Mirosul de săpun și loțiune de ras îi atîța simțurile. Totul părea nou și proaspăt, ca o dragoste dintîi.

Mîinile lui îi stăteau pe laturile sînilor, după care coborîră spre șolduri. Nu era o sărutare disperată, ci puternică. Îi readucea în minte ecouri ale nopții. Thorpe se retrase puțin, ca s-o privească.

– Îmi placi așa, murmură el. Desculță, într-un halat mai mare cu cîteva numere pentru tine și cu părul ciufulit.

Ridică o mînă pentru a i-l zbîrli și mai tare.

– Am să mi te pot imagina așa, cînd o voi vedea pe domnișoara Carmichael cea rece prezentînd știrile.

– Din fericire pentru public, telespectatorii nu vor putea.

– Ghinionul lor.

– Nu toată lumea apreciază înfățișarea mototolită, abia scoasă din pat, Thorpe.

Cafeaua fluiera frenetic, iar Liv se smulse din brațele lui. Pe cîrligele de sub dulăpioare erau agățate căni. Luă două și turnă.

– Dar, în fond, apreciez și aspectul calm, lustruit,

sublinie el, oferindu-i un mic pahar cu frişcă pentru cafea. De fapt, n-am găsit la tine nimic care să nu mă atragă.

Liv rîse, ridicîndu-şi privirea spre el.

– Mereu eşti atît de agreabil înainte de prima cafea, Thorpe?

Îi întinse o cană.

– Mai bine fac duş pînă o bei tu pe-asta. S-ar putea să-ți acresc dispoziția.

Thorpe dădu să ridice cana la buze, dar Liv îi puse o mînă pe braț, oprindu-l.

– Ține minte, înainte de-a o bea, că mi-ai promis un mic dejun.

Şi plecă, luîndu-şi cu ea şi cafeaua.

Thorpe reveni cu privirea la cafeaua lui, după care sorbi plin de îndoială. Nu era chiar atît de rea pe cît preconizase Liv. Evident, îşi spuse el, în timp ce mai lua o înghițitură, bucătăria nu era domeniul ei. Era al lui, conchise filosofic, ducîndu-se la frigider. Auzi duşul deschis. Îi plăcea să ştie că Liv era pe-aproape – la doar cîteva uşi distanță. Luă o bucată de şuncă şi puse tigaia la încălzit.

Thorpe nu era omul care să se amăgească. Făcuseră dragoste – aveau să mai facă dragoste – dar sentimentele lui Liv nu erau atît de clar definite ca ale lui. Îi era incomod să se găsească în situația de a ține la cineva care nu-i răspundea cu o afecțiune la fel de serioasă. Putea, îşi spuse el, în timp ce şunca începea să sfîrîie. Şi se împotrivea. Avea destulă încredere în

el însuşi ca să să gîndească la o înfrîngere finală.

Chiar şi în lumina puternică din bucătărie, îşi amintea cedarea ei deschisă din seara trecută – ezitarea iniţială, schimbarea treptată spre agresivitate şi pasiune. Orice-ar fi spus, era o femeie complexă, plină de contradicţii. Nu se putea altfel. Dacă tot se îndrăgostise, ar fi preferat o femeie cu mai puţini curenţi şi vîrtejuri. Soarta l-ar fi putut lega de un gen mai blînd.

Olivia Carmichael era femeia menită lui, iar el era bărbatul ales pentru ea. Putea fi necesar să aibă răbdare pînă reuşea s-o convingă, dar avea s-o facă, în cele din urmă. Thorpe zîmbi, în timp ce spărgea un ou în castron.

La fel ca în seara trecută, mirosul din bucătărie o atrăgea pe Liv irezistibil. Oprindu-se în uşă, privi spre platoul în care Thorpe îngrămădea şuncă, ouă aurii şi pîine prăjită, uşor rumenă.

– Thorpe, inspiră ea adînc, eşti uluitor.

– Tocmai ai observat? replică el. Pune mîna pe vreo două farfurii, îi ordonă, smucind capul spre dulapul respectiv. Să mîncăm pînă nu se răceşte.

Liv se supuse, alegînd farfuriile întinse înainte de a continua:

– Trebuie să recunosc, spuse ea, aşezîndu-se la masă, că mă uimeşte profund oricine poate pregăti o masă, avînd în acelaşi timp şi totul la dispoziţie.

– Acasă ce mănînci?

– Cît mai puţin posibil.

Începu să se servească din platou.

– De cele mai multe ori, folosesc numai cutiuțe din-alea pe care scrie *O masă gata preparată*. Uneori, chiar au așa ceva înăuntru.

– Liv, ai idee ce fel de chestii bagă în cutiuțele alea?

– Te rog, Thorpe, își îndesă ea în gură o furculiță plină cu ouă. Nu cînd mănînc.

Rîzînd, Thorpe clătină din cap.

– N-ai învățat niciodată să gătești?

Liv ridică vag din umeri. Își amintea mesele pe care le preparase în timpul căsniciei. De obicei, fuseseră grăbite – cine încropite înainte de a se repezi să prindă schimbul de seară la studio, ceva în pripă după cursuri. Gătise corect, chiar și bine, cu rare ocazii. Dar avusese atît de puțin timp și atît de multe obligații. Reveni cu gîndul în trecut pentru a-i da răspunsul.

– Cînd eram mică, mama mea nu găsea că e ceva important. De fapt, adăugă ea, după ce termină o felie de șuncă, nici n-a interesat-o să audă, de cele cîteva ori cînd m-am băgat în bucătărie să văd ce se întîmpla. Nu era teritoriul nostru.

Thorpe unse cu unt o felie de pîine prăjită, gîndindu-se ce remarcabil de diferite fuseseră viețile lor. El și mama lui trăiseră apropiați, atît din necesitate cît și din afecțiune. Liv și a ei fuseseră distante, poate dintr-o simplă lipsă de înțelegere.

– Te duci des înapoi în Connecticut?

– Nu.

Acel singur cuvînt ascundea un semnal. „Nu insista." Thorpe îl recunoscu şi schimbă macazul.

– Ce program ai azi?

– Încărcat. La ora unşpe, prima doamnă inaugurează centrul ăla pentru copii. Dell trebuie să aterizeze pe *National* la unu, deşi mă îndoiesc că ne vom putea apropia de el, şi mai am o treabă după-amiază, la comisia de învăţămînt.

Îşi termină restul ouălor.

– Trebuie să înregistrez încă o promoţională. Directorul general e neliniştit de rata popularităţii.

– Aşa-s cu toţii, comentă Thorpe, aruncînd o privire spre farfuria ei goală. Mă rog, cel puţin te-ai întremat.

– Dacă ăsta e modul tău subtil de a-mi spune că m-am îndopat, trec cu vederea.

Ridicîndu-se, Liv începu să strîngă farfuriile.

– Dacă tot ai făcut tu mîncarea, spăl eu vasele, cît timp te îmbraci.

– Foarte democratic.

Rămase cu ochii spre farfurii şi platouri.

– Trebuie să trec pe-acasă ca să mă schimb, înainte de plecare. Iau un taxi.

– Nu fi ridicolă.

Nesigură pe propriile-i mişcări, Liv ridică vraful de vase.

– E o prostie să mergi cu maşina jumate din oraş, abătîndu-te din drum. Ar fi mult mai simplu...

Thorpe o opri, luîndu-i din mîini farfuriile şi punîndu-le

la loc pe masă. Proptindu-şi mîinile pe umerii ei, îi studie fața. Iarăşi i se citea în ochi – acea inevitabilă căutare, acea intensitate profundă.

– Liv, noaptea trecută a însemnat ceva pentru mine. Şi faptul de a fi împreună înseamnă ceva pentru mine.

Îi văzu licărul rapid al emoțiilor, în timp ce-i digera cuvintele.

– Nici un taxi.

– Nici un taxi, primi ea, după care îşi strecură brațele împrejurul lui pentru a-l strînge cu putere. Gestul ei îl surprinse, îl mişcă. Liv închise ochii, ținîndu-l îmbrățişat. Se temuse că avea să accepte fără a sta pe gînduri. Latura ei cea logică îi spunea că ar fi fost cel mai bine să păstreze o relație uşoară, sofisticată. „Iau un taxi şi ne mai vedem noi." Inima ei, însă, dorea mai mult. Iar inima începea să devină mai importantă decît orice altceva.

– Mă aştepți diseară? îi murmură Thorpe în păr. Pînă-mi termin emisiunea?

Liv îşi înclină fața în sus spre el.

– Da.

În timp ce buzele li se atingeau, se gîndi în treacăt că drumul pe care-l bătea putea fi primejdios; dar de ani de zile nu se mai simțise atît de vie.

Era cinci şi treizeci şi două, cînd Thorpe intră în regizorat, privind-o pe Liv prin geam. Nu dădu nici o

atenție anunțului ei despre un jaf la un magazin local, nici aspectelor tehnice ale activităților de televiziune care se desfășurau în jurul lui. Pur și simplu, toată ziua îi stătuse mintea numai la ea. Dorise s-o revadă înainte de a-i veni și lui rîndul în fața camerelor.

– Bagă camera unu, ordonă Carl din fotoliul lui instalat în fața peretelui de monitoare.

O vedea și acolo, reprodusă de opt ori pe ecranele alb-negru de previzionare și în cele color pentru transmisie directă. Vocea îi răsuna stereo, din difuzoare. La stînga lui, un inginer lucra la pupitrul de sunet.

– Camera doi.

Imaginea lui Brian o înlocui pe a lui Liv, în transmisiunea directă. La următorul ordin al lui Carl, fu apăsat butonul pentru aprinderea graficelor în spatele său.

– Treizeci de secunde pînă la reclamă.

Brian continuă netulburat, pînă la tăietură.

Carl trase adînc din țigară, aruncînd o privire peste umăr, spre Thorpe.

– Te văd pe-aici mai mult acum decît pe vremea cînd lucrai la noi, comentă el.

– Am mai multe stimulente, răspunse cu nepăsare Thorpe.

Carl studie imaginea lui Liv de pe monitor, mormăind a încuviințare. Întotdeauna îi plăcuse Thorpe ca om și îl respectase ca reporter. Își dorea să-l fi putut păstra în colectivul lui. Carl oftă și-și strivi chiștocul

țigării. Se îndoia c-avea s-o țină pe Carmichael mai mult de doi ani. Lucra acolo de prea multă vreme ca să spere altceva.

– Treizeci de secunde.

Thorpe privi din nou pe fereastră. Liv vorbea cu Brian. Rîdea de ceva, clătinînd din cap. I se părea lui, sau chiar era mai relaxată, mai liberă? Mai era o oră şi mai bine pînă s-o poată atinge din nou.

Camera unu stătea îndreptată asupra ei şi, la semnal, Liv începu următoarea secvență a emisiunii. Thorpe ieşi din regizorat, cu ecourile vocii ei răsunînd-i în minte.

După încheierea jurnalului, Liv reveni în sala redacțională. Cîntărise toate argumentele pro şi contra unei vizite sus pentru a se întîlni cu Thorpe şi se hotărîse să-l aştepte pe teritoriul ei propriu, pentru a genera mai puține comentarii – şi mai puține bîrfe. Nu era gata să-şi scoată pe tarabă viața personală.

Îi era dor de el. Faptul o surprinsese, dar era incontestabil. Avusese o zi febrilă, nebunească în unele momente, însă cum, necum, Thorpe îi stăruise tot timpul la periferia gîndirii.

Rămînînd la birou, începu să parcurgă programul de a doua zi. Ochii i se îndreptau încontinuu spre ceas. De ce, cînd toată ziua zburase ca gîndul, o singură oră părea o eternitate?

– Femeia asta arată de parcă ar avea nevoie de o cafea.

Ridicîndu-şi privirea, îi zîmbi lui Bob şi-i întinse mîna.

– Ştiam eu întotdeauna că ai o mare perspicacitate.

– Aş prefera să fiu irezistibil de sexy, comentă el, aşezîndu-se pe colţul biroului.

– Sigur că eşti, îi rîse ea din ochi, peste buza ceştii de plastic. Tot timpul trebuie să mă abţin.

– Mda? zîmbi Bob. Pot să-i spun şi nevesti-mii?

– Pe-asta o las la discreţia ta.

– Azi am lucrat cu Prye, oftă Bob, în ceaşca lui de cafea. Ştii micul cadru de treizeci de secunde în picioare pe care l-a făcut în faţa Centrului Kennedy.

– Mmm-hmm.

Liv ştia ce urma şi se rezemă de spătar.

– Paişpe duble. Nu ţi-ar veni să crezi de cîte ori e în stare omul ăsta să bulibăşească o propoziţie. Şi s-a enervat cînd l-am întrebat dacă nu voia să-i scriem nişte cartonele idiotului. Cică ar trebui să avem mai mult respect pentru talent.

Pufni, luînd încă o înghiţitură de cafea.

– Ăsta n-ar recunoaşte talentul nici dacă ar veni tîrîş să-l muşte de gleznă.

Liv optă pentru diplomaţie. Era pe deplin conştientă de lupta continuă a lui Prye cu echipele.

– Cadrul a ieşit foarte bine.

– Norocul lui că nu trebuie să intre în direct. Dacă aveam eu de ales, îi făcu Bob cu ochiul, n-aş lucra cu

nimeni care n-are picioare mişto. Ştii, îşi înclină el capul, studiind-o, arăți schimbată.

Liv îşi arcui o sprînceană. Era posibil ca o noapte de dragoste şi libertate să lase urme vizibile?

– Dacă încerci să scapi de Prye, mîine, spuse ea nepăsătoare, am vorbit deja la dispecerat să te repartizeze cu mine.

Bob zîmbi din nou.

– Mulțumesc, dar aş prefera un weekend nebunatic la Acapulco.

– Acapulco, repetă ea, chipurile stînd pe gînduri.

– Am putea folosi contul tău de cheltuieli.

– Liv e deja ocupată în weekend-ul ăsta, interveni moale Thorpe.

Atît Bob cît şi Liv se întoarseră spre el. O privi, revenind apoi către cameraman.

– O să vîslească.

– Nu pe bune?

Vestea părea să-i dea lui Bob un motiv în plus ca să se hlizească.

– Cred că va trebui să mă mulțumesc cu o cină duminicală la socri.

Se ridică şi, cu un salut scurt spre Liv, îi lăsă singuri.

– Thorpe.

O luase de braț şi o împingea deja spre uşă.

– Nu mi-am făcut nici un plan pentru weekend.

– Eu, da, replică el amiabil. Şi eşti inclusă şi tu.

– Am o mică ideosincrazie, îi spuse ea, cînd ieşiră. În legătură cu a avea un cuvînt de spus cînd e vorba de propriile mele planuri.

– Sînt flexibil.

Deschise portiera maşinii, rezemîndu-se de ea, zîmbitor.

– Dacă preferi să mergem la Acapulco, pot aranja.

Îi era greu să se supere cînd Thorpe îi surîdea. Scoase un mic oftat înciudat.

– M-aş putea gîndi să mă plimb cu barca, spuse ea, cedînd imboldului de a-i atinge gura cu a ei. Dacă stai tu la vîsle.

Capitolul 12

Se puteau schimba atît de multe într-o săptămînă. Liv aproape că putea să uite cum era să fie singură – cu adevărat singură. Nopțile nu mai păstrau o tăcere absolută. Aproape că putea uita cum era să nu aibă pe nimeni, numai pe ea însăşi, de care să depindă. Exista din nou cineva în viața ei. Nu mai încerca să judece rațional cum ajunsese acolo.

Era suficient să se bazeze pe compania lui Thorpe. Începea să se bucure de plăcerile intimității. Pur şi simplu, începea să aibă nevoie de Thorpe.

Pe măsură ce treceau zilele, constată că abia aştepta nu numai conversațiile lor, ci şi discuțiile în contradictoriu. O stimula, o silea să gîndească repede, dacă voia să-şi susțină punctele de vedere. Intelectual, se completau reciproc. Existau momente, ştia, cînd îşi ascuțea tăişul spiritului pe ea, la fel cum proceda şi ea cu el.

Puterea lui Thorpe era foarte importantă pentru ea. Avea ceva solid ca stînca. Cîndva, căutase soliditatea la altcineva şi fusese dezamăgită. Nu dorea protecţie. Trecuse prin prea multe pentru a-şi pune la îndoială propria capacitate de a înfrunta tot ceea ce-i arunca în cale viaţa. Cînd trăiai tot ceea ce poate fi mai rău şi supravieţuiai, nimic nu te mai putea lovi exact în acelaşi fel. Dar dacă-şi alegea un partener, un amant, un tovarăş de viaţă, acesta trebuia să aibă putere.

Încă mai era prudentă. Încă îşi mai ţinea emoţiile sub pază. Dar şi aceasta slăbea tot mai mult.

Aşa cum îi promisese, Thorpe a dus-o la un meci de baseball în nocturnă.

– Îţi spun eu, ar trebui să-şi caute altă meserie, declară ea, în timp ce introducea cheia în broasca uşii; medita asupra greşelilor arbitrului, în timp ce-şi scotea jacheta. Ăştia nu trebuie să meargă la şcoală, sau undeva, înainte de a deveni arbitri?

– Sau undeva, fu şi Thorpe de acord, fără a încerca măcar să-şi ascundă un zîmbet.

Liv se arătase indignată de deciziile arbitrului, în tot timpul drumului spre casă.

– Mă rog, conchise ea, trebuie să fi primit nişte note îngrozitoare. Nu m-ar surprinde să aud că e un om al dracu', care-şi ia cîinele în şuturi.

– Un sentiment pe care probabil îl împărtăşesc mai mulţi baseballişti.

Thorpe îşi scoase vestonul şi îl aruncă după al ei.

– Poate e timpul să treci la comentariile sportive, Liv.

Liv se uită urît la el.

– S-ar putea să mă descurc foarte bine, i-o întoarse ea. După încă vreo cîteva meciuri, probabil că aş putea comenta meciul minut cu minut la fel de bine pe cît prezint o obstrucție parlamentară. Vrei un brandy?

– Perfect.

Thorpe zîmbi spre spatele ei, în timp ce turna băutura.

– Lăsînd la o parte minutul cu minut deocamdată şi concentrîndu-ne asupra obstrucțiilor, ce părere ai de şansele lui Donahue?

– Slabe, răspunse Liv, revenind cu două pahare.

– Am vorbit azi cu el.

Luîndu-i brandy-ul din mînă, Thorpe o trase pe canapea lîngă el.

– Chiar înainte de a intra în scenă. Probabil că-şi aduce mîncarea la pachet. Trebuie să fi avut la el cinci sandvişuri cu şuncă şi o jumate de duzină de gogoşi.

Liv rîse:

– Ei, măcar n-o să rămînă flămînd. Asta ar trebui să-i dea energie pentru a continua cu obstrucțiile – dacă-l ține vocea.

– E hotărît, comentă Thorpe. Mi-a spus că va dura şi va vorbi mai mult decît toți adversarii. Dacă forța voinței şi şunca pe pîine de secară pot s-o facă, Donahue a şi învins.

Liv se rezemă de umărul său, iar brațul lui o încercui de la sine.

– Galeria a fost înțesată, aproape toată ziua.

– Am luat şi noi nişte interviuri pe stradă, murmură Liv, somnoroasă şi mulțumită. Majoritatea oamenilor veniseră din pură curiozitate, nu pentru că i-ar fi interesat problema. Dar o galerie plină şi o obstrucție fac presă bună. L-ar putea ține pe Donahue activ încă vreo cîteva zile.

– A ajuns pînă într-a cincea.

– Mi-ar plăcea să-l văd cîştigînd.

Oftă. Cum se putuse simți vreodată comod, fără brațul lui în jurul ei?

– Ştiu că e nerealist şi că proiectul de lege se va vota în cele din urmă, dar totuşi...

Thorpe îi asculta vocea înceată şi liniştită. Exista o paralelă între Donahue şi el însuşi, îşi spuse. Cu Liv, Thorpe îşi lansase propria obstrucție. Era la fel de hotărît ca şi senatorul să obțină o victorie deplină. Nu-i era de-ajuns simpla posibilitate de a o ține în brațe. Dorea, avea nevoie, de o viață întreagă. Cît timp îi mai trebuia? Existau momente cînd necesitatea prudenței îl făcea cît pe-aci să urle de enervare.

Îşi puse jos paharul, apoi şi pe al ei. Liv îşi ridică fața pentru sărut, dar nu era aşa cum se aşteptase. Gura lui devenise feroce. Fu împinsă în pernele canapelei, cu trupul său potrivit peste al ei.

Thorpe începu s-o tragă de haine, nerăbdător. Era o noutate. Întotdeauna, dragostea lui păstrase o undă

de autocontrol, ca pentru a compensa prin delicatețe diferența de forță fizică. Acum, îi simți urgența, în timp ce-i descheia bluza ca s-o găsească.

Gura lui i-o ferecase pe a ei, împiedicînd-o să vorbească, sau să geamă măcar, în timp ce-i dădea jos blugii. Liv dibuia la puloverul lui, dornică să ajungă piele pe piele, dar apăsarea trupurilor unul de altul o stînjenea. Cu un blestem gros şi sălbatic, Thorpe şi-l smulse singur, trăgîndu-l peste cap, pentru a-l lăsa apoi să cadă pe jos.

Gura îi ajunse dintr-o dată pretutindeni – gustînd, devorînd. Ea era docilă, fluidă sub atingerea lui. Se mula pe oriunde o purta, ridicîndu-se şi coborînd după toanele lui. Avea în el o sălbăticie pe care înainte abia i-o întrezărise.

O avu pe canapea, de parcă ar fi trecut ani întregi de la ultima lor împreunare. Disperarea continuă la nesfîrşit, pînă cînd Liv ştiu că nu mai putea exista nimic de dorit sau de dat din partea amîndurora. Apoi, o trase pe podea, cu el cu tot, încălzind-o din nou, încă înainte ca trupul ei să-şi fi încetat vibrațiile. Îi gemu numele o dată, parte protestînd, parte nevenindu-i să creadă, în timp ce pasiunea i se întețea iarăşi.

– Încă, se rezumă el să spună, cucerindu-i gura cu a lui.

Mîinile-i erau la fel de avide ca la prima atingere, iar trupul ei, la fel de receptiv. Liv avea în ea o copleşitoare nevoie de a poseda, de a fi posedată. Nu mai era doar ea cea călăuzită. Mîinile sale îl căutau, îl

găseau, în timp ce gura i se agăța strîns, fierbinte, de a lui.

Se cutremura, fără a-şi da măcar seama. Nu-i auzi decît respirația trudită în ureche, cînd îl cuprinse cu picioarele. Nevoia şi împlinirea părură să explodeze în ea în acelaşi timp. Apoi, redeveni maleabilă, moale. De astă dată, Thorpe se culcă alături, lăsîndu-şi trupul să se odihnească.

Totuşi, nici acum nu se putea abține să n-o atingă. Pielea ei îl atrăgea, şi curbura unde talia înflorea spre şold. Mîinile îi deveniseră blînde. Îi sărută panta umărului, conturul delicat al bărbiei. O auzi oftînd, cînd se îndesă mai strîns în el.

La fel de aprig ca pasiunea care şfichiuise prin el înainte, acum îl durea tot trupul de dragoste.

– Te iubesc.

O simți devenind imediat nemişcată şi-şi dădu seama că vorbise cu glas tare. Cuprinzîndu-i bărbia în căuşul palmei, îi ridică fața spre a lui.

– Te iubesc, repetă el.

Nu intenționase să i-o spună exact în felul acela, dar acum, că o făcuse, rămase privind-o în ochi. Dorea să înțeleagă că vorbise serios.

Liv auzi cuvintele, le văzu repetate în privirea lui. Ceva fremătă înlăuntrul ei, o forță contradictorie, spre el şi în direcție opusă totodată.

– Nu, spuse ea cu voce slabă, clătinînd din cap. Nu, taci. Nu vreau.

– N-ai încotro.

Declarația era mai calmă decît starea lui de spirit. Răspunsul ei, precum şi neliniştea din ochi, îl străpungeau ca un junghi.

– Şi, se pare, nici eu n-am.

– Nu.

Smulgîndu-se, Liv se ridică, cu capul în mîini. Îndoieli vechi, temeri de demult, hotărîri trecute o asediau din toate părțile. Presiunea o strîngea ca într-un pumn de fier.

– Nu pot... Nu poți.

Iubire – acel cuvînt periculos, nespus de periculos, care te lasă gol şi fără simțire. Acceptarea sa însemna un risc, putînd duce la dezastru. Cum se putuse lăsa prinsă din nou în aceeaşi plasă?

Thorpe o luă de umeri, întorcînd-o cu fața spre el. Reacția ei îl lăsase lezat şi furios. Fața ei palidă, cu o expresie nefericită, nu făcu decît să-i sporească supărarea.

– Dar te iubesc, spuse el scurt. Faptul că tu n-o vrei nu schimbă cu nimic situația. Te iubesc, de cîtăva vreme de iubesc. Dacă te osteneai să priveşti, ai fi văzut.

– Thorpe, te rog...

Nu putea decît să clatine din cap. Cum să-i explice? Ce voia să-i explice? Dorea s-o țină în brațe pînă reuşea să gîndească iarăşi limpede. Iubire. Ce simțea, ştiindu-se iubită? Dacă ar fi avut cîteva momente la dispoziție. Dacă inima ar fi încetat să-i mai bubuie în piept.

– Nu mă interesează să am numai trupul tău, Olivia.

Îi distingea enervarea şi frustrarea în glas. Deveni ţeapănă, împotrivindu-se. Nu, n-avea să se lase forţată. Nu se lăsa manevrată. Încă mai era stăpînă pe viaţa ei. Thorpe putu simţi schimbarea. Degetele i se încleştară în carnea ei, cu o furie neputincioasă.

– Ce vrei?

– Mult mai mult, răspunse el rar, decît eşti tu dispusă să-mi dai. Încrederea, presupun, ar fi un bun început.

– Nu-ţi pot da mai mult decît am.

Îi venea să tremure, să plîngă, să se agaţe de el. Continuă să-l privească în ochi.

– Nu te iubesc. Nu vreau să mă iubeşti nici tu.

Nici unul dintre ei nu ştia cîtă durere îi provocau celuilalt cuvintele pe care le rostea. Liv văzu îi ochii lui doar o străfulgerare care-o făcu să-şi dea seama cît de drastic îşi controla propria violenţă. Dacă s-ar fi stăpînit mai puţin, era convinsă că ar fi lovit-o pentru nepăsarea rece a vorbelor ei. Aproape îşi dorea s-o fi făcut. În acel moment, ar fi acceptat bucuros durerea fizică în schimbul celei sufleteşti.

Încet, Thorpe îi dădu drumul. Nu ştiuse că putea fi rănit astfel. În tăcere, se îmbrăcă. Ştia că trebuia să plece repede, înainte de a face un lucru pentru care s-ar fi detestat. N-avea să-l împingă pînă acolo. Nici prin refuz, nici prin răceala ei afurisită şi nici prin altceva. Avea s-o lase singură, dacă asta voia. Cu cît dispărea mai repede din ochii lui, cu atît putea începe

şi el mai curînd s-o uite. Se blestemă pentru cît de prost fusese, încă înainte de a închide uşa în urma lui.

Sunetul uşii închise o făcu pe Liv să întoarcă brusc capul. Un minut încheiat, privi placa de lemn. Tăcerea creştea în jurul ei. Ghemuindu-se, rămase culcată pe covor, plîngînd pentru amîndoi.

Activitatea normală a zilei parcă era o cursă cu obstacole. Deşteptarea, îmbrăcarea, mersul cu maşina la ora de vîrf. Pentru Liv, toate păreau mai mari, mai complicate decît fuseseră vreodată. Într-o dimineaţă plină de întîlniri, străbătea orele cu o combinaţie de energie nervoasă şi de oboseală surdă. Nici un moment nu-şi putea concentra complet gîndurile asupra obiectivului, cînd Thorpe i se afla mereu pe la periferia acestora. Începuse să simtă din nou gustul fericirii, iar acum...

Toate se întîmplaseră atît de repede. Liv nu se aşteptase s-o iubească. Îl cunoştea îndeajuns, îl înţelegea destul pentru a fi sigură că nu era un bărbat care să iubească uşor. Îşi investea în sentimente toată energia şi puterea. Cînd un om ca Thorpe iubea o femeie, aceea era iubită total. Poate că acest lucru o înspăimînta cel mai mult.

Şi totuşi, ceea ce simţea acum, în timp ce termina un interviu, nu era frică; era goliciune. Înainte ca Thorpe să fi devenit o parte din viaţa ei, Liv acceptase goliciunea. Vidul se umpluse, pe cît posibil, cu munca şi ambiţia ei. Aşa ceva nu-i mai era de ajuns. În timpul

dimineții se întîmplau zeci de lucruri pe care se pomenea dornică să i le împărtășească. Trecuseră ani de zile, fără ca Liv să simtă nevoia de a împărtăși ceva, iar acum aceasta devenise de neînlăturat. Și, totuși, îl respinsese.

Ce-avea să facă? Cum îl putea face să înțeleagă că, în vreme ce o parte din ea voia să-l iubească, să fie iubită de el, o altă parte era ca iepurele în fața puștii. Încremenită. Îngrozită.

Cum se putea aștepta ca Thorpe să înțeleagă? se întrebă ea, în timp ce conducea mecanic mașina prin traficul de după-amiază. Nu mai era sigură nici că ea însăși înțelegea. „Fă o pauză," își recomandă Liv. „la masa cu doamna Ditmyer, calmează-te și apoi încearcă să gîndești iarăși limpede."

Sperînd că-și putea urma propriul sfat, Liv înscrise mașina în parcarea de lîngă restaurant. Era modul ideal pentru a-și alunga problemele din minte, hotărî ea. Parțial profesionist, parțial monden. Uitîndu-se la ceas, văzu că întîrziase abia cu cinci minute. Nimic grav. Nu se cuvenea s-o lase pe doamna Ditmyer să aștepte prea mult.

„Îmi place," își spuse Liv, în timp ce intra în restaurant. „E atît de... plină de viață." Greg avea noroc cu o mătușă ca ea, în pofida tuturor tendințelor ei de a-i găsi o parteneră. Liv nu-și putea dori decît ca sorții să-i fi dăruit și ei o rudă asemănătoare. O femeie ca Myra ar fi rămas neclintită ca un bolovan în timp ce lumea i se fărîmița sub picioare.

Izgoni gîndul. Mai era şi problema poziției ei în cercurile politice şi sociale din Washington. Din moment ce Myrei îi venise ideea s-o ia în seamă, Liv putea foarte bine să profite de avantajele colaterale.

– Masa doamnei Ditmyer, îi zise ea şefului de sală.

– Domnişoara Carmichael? zîmbi acesta, iar Liv îşi înclină capul. Poftiți pe aici.

În urmă, amuzată. Ca o Carmichael ce era, recunoştea tratamentul respectuos. Ca ziaristă, învățase să nu se aştepte la el.

– Olivia! o salută Myra, de parcă ar fi fost cele mai bune prietene. Ce fermecător arăți! Şi cît de minunat e că bărbații au început iar să caşte ochii. Fie şi doar ca să se întrebe dacă sînt mama ta sau mătuşa nemăritată din Albuquerque.

Liv începu să rîdă încă în timp ce *maître d'hôtel* o ajuta să se aşeze.

– Doamnă Ditmyer, ştiam eu că masa luată cu dumneavoastră va fi momentul cel mai reuşit pe ziua de azi.

– Ce drăguță eşti, radie femeia, mulțumită de ea însăşi. Paul, ocupă-te de un sherry pentru domnişoara Carmichael.

– Desigur, doamnă Ditmyer, plecă şeful de sală, cu o reverență.

– Ei, şi-acum, îşi împreună Myra mîinile pe masă, cu nerăbdare, trebuie să-mi povesteşti ce lucruri minunat de interesante ai mai făcut. Sînt convinsă că alergatul după reportaje despre corupția din politică şi

evenimentele care zguduie lumea te ține mereu în priză.

Liv rîse. Îi era imposibil să nu se simtă relaxată și înviorată simultan, în compania acelei femei.

– Mi s-ar părea o crimă să vă dezamăgesc, doamnă Ditmyer, dar cea mai mare parte a timpului mi-o petrec așteptînd pe aeroporturi sau în fața porții Casei Albe. Sau, adăugă ea, cu un zîmbet de scuză, la telefon, aflînd unde urmează să aștept în continuare.

– O, draga mea, nu trebuie să-mi strici cheful, sorbi Myra din paharul ei cu sherry. Sînt perfect mulțumită dacă inventezi ceva, numai să fie interesant. Și numește-mă Myra; am tras concluzia că ne vom înțelege, trăsnet.

– Și eu cred, clătină Liv din cap. Regret să spun că nu putem fi cu toții niște Woodward și Bernstein[1]. Dar cred că toți reporterii prind din cînd în cînd cîte un subiect gras. În momentul de față, batem fierul pe obstrucția senatorului Dunahue.

– A, Michael, zîmbi Myra, dînd apoi din cap aprobator cînd în fața lui Liv fu pus un pahar de sherry. Drac bătrîn și certăreț. Întotdeauna am ținut la el. Nimeni nu se compară cu Michael Donahue la rhumba.

Liv aproape că se înecă.

– Chiar așa?

– Va trebui să vă fac cunoștință luna viitoare, cînd

1. – Bob Woodward și Carl Bernstein, cei doi reporteri de la *Washington Post* care au demascat cazul Watergate.

dau balul de primăvară. Dansezi rhumba, nu-i aşa, iubito?

– Voi învăța.

Myra surîse în stilul ei orbitor, după care chemă cu degetul un chelner.

– Eu, din păcate, va trebui să mă mulțumesc cu salata de fructe. Croitoreasa mea oftează îngrozitor, în ultima vreme.

Îi aruncă lui Liv o privire melancolică, nu atît invidioasă cît de nostalgie.

– Au aici un *scampi* excelent.

– Prefer şi eu salata de fructe, răspunse Liv. E un lux destul de mare că pot lua prînzul aşezată la masă. Încă mai trebuie să-ți mulțumesc că m-ai invitat, continuă ea, în timp ce chelnerul se îndepărta. Realmente, foarte rar am ocazia să prind o oră liberă în mijlocul zilei.

– Dar, desigur, poți justifica plăcerea, denumind-o parțial-profesională.

Rîse, văzîndu-i expresia.

– A, nu, draga mea, n-ai de ce să crezi că m-ar jigni. Vai, dar cîtuşi de puțin. Efectiv, era şi intenția mea. Şi-acum...

Se aplecă puțin înainte, ca un general pregătindu-se să traseze un plan de atac.

– Trebuie să-mi spui ce proiect special ai în minte. Ştiu eu că ai neapărat unul; aşa ține-ți firea.

Liv se rezemă de spătar. Deşi avea în mînă paharul de sherry, nu bău. Era prea captivată de femeia

din fața ei.

– Myra, cred că ai putea fi o reporteră fabuloasă.

Pe obrajii femeii se răspîndi o roşeață de încîntare.

– Serios? Ce minunat! Ştii, îmi place aşa de mult să-mi bag nasul peste tot.

– Da, răspunse cu voce slabă Liv.

– Deci, desfăcu Myra mîinile, cu palmele ridicate. Spune-mi ce ai în minte.

Liv clătină din cap, zîmbind:

– Bine. Cochetez cu ideea de a încerca o emisiune de ştiri specială, probabil programată noaptea tîrziu. Un punct de vedere personal despre rolul femeilor în politică. Nu numai al femeilor care fac politică, ci şi al soțiilor de oameni politici. Cum fac față stresului – în viața de familie, în public, în călătorii. Mi-ar plăcea să cred că, în felul ăsta, pot arăta ambele fețe ale monedei. Femei care sînt adîncite în problemele statului din diverse motive.

– Da... îşi ţuguie Myra buzele, îngîndurată. Ar putea ieşi ceva foarte interesant. Ştii, s-ar putea să fie chiar cea mai infernală căsnicie posibilă. Campaniile, dineurile pentru personal, dineurile de stat, protocolul. Despărțirile prelungite, tensiunile. E o cursă de cai, draga mea. O cursă de cai lungă, nesfîrşită. Iar femeile...

Zîmbi din nou, învîrtindu-şi vinul în pahar.

– Da, într-adevăr, s-ar putea să fie interesant.

– De vreo două luni sucesc ideea pe toate părțile, cu Carl. El e directorul de ştiri, îi explică Liv. Cred că ar

accepta-o, dacă-i pot da un crochiu şi cîteva nume confirmate. Cred că întîlnirea cu Amelia Thaxter, la ambasadă, mi-a pus din nou rotiţele în mişcare.

– Remarcabilă femeie, comentă Myra.

Surîse, cam abătută, cînd îi fu pusă în faţă salata de fructe. Nu era genul căreia să-i placă moderaţia, nici măcar pe plan gastronomic.

– Entuziastă cît încape, şi complet devotată electoratului. Devotată cu toată sinceritatea. Demult a ales între căsnicie şi carieră. Unele femei nu le pot amesteca pe amîndouă.

Îi zîmbi lui Liv şi-şi înfipse furculiţa într-o bucată de ananas.

– A, nu vorbesc în necunoştinţă de cauză. Ţi-ar spune-o şi ea, dacă o întrebi. Cred că ar putea-o interesa proiectul tău. Da, şi Margerite Lewellyn – nimic nu-i place mai mult decît să vorbească despre ea însăşi. Şi mai este Barbara Carp...

Liv asculta, fără să se atingă de mîncare, în timp ce Myra mitralia nume de femei din lumea politică şi soţii ale cîtorva dintre cei mai mari mahări din Washington. Era mult mai mult decît se aşteptase.

Pe măsură ce vorbea, Myra devenea tot mai însufleţită de idee.

– Ce distracţie, conchise ea. Cred că-ţi va ieşi o treabă excelentă. S-ar putea să dau cîteva telefoane, cînd ajung acasă.

– Ţi-aş rămîne recunoscătoare, începu Liv, aproape neştiind ce să spună. Zău că...

– Ia mai scuteşte-mă, alungă Myra mulţumirile, cu o mişcare a furculiţei. Pare de-o mie de ori mai amuzant decît să plănuiesc încă un dineu. În plus – îi aruncă ea lui Liv încă unul din zîmbetele acelea orbitoare – am toate speranţele că voi fi eu însămi intervievată.

– E o ocazie pe care n-aş rata-o pentru nimic în lume, spuse cu sinceritate Liv. Myra, continuă ea, începîndu-şi salata, eşti uimitoare.

– Încerc, într-adevăr. Deci, am aranjat bine treaba.

Oftă, mulţumită de sine. Îi plăcea fata asta. O, da, foarte mult îi plăcea. Iar cînd Myra Ditmyer se hotăra în privinţa cuiva, era la fel de fermă ca hotărîrile soţului ei în instanţă.

– Treuie să-ţi spun că, atunci cînd am făcut acel mic aranjament cu partida de bridge, habar n-am avut că tu şi Greg vă cunoşteaţi. Îmi plac surprizele.

– Am fost foarte buni prieteni, luă Liv din salată. Mi-a făcut bine să-l revăd.

Myra o privi cu atenţie.

– Am spus că am fost surprinsă. Dar, în fond...

Văzu ochii lui Liv ridicîndu-se spre ai ei.

– Nu mi-a trebuit mult ca să adun doi şi cu doi. Cînd era în colegiu, Greg îmi scria adeseori despre Livvy. Ţin minte, speram să se bucure de o frumoasă şi dulce poveste de dragoste. Fără îndoială, era captivat de ea.

– Myra, eu...

– Nu, nu, stai, lasă-mă să termin. Greg a fost întot-

deauna un corespondent credincios. Lucru atît de înviorător, la un tînăr. Îmi scria că această Livvy avea o relație cu colegul lui de cameră.

– A trecut atît de mult de-atunci.

– Draga mea, îşi puse Myra mîna peste a ei. Îmi cer scuze. Dar Greg era foarte intim, în scrisorile lui. Cred că avea nevoie de o cutie de rezonanță pentru propriile-i sentimente. Pe-atunci, erau foarte reale pentru el. Era îndrăgostit de tine la disperare şi apropiat de Doug pe cît de strîns se poate între doi bărbați. Îi era foarte greu să se afle la mijloc şi, poate pentru că eu mă aflam departe, mi se destăinuia în scrisori. Mi-a spus totul.

Expresia, apăsarea mîinii o înştiință pe Liv că Myra vorbea în sensul cel mai concret. Probabil că nu exista nimic, din acei ani, necunoscut ei. Liv o privi neajutorată.

– Hai, dragă, mai bea puțin vin. Nu vreau să te tulburi. Cu toții învățăm să facem față, nu-i aşa, continuă ea, cu voce nepăsătoare, în timp ce Liv se conforma. Să conviețuim cu durerile, pierderile şi decepțiile. Nu poți să ajungi la vîrsta mea, fără a fi trecut prin toată gama. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine. Probabil ai crezut că n-ai s-o mai scoți niciodată la capăt.

– Ba nu, murmură Liv. Nu, eram de-a dreptul sigură că nu pot răzbi.

– Dar ai reuşit, o bătu din nou Myra pe mînă, rezemîndu-se de spătar, în aşteptare.

Poate că talentul Myrei de a trata cu oamenii,

poate sincerul ei interes față de ei o făcură pe Liv să răspundă tăcerii acesteia mai prompt decît la o duzină de întrebări bine intenționate.

– Un timp, m-am gîndit că ar fi mai bine să mor decît să fiu obligată să trăiesc cu durerea în suflet. Păream să nu mai am pe nimeni... Familia mea, continuă ea, expirînd prelung. Cred că au încercat; în felul lor, erau înțelegători, dar...

Se întrerupse, cu un oftat care-i frînse Myrei inima.

– Îmi venea să urlu; voiam să sfîşii ceva în bucăți. Orice. Pur şi simplu n-au înțeles niciodată nevoia de felul ăsta. Suferința personală, chinul intim al cuiva, exact aşa trebuie să rămînă. Intim. Ar trebui să fie purtat cu demnitate.

– Măciuci, decretă brutal Myra. Cînd suferi, plîngi, şi ducă-se dracului oricine n-are chef să vadă lacrimile.

Liv rîse:

– Cred că mi-ai fi fost de mare folos, pe vremea aia. Poate că n- aş fi încurcat atît de rău lucrurile.

– Numai tu crezi că le-ai încurcat, replică Myra cu severitate. Poate a sosit momentul să ai mai multă încredere în tine însăți. Dar, cum spuneam, ai scos-o la capăt, şi ne aflăm în ziua de azi. Vorbeşte-mi despre tine şi T.C.

Liv îşi coborî privirea spre salată, pentru a doua oară uluită. Ce-ar fi fost de spus? Iarăşi încurcase totul.

– Nu mai prea nutresc nici o speranță c-ar ieşi

ceva între tine şi Greg.

O văzu pe Liv zîmbind şi continuă:

– Dar, cum T.C. e unul dintre favoriții mei, m-am hotărît să mă mulțumesc cu atîta.

– N-am să mă mai mărit niciodată.

– Of, ce mă plictisesc prostiile astea, replică voioasă Myra. T.C. şi cu tine vă vedeți destul de regulat în ultima vreme, nu-i aşa?

– Da, dar...

Liv se încruntă vag. Myra îşi ratase într-adevăr vocația.

– E un om mult prea inteligent ca să te lase să-i scapi printre degete. Sînt gata să pariez pe crosele de golf ale lui Herbert că deja te-a cerut în căsătorie.

– Păi, nu. Adică, mi-a spus că are de gînd, dar...

– Mult mai firesc din partea lui, interveni Myra, încîntată. O, da, e tipic pentru el. Şi, desigur, asta te-a făcut să te zbîrleşti.

– Era foarte arogant, declară Liv, amintindu-şi.

– Şi te iubeşte îngrozitor de mult.

Aceste cuvinte o amuțiră. Nu mai putu decît s-o privească pe Myra, cu ochii mari.

– Olivia, pînă şi un orb ar fi văzut-o, în seara aceea, la mica mea partidă de bridge. Şi am ochi foarte ageri. Ce faci cu problema asta?

– Am...

Liv simți că se dezumfla ca un balon înțepat.

– Am distrus totul. Aseară.

Un moment, Myra o studie în tăcere. Într-adevăr,

îşi spuse ea, fata asta era atît de derutată. O bătu din nou pe dosul mîinii. Mare păcat, să vadă oamenii pierzîndu-şi timpul fiindcă gîndeau atît de mult şi acționau prea puțin.

– Ştii, contrar maximei aceleia, viața nu e scurtă deloc, Olivia; zău aşa, e îngrozitor de lungă.

Zîmbi, văzînd ochii serioşi ai lui Liv.

– Dar nici pe departe destul de lungă. Eu sînt măritată cu Herbert de treizeci şi cinci de ani. Dacă mi-aş fi ascultat părinții, Dumnezeu să-i binecuvînteze, şi propriul meu bun simț, niciodată nu m-aş fi căsătorit cu un bărbat care părea atît de încuiat, care era prea bătrîn pentru mine şi mult prea orientat spre muncă. Gîndeşte-te cîte aş fi pierdut. Viața, spuse Myra, cu convingere, merită cîteva riscuri. Ca să ți-o dovedesc, adăugă ea, rezemîndu-se de spătar, voi lua puțin din spuma asta de lămîie...

Nici chiar peste cîteva ore, cînd se pregătea pentru intrarea în emisie, Liv nu-şi putea scoate din minte cuvintele Myrei. Era timpul să facă şi ea ceva, conchise ea, în mijlocul buletinului sportiv. Sosise momentul să nu mai rumege lucrurile punct cu punct. Dacă voia să fie împreună cu Thorpe, trebuia să i-o spună.

În momentul cînd emisiunea se sfîrşi, Liv urcă la etajul superior. Văzînd-o că se apropia, recepționera scoase un oftat fatalist.

– Nu-i aici, spuse ea, pregătindu-se să-şi încheie munca pe ziua în curs. Îşi face reportajul la fața locului.

– Îl voi aştepta în biroul lui, trecu Liv prin fața ei,

înainte ca femeia să poată comenta.

„Ce-am să-i spun?" se întrebă Liv, în momentul cînd închise uşa în urma ei. „Ce-i pot spune?" Plimbîndu-se prin încăpere, încerca să-şi caute cuvintele.

I se părea ciudat să se afle acolo, fără el. Camera îl caracteriza atît de mult. Pe un perete erau răspîndite fotografii cu Thorpe şi diverşi conducători şi oficialități guvernamentale ale lumii. Peste tot arăta relaxat – niciodată țeapăn, niciodată impresionat. Era Thorpe şi nimic mai mult, medită Liv. Şi atîta era de ajuns. Biroul era plin cu însemnări mîzgălite în grabă şi un teanc zdravăn de hîrtii, ținut la un loc cu un *presse-papiers*. Se duse să privească panorama oraşului pe fereastră.

Văzu cupola Capitoliului. Soarele care cobora spre asfințit îi dădea o nuanță rozacee, aproape feerică. Traficul era dens, dar sticla groasă îi reținea sunetele. Privi liniile şi cercurile străzilor, clădirile vechi şi maiestuoase, coroanele cireşilor care tocmai începeau să înflorească. Nu avea dinamismul şi agitația New Yorkului, conchise ea, dar era frumos în felul lui. Adîncită în contemplație, nici nu-l auzi pe Thorpe cînd intră.

Fu surprins s-o vadă. Ba chiar, nefiresc de descumpănit. Ezită un moment, cu mîna încă pe clanță. Foarte încet, închise uşa în spatele său.

– Liv?

Liv se răsuci, iar Thorpe îi văzu expresia trecînd de la surpriză la plăcere şi apoi la liniște controlată. Mai mult decît dorise vreodată ceva, Thorpe vru s-o ia în brațe şi să-şi închipuie că în seara trecută nu se întîm-

plase nimic.

– Thorpe.

La vederea lui, toate discursurile pe care şi le planificase i se risipiră din minte. Rămase încremenită pe loc.

– Sper că nu te deranjează că am intrat aşa, pur şi simplu.

Thorpe îşi arcui o sprînceană, iar Liv văzu totul – uşoara ironie, amuzamentul lejer.

– Fireşte că nu. Vrei o cafea?

Era atît de dezinvolt, cînd se îndreptă spre cafetieră, încît Liv începu să se întrebe dacă nu cumva îşi imaginase, cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă, că-i spusese că o iubea.

– Nu, am... am trecut să văd dacă vrei să vii la cină, spuse ea, pradă unui impuls.

Îi simţi refuzul şi se grăbi, în timp ce încă mai stătea întors cu spatele spre ea.

– Desigur, nu-ţi pot promite o masă cum ştii tu să găteşti, dar n-am să te otrăvesc.

Thorpe abandonă pregătirea cafelei şi se întoarse spre ea.

– Liv, nu cred că e o idee prea bună, spuse el calm.

– Thorpe...

Se răsuci un moment, pentru a-şi aduna puterile. Ceea ce-ar fi vrut să facă era să plîngă, să plîngă pe umărul lui. Dar asta nu le-ar fi folosit nici unuia dintre ei. Reveni din nou cu faţa spre el.

– Sînt atîtea lucruri pe care nu le ştii, nu le înțelegi. Dar vreau să ştii şi să înțelegi că țin la tine. Țin foarte mult. Poate chiar mai mult decît am putere să fac față.

Thorpe îi auzi nervozitatea care-i grăbea cuvintele, cînd Liv făcu un pas spre el:

– Ştiu că e îngrozitor ceea ce-ți cer, dar dacă mi-ai putea lăsa încă puțin timp...

Observă că o costa să i-o ceară. Cunoscînd-o, înțelese că o costase şi să vină la el în felul acela. Nu-şi spusese el însuşi să aibă răbdare?

– Am de lămurit aici cîteva lucruri, mai întîi, îi răspunse. Îți convine dacă ajung peste vreo oră?

Îi auzi mica expirație nervoasă.

– Bine.

O oră mai tîrziu, Liv era încordată ca un arc. Încerca să-şi stăpînească nervii şi să se concentreze pe înjghebarea unei mese, dar ochii i se îndreptau încontinuu spre ceas.

„Poate ar trebui să mă schimb," îşi spuse ea, coborîndu-şi privirea spre taiorul gri-închis, sever. Chiar în timp ce ieşea din bucătărie, auzi soneria. Liv tresări. „Of, ia nu mai fi ridicolă," se dojeni ea – dar, cînd răspunse la uşă, inima îi bubuia în piept.

– Salut.

Îl întîmpină cu un zîmbet luminos, cam încordat.

– Ai nimerit bine; într-un minut pun fripturile pe grătar.

Închise uşa în urma ei, întrebîndu-se deja ce putea face cu mîinile.

– Biftecul e cel mai sigur; nu am prea multe posibilități ca să-l ruinez. Bei ceva?

„Bat cîmpii," îşi spuse. Doamne sfinte! Iar Thorpe o privea iarăşi în modul acela calm şi statornic. Se îndreptă spre bar, fără a-i aştepta răspunsul. Ei i-ar fi prins bine un pahar, chiar dacă lui nu.

– Vrei scotch? întrebă, turnîndu-şi întîi sieşi din carafă. Îi simți mîinile pe umeri.

Nu se împotrivi cînd o întoarse, nu-şi coborî ochii cînd Thorpe i-i privi. Fără o vorbă, nu făcu decît s-o strîngă la piept, rămînînd astfel. Cu un oftat cutremurat, Liv se agăță de el, simțind cum i se risipea toată tensiunea.

– O, Thorpe, aproape că am înnebunit fără tine. Aveam nevoie de tine

Aceasta, în sine, era o mărturisire zdrobitoare. O percepură amîndoi. Liv îşi ridică fața spre el.

– Să nu pleci, murmură ea. Să nu mai pleci, în seara asta.

Îşi apăsă gura peste a lui. Lumea se limpezi din nou în jurul ei.

– Fă dragoste cu mine, şopti. Acum, Thorpe. În clipa asta.

Cu gura încă ținîndu-i-o captivă pe a ei, o coborî pe canapea. O atinse uşor, simțindu-i forma trupului prin haine. Trupul ei era maleabil, dornic să fie explorat. Respirația îi vibra pe limba lui. Cu insuportabilă gingăşie, o sărută iar, şi iar, pînă cînd Liv simți deplina capitulare a minții, a trupului, a spiritului. Nu mai cu-

noştea nici o jinduire dureroasă, nici o undă de disperare, numai un abandon cald, care o lichefia complet.

Thorpe o dezbrăcă încet, strat cu strat, bucată cu bucată, lăsîndu-şi degetele să-i zăbovească pe vîrful sînului, pe curba şoldului. Liv oftă, desfătîndu-se cu toate senzațiile. Era stăpîn, gata s-o aibă oricînd dorea.

Atingerile lui erau uşoare, aproape reverențioase, pe cînd o mîngîia. Chiar şi cînd hoinări peste pielea înfierbîntată din interiorul coapselor, se mişcă fără grabă. Liv începu să tremure, să se arcuiască sub el, dar Thorpe nu stărui decît un moment în nucleul ei umed înainte de a continua mai departe.

Îi sîcîi sfîrcul unui sîn cu limba, oprindu-se pentru a savura senzația. Liv simți pasiunea fulgerînd din pielea sensibilă pe care i-o gusta el, pînă în josul abdomenului. Trase de ea pînă cînd mişcările îi deveniră mai puțin languroase. Nu voia, însă, să se grăbească. Gura lui porni pe acelaşi drum încet şi dureros din urma degetelor – peste ea, peste tot, în timp ce pielea îi vibra, tremura, se învăpăia de căldură.

Îşi auzi propria voce rostindu-i numele, răguşită de dorință. Trupul nu-i mai era pasiv, ci țipa după el. Numai el. O posedă, lent însă, în timp ce Liv se agăța de el fără a gîndi, la o suflare distanță de paradis. Apoi, gura i se coborî peste a ei şi se repeziră împreună prin spațiu.

Capitolul 13

– Hei, o trezi Thorpe pe Liv, frecîndu-i gîtul cu vîrful nasului. Ai de gînd să dormi toată ziua?

Liv se cuibări lîngă el.

– Mm-hm.

Rămase cu ochii închişi. Senzaţia trupului său lipit de al ei era singurul lucru pe care-l dorea în acel moment. Putea fi noapte, dimineaţă sau după-amiază. Nu-i păsa.

– E trecut de nouă.

Thorpe îşi coborî mîna de-a lungul spatelui ei şi-i auzi oftatul scăzut de plăcere.

– Vom petrece ziua într-o barcă, ai uitat?

Liv îşi lăsă ochii să se întredeschidă, cît două fante înguste. Sîmbătă dimineaţă. Iar Thorpe era cu ea. Zîmbind somnoroasă, îşi ridică faţa spre el.

– Hai mai bine s-o petrecem în pat.

– Femeia asta e leneşă, decise el.

„Şi frumoasă," continuă în gînd, dîndu-i la o parte

părul de pe obraz. „Dureros de frumoasă."

– Leneşă? se arcui sprînceana stîngă a lui Liv. Am munți de energie necanalizată.

Vocea îi era lentă şi greoaie, iar ochii i se închiseră la loc.

– Munți, repetă ea, căscînd.

– A, da, văd şi eu. N-ar fi bine să mergem mai întîi la un jogging pe Mall?

Liv deschise din nou ochii.

– Ei, am eu o idee mult mai bună.

Thorpe nu se aşteptase ca sărutarea să fie atît de arzătoare, nici mişcările atît de iuți. Deodată, ajunsese culcată peste pieptul lui, gură la gură cu el. Sunetul său de plăcere fu înăbuşit. Apoi, îl atinse. Pulsul îi sări de la ritmul uşor pînă la o viteză nebunească, în cîteva secunde. Sîngele, răcit de odihna nopții, i se inflamă îmbătător. Mîinile ei erau dornice, neaşteptat de agresive, gura flămîndă peste pielea lui. Fu imediat prins de ea, înainte de a putea înțelege că ea îl conducea.

Reacția lui instantanee păru s-o umple cu energie. Gura ei i-o devora pe a lui, lacomă, cerînd şi absorbind, apoi rătăcind pe gît, ceafă, umeri. Limba săgeta afară, urmărindu-i pieptul, zăbovind pe sfîrcuri, apoi tot mai în jos.

„Cînd a devenit atît de puternică?" se întrebă Thorpe, buimac. „Sau am slăbit eu deodată?" Trebuia s-o aibă neîntîrziat. Pe loc. Îşi simțea sîngele pulsînd, în cap, în şale, în vîrfurile degetelor. Plăcerea devenise o tortură care-i zgîria stomacul cu ghearele.

Cînd, însă, încercă s-o răstoarne pe spate, Liv îşi schimbă poziția, încălecîndu-l şi strivindu-i gura sub a ei. Thorpe se sufoca, dar o trase şi mai aproape. O avea în plămîni, în pori. Mişcările ei deasupra îl scoteau din minți.

Imediat, o pătrunse. Rațiunea i se spulberă. Lumea explodă. Îi auzi tunetul vuindu-i prin cap, pînă crezu că niciodată n-avea să mai audă altceva. Apoi, urmă respirația lui Liv – scurtă, întretăiată. Părea să se topească peste el, în timp ce puterea i se scurgea afară din trup. Thorpe se cutremură o dată, după care îi cuprinse partea dinapoi a capului în căuşul palmei.

„Femeia mea", îşi spuse el aproape feroce, în timp ce Liv se odihnea deasupra, încă tremurînd. Îşi impuse să rămînă nemişcat, pînă cînd intensitatea se risipi. Încă mai era necesar să fie prudent.

– Cred că vrei o scuză.

– Hmm?

În mîrîitul ei se distingea nedumerirea.

– Pentru că te-am făcut leneşă.

Liv rîse şi se agăță de el, după care se lăsă într-o parte.

– Pare să fie necesară, încuviință ea, pregătindu-se să se cuibărească la loc. Poți să mi-o prezinți cînd mă trezesc.

– A, nu.

Ridicîndu-se, Thorpe o înhăță şi o săltă de pe pat, fără ceremonie şi menajamente.

– La vîsle, declară el, cînd Liv încercă să-i arunce

o privire urîtă.

– Eşti obsedat.

– Absolut.

Îi zîmbi, înainte de a-i aplica un sărut pe nas.

– Te las să faci tu duş prima.

– Mulțumesc.

Recunoştința ei părea cam acidă, dar Thorpe îi zîmbi, în timp ce închidea uşa băii în urmă-i.

Îşi trase pe el pantalonii, gîndindu-se într-o doară să fiarbă cafeaua. În schimb, întinse mîna după un pachet de țigări rămas pe măsuța de lîngă pat. Din baie, o auzi pe Liv fredonînd, în timp ce dădea drumul la duş.

Luîndu-şi bricheta, Thorpe scăpără, producînd o scînteie, dar nici o flacără. Cam nemulțumit, se uită prin jur după chibrituri, apoi deschise sertarul îngust al mesei, gîndindu-se că putea găsi acolo.

Văzu fotografia imediat. Îi atrase atenția în primul rînd fiindcă apartamentul lui Liv era atît de vizibil lipsit de fotografii şi amintiri personale, şi în al doilea rînd întrucît copilul care-i zîmbea din poză era frapant de frumos. Ridică fotografia şi începu s-o studieze.

Era un mic portret în ramă de argint. Băiatul nu părea să aibă mai mult de un an, cu obrajii bucălați şi un zîmbet larg. Claia de păr negru era deasă şi lăsată să cadă împrejurul feței într-un stil potrivit cu surîsul strengăresc. Avea ochii de un albastru închis, foarte închis, aproape ca de cobalt, sclipind într-un amestec de şiretenie şi încîntare. Era acel gen de copil la vede-

rea căruia necunoscuții se opreau pe stradă ca să-i zîmbească – copilul pe care să-l răsfețe toți unchii și mătușile. Aproape că se putea auzi rîsul gata să izbucnească de dincolo de zîmbet.

Cu fotografia în mînă, Thorpe se așeză pe pat.

– Sper c-am consumat toată apa fierbinte, spuse Liv, de după ușă. Așa ți-ar trebui, după ce m-ai tîrît jos din pat sîmbăta cu noaptea-n cap.

Deschise ușa, rămînînd un moment cu privirea în jos, în timp ce-și lega cordonul halatului.

– Nu simt miros de cafea. Măcar atîta puteai și tu să faci, cînd...

Fraza rămase neterminată cînd, ridicîndu-și ochii, văzu ce avea în mînă Thorpe. Acesta îi observă veselia și roșeața ștergîndu-i-se de pe față.

– Liv...

Dădu să-i explice cum căutase chibriturile, dar se opri. Cuvintele nici nu mai contau, chiar dacă se făceau auzite.

– Cine e?

Putu număra zece secunde încheiate, înainte ca ochii ei să se ridice spre ai lui. O văzu înghițind un nod, îi zări buza de jos tremurînd; cînd vorbi, însă, vocea îi fu clară și puternică.

– Fiul meu.

Știuse din momentul cînd văzuse fotografia. Asemănarea era evidentă. Totuși, simți un șoc surd la auzul răspunsului. Rămînînd cu ochii limpezi, vorbi și el la fel de calm:

– Unde e?

Fața lui Liv se albise ca moartea. Niciodată nu mai văzuse nişte ochi atît de întunecați, atît de plini de gînduri, secrete şi durere. O zgudui un val de emoție.

– A murit.

Cît ai clipi, Liv se întoarse spre debara şi începu să scoată haine. Nu mai vedea altceva decît o învălmăşeală de culori. Le alegea la întîmplare, cu mîini prea amorțite ca să-i mai tremure. Chiar şi cînd îl simți pe Thorpe prinzînd-o de umeri, continuă, împingînd umeraşele şi scoțînd o bluză.

– Liv.

Avu nevoie de un efort ca s-o întoarcă.

– Trebuie să mă îmbrac, dacă plecăm, clătină ea din cap, deja refuzînd întrebările, în timp ce încerca să-i scape din strînsoare.

– Termină.

Comanda fu scurtă, iar mişcarea, cînd o zgîlții, destul de puternică pentru a-i tăia respirația.

– Nu, nu face asta. Nici acum, nici altă dată. În nici un caz cu mine.

Şi, înainte de a apuca să vorbească, o trase spre el, îmbrățişînd-o.

S-ar fi putut opune ordinului. Thorpe, însă, îi oferea consolare, putere. Se rezemă de el, şi toate pavezele i se sfărîmară.

– Haide, stai jos, o chemă, şi povesteşte-mi.

Cu brațul lui Thorpe încă împrejurul ei, Liv se aşeză pe pat. Fotografia se afla alături. O luă în poală. Thorpe

nu mai insistă, simțind că avea nevoie de un moment înainte să poată începe.

– Aveam nouăsprezece ani cînd l-am cunoscut pe Doug.

Acum, telespectatorii nu i-ar mai fi recunoscut vocea. Era mică, ezitantă şi încărcată de emoție.

– Studia dreptul. Avea o bursă. Era un om sclipitor, cu vederi foarte largi şi totuşi concentrat intens pe ceea ce urmărea să facă. Voia să devină cel mai bun avocat al apărării din țară. Să schimbe sistemul din cadrul sistemului, să se lupte cu morile de vînt, să învingă balauri. Ăsta era Doug.

Cînd Thorpe nu răspunse nimic, Liv trase adînc aer în piept şi continuă. Vocea îi deveni mai puternică.

– Am fost atraşi imediat unul de altul. Poate, parțial, fiindcă proveneam din medii atît de complet diferite şi aveam idealuri aşa de luminoase. Am aprins cîte o scînteie unul în celălalt. Şi eram atît de tineri.

Oftă, îi adună puterile şi povesti mai departe:

– Ne-am căsătorit repede, după nici trei luni de cînd ne cunoscuserăm. Familia mea...

Cu un mic hohot de rîs, clătină din cap.

– Mă rog, să zicem doar că au fost surprinşi. Uneori, mă tem ca nu ăsta să fi fost unul dintre motivele pentru care m-am măritat cu el. Nu-mi place să cred că aşa a fost.

Privea în gol, în propriile ei amintiri. Un moment, Thorpe se simți departe de ea. Îşi alungă sentimentul şi continuă să asculte.

– N-a fost cea mai solidă căsnicie – eram tineri şi suportam multe presiuni. Colegiu. Doug învăța pe brînci pentru examene; eu făceam practică la un post local şi studiam în fiecare moment liber. Banii nu prea contau, pentru nici unul dintre noi; din fericire, pentru că nu aveam deloc mulți. Am cunoscut cîteva clipe fericite, dar Doug era...

Expiră prelung, parcă în timp ce-şi căuta cuvintele potrivite.

– Avea o slăbiciune pentru femei. Mă iubea, cu adevărat, cred, în felul lui, dar îi era greu să-mi rămînă fidel. Nici una din... scăpările lui nu însemna mare lucru pentru el, iar eu nu prea aveam experiență sexuală.

Thorpe se pomeni nevoit să-şi înghită cuvintele. Nu voia s-o întrerupă, acum cînd începuse să vorbească, să vorbească într-adevăr, dar pornirea de a-l blestema pe bărbatul cu care se măritase era aproape prea puternică pentru a-i rezista. Îşi amintea foarte clar cum îi spusese, prima oară cînd făcuseră dragoste, că nu se prea pricepea să-şi satisfacă partenerul. Acum, cel puțin, înțelegea cum îi fusese sădită în cap o asemenea ideе. Rămase tăcut, ascultînd.

– L-am avut pe Joshua în mai puțin de-un an – doar la un an şi ceva de cînd ne cunoscuserăm. Rudele mele au crezut că înnebuniserăm să întemeiem o familie atît de repede şi cu un venit mult inferior celor pe care le puteau concepe oricare dintre ei pentru a supraviețui. Dar ne doream amîndoi un copil. Amîndoi l-am dorit pe Josh. S-a părut, pentru un timp, că avea

să dea un sens vieților noastre. Era atît de deosebit.

Ochii îi coborîră spre fotografia din poală.

– Știu că toate mamele au părerea asta despre copiii lor, dar el era atît de frumos, cu o fire atît de bună. Aproape că nu plîngea niciodată.

Văzu lacrima căzînd pe sticla portretului și închise strîns ochii.

– Amîndoi îl adoram. Ar fi fost imposibil să n-o facem. Aproape un an, am fost fericiți. Cu adevărat, cu-adevărat fericiți. Doug era un tată extraordinar. Nici o muncă nu i se părea prea măruntă sau înjositoare. Țin minte că odată m-a trezit din somn, absolut nemaiîncăpîndu-și în piele de mîndrie, cînd a descoperit că lui Josh îi ieșise un dinte.

Liv nu mai spuse nimic, timp de aproape un minut încheiat. Thorpe nu voia s-o zorească. Îi înțelegea nevoia de a continua în ritmul ei. Continuînd s-o țină cu brațul, așteptă.

– După ce am absolvit, ne-am mutat în New Jersey. Doug a primit un post într-o mică firmă de drept, iar eu m-am angajat la W.T.R.L. Inițial, am lucrat în schimbul de noapte. Nu era ușor pentru nici unul dintre noi. Amîndoi eram abia la început, clădindu-ne carierele din nimic, muncind la ore imposibile, crescînd copilul numai noi doi. Nu cred că Josh a suferit. Categoric, nu părea, era un copil atît de fericit. Eu stăteam cu el toată ziua; Doug îl prelua seara și îl culca. Apoi, a avut loc un incident cu o grefieră de care Doug s-a simțit atras. O mică scăpare; nu mai avusese nici una,

de un an de zile. I-am trecut-o cu vederea.

Ridică din umeri.

– Am încercat să i-o trec cu vederea, se corectă ea. În orice caz, şi-a recunoscut vina. Am încercat să refacem lucrurile. Trebuia să ne gîndim la copil. Nimic nu era mai important decît Josh, pentru nici unul dintre noi.

În cele din urmă, am ieşit din schimbul de noapte, începînd să lucrez ziua. Am început să citesc buletinul meteo şi să fac unele reportaje minore. Am căutat mult timp o guvernantă care să ne mulţumească pe amîndoi. Ne-am şi certat pentru asta. Doug voia să mă las de lucru şi să stau acasă cu Josh. Eu nu eram de acord. Îşi apăsă un moment ochii cu degetele, după care şi le coborî la loc pe genunchi.

– Era atît de bine adaptat, atît de încîntat. Îl iubeam mai mult decît orice pe lume, dar nu mi se părea necesar, nici măcar înţelept, să-mi întrerup munca, să renunţ la cariera mea pentru a-i acorda lui fiecare minut. Existau considerente financiare, propriile mele necesităţi... Şi nu voiam să-l cocoloşesc.

Vocea ei îşi pierdu din putere, începînd să ezite.

– Era atît de tentant să stau doar cu el, să-l răsfăţ. Doug spunea că, dac-ar fi fost după mine, l-aş fi păstrat copil pentru veşnicie. Mie mi se părea mereu că încerca să-l facă pe Josh să crească prea repede. Era într-adevăr drăguţ, cum i-a cumpărat o minge de fotbal şi a început să vorbească despre biciclete pe două roţi, cînd Josh încă nu avea decît un an şi jumătate.

Apoi, însă, cînd a împlinit doi ani, i-a cumpărat un balansoar enorm. Mă îngrozea, cu barele alea înalte. Ne-am certat puțin în legătură cu el – nu serios. El rîdea şi mă numea prăpăstioasă. Apoi am rîs, fiindcă Doug era acela care trei săptămîni făcuse cercetări despre scaunele pentru maşină, înainte de a cumpăra unul. Dacă... Dacă îmi urmam instinctele, totul ar fi ieşit altfel.

Liv privi un moment fotografia; apoi, o apăsă la piept.

– Guvernanta mi-a telefonat la serviciu, ca să-mi spună că Josh căzuse din balansoar. Doar un cucui, a spus ea, dar eu am lăsat totul baltă, l-am sunat pe Doug şi am fugit acasă. El ajunsese deja, înaintea mea. Josh părea nevătămat, dar amîndoi intraserăm în panică. L-am dus direct la spital, la camera de urgență. Țin minte cum stăteam acolo în timp ce i se făceau radiografiile. O sală mare, cu multe scaune negre de plastic, scrumiere metalice şi lămpi în tavan. Dalele din pardoseală erau negre cu mici puncte albe. Eu le număram, iar Doug se învîrtea ca un leu în cuşcă.

Cînd a ieşit doctorul, ne-a chemat pe amîndoi într-o cămăruță. Avea glas blînd. M-a îngrozit. I-am citit totul în ochi înainte de a spune o vorbă, dar nu puteam să cred. Nu era posibil.

Îşi acoperi gura cu mîna, pentru a încerca să-şi oprească suspinele. Toate detaliile o năpădeau din nou şi, odată cu ele, toată suferința.

– N-am crezut cînd ne-a spus că Josh făcuse o

embolie. Şi murise. Uite-aşa.

Liv începu să se legene înainte şi-napoi, cu fotografia strînsă la piept, în timp ce suspinele îi sfîşiau gîtlejul.

– Nici măcar nu mai ştiu ce s-a întîmplat în continuare. M-au apucat istericalele; mi-au dat calmante. Următorul lucru pe care mi-l amintesc clar e că eram acasă. Doug era distrus. Păream incapabili să ne ajutăm unul pe altul cu ceva. În schimb, ne-am dezlănțuit. Ne-am spus lucruri îngrozitoare. M-a acuzat că n-am stat acasă, să am grijă de copil. Să-l supraveghez. Dacă aş fi fost acolo, atunci, poate... Şi m-am repezit şi eu. El cumpărase balansoarul. Blestemăția care-mi omorîse copilaşul.

– Liv.

Ar fi vrut să şteargă totul – durerea, suferința, pînă şi amintirile. Liv ținea fotografia în dreptul pieptului, parcă încercînd s-o readucă la viață cu ajutorul bătăilor propriei sale inimi. Cum ar fi putut-o mîngîia? Nu cu cuvinte; nu existau. Nu putea decît s-o țină în brațe.

Cînd o strînse mai aproape, Liv îşi şterse lacrimile din ochi. Acum, că începuse să vorbească, era departe de a fi terminat. Numai emoțiile o mai țineau în funcțiune şi trebuia să le lase să-şi urmeze cursul.

– A venit Greg. El era naşul lui Josh, cel mai apropiat prieten al nostru. Numai Dumnezeu ştie cîtă nevoie aveam de cineva; lumea noastră se sfărîmase în bucăți. Ne-a împiedicat să ne lovim unul pe altul şi mai rău, dar fapta era consumată. Josh murise.

Oftă prelung, zguduindu-se din tot trupul, cu umerii tremurîndu-i sub brațul lui.

– Era mort şi nimic nu mai putea schimba situația. Nimeni nu avea nici o vină. Fusese un accident. Un simplu accident.

Tăcu mult timp. Thorpe simțea că-şi aduna forțele pentru a continua. Voia ca durerea să înceteze, voia s-o ajute s-o închidă la loc în trecut şi acolo să rămînă. Dar, încă înainte ca el să poată vorbi, Liv reluă:

– Greg s-a ocupat de toate aranjamentele – de înmormîntare. Eu nu făceam deloc față. Mi-au dat ceva; nici nu ştiu ce era. În acea primă săptămînă, Doug şi cu mine am fost ca două zombii. Au venit rudele mele, dar nu m-au putut înțelege. Nu-l cunoscuseră pe Josh aşa cum îl cunoscusem eu. În fiecare zi, mă aşteptam să trec prin dreptul camerei lui şi să-l aud jucîndu-se. M-am înapoiat la lucru fiindcă nu mai suportam să stau în casă, aşteptîndu-l să se trezească.

În timp ce vorbea, îi curgeau lacrimile. Avea vocea răguşită de durere. Indiferent ce se aşteptase Thorpe să găsească după zidurile sufletului ei, nu aşa ceva fusese. Acum era orbită complet. Nici nu credea că mai era conştientă de prezența lui, sau de brațul cu care o ținea.

– Căsnicia se sfîrşise. O ştiam amîndoi, dar nu ne puteam îndura să pronunțăm cuvintele. Parcă am fi crezut şi unul şi altul că, dacă rămîneam împreună, avea să se întoarcă. Eram politicoşi unul cu celălalt,

umblam pe vîrfuri. Eu voiam pe cineva de care să mă sprijin, cineva care să-mi spună... Nu ştiu ce cuvinte aveam nevoie să aud, dar el nu le avea. Cred că nici eu nu le aveam pe cele necesare lui. Dormeam în acelaşi pat şi nici nu ne mai atingeam vreodată. Am trăit aşa o lună şi ceva. Odată... odată, i-am cerut să vină cu mine în camera lui Josh, ca să mă ajute... să mă ajute să sortez lucrurile. Ştiam că n-o puteam face singură şi trebuia s-o fac. A ieşit din casă şi nu s-a mai întors toată noaptea. Nu putea face față situației şi nici eu nu-i puteam face față de una singură. A trebuit să-l sun pe Greg şi am...

Îşi apăsă podul palmei peste frunte, încercînd să nu se înece cu cuvintele.

– Doug şi cu mine n-am mai vorbit niciodată despre asta.

Apoi a venit Melinda, sora mea. Ținuse la Josh. Îi trimitea jucărioare scumpe şi inutile. Prezența ei acolo a părut să ajute, o vreme. Ne distrăgea atenția. Ne-a făcut să ieşim din casă, ne-a obligat s-o întreținem şi să nu ne mai gîndim la... toate. Cred că mi-a fost de folos, pentru că am început să-mi dau seama că Doug şi cu mine nu făceam decît să ne rănim reciproc, continuînd cu prefăcătoria mariajului. Trebuia să încetăm. M-am hotărît să cer divorțul înainte ca vreunul din noi să facă ceva de neiertat. N-a fost uşor. Zile întregi m-am gîndit la asta.

Într-o după-amiază, am venit acasă mai devreme, fiindcă doream să am puțin timp la dispoziție în care

să-mi pregătesc ceea ce aveam de spus. Mă hotărîsem să discut cu Doug în seara aceea. Cînd am ajuns, maşina lui era pe alee. M-am gîndit că poate se simţise rău şi venise acasă. Cînd am urcat la etaj, l-am găsit în pat cu sora mea.

Cu multă blîndeţe, lăsă fotografia jos în poală.

– A fost lovitura de graţie. Sora mea, casa mea, patul meu. Am plecat înainte ca vreunul din ei să apuce să spună ceva. Nici nu voiam să aud. Nu voiam să spun lucrurile îngrozitoare pe care ştiam că le-aş fi spus dacă mai stăteam. M-am dus la un motel. Atunci am ajuns la concluzia că părinţii mei avuseseră dreptate tot timpul. Dacă duci o viaţă calmă, fără a ţi-o perturba cu ataşamente emoţionale, nu poţi fi lovit. Aşa urma să trăiesc şi eu. Din acel moment. Nimeni, nu avea să mă mai aducă vreodată într-o asemenea situaţie. Suferisem destul. Am înaintat imediat divorţul. Doug i-a cerut lui Greg să mă reprezinte el. N- am mai vorbit niciodată cu Doug, decît prin intermediul lui Greg. După un timp, am început să înţeleg că Doug făcuse pur şi simplu acelaşi pas, înaintea mea. Se folosise de Melinda ca să sfîrşească un lucru care ne distrugea pe amîndoi. Asta m-a făcut să-l iert mai uşor. Asta, şi faptul că avuseserăm şi pierduserăm împreună ceva extraordinar.

Pe ultimul cuvînt, începu să plîngă sfîşietor, necontrolat. Se întoarse spre Thorpe, iar braţele lui o cuprinseră şi o legănară pînă-i trecu toată durerea.

Capitolul 14

Peste apă adia o boare uşoară. Făcea să se vălurească imaginile reflectate în Potomac şi să fremete părul lui Liv. Acum, că se aflau acolo, întinşi în aer liber, sub bolta cerului, Thorpe se bucura că o convinsese pe Liv să vină. Soarele şi activitatea aveau să-i facă bine. O altă femeie, îşi spuse el, ar fi vrut să alunge prin somn tensiunea atîtor lacrimi. Dar nu Liv.

Era palidă. În ochi i se zăreau urme ale plînsului. În jurul ei, însă, se simţea o inconfundabilă aură de putere. Thorpe o admira pentru asta, la fel de mult pe cît o iubea tot din acelaşi motiv. Acum, considera că putea înţelege de ce se blindase cu gheaţă. Văzuse chipul băiatului din fotografie – un chip plin de viaţă şi bucurie pură. Simţea şi el durerea ei, pierderea pe care o suferise. Îi era greu să şi-o imagineze pe Liv căsătorită, avînd un fiu, întemeindu-şi o viaţă alături de un alt bărbat. O căsuţă în suburbii, o curte împrejmuită

cu gard, jucării sub canapea – toate aceastea păreau la o lume întreagă distanță de femeia care stătea acum în fața lui. Și totuși, aceasta fusese viața ei, cu nu prea mulți ani în urmă. Putea fi din nou viața ei, de astă dată, cu el. Thorpe i-o dorea, ei, și sieși.

Mai mult ca oricînd, știa că trebuia să procedeze încet cu ea. Era puternică, dar fusese rănită îngrozitor.

Doug, își spuse și simți, un moment, o mînie arzătoare. El nu ierta la fel de ușor ca Liv. Omul acela, așa cum vedea Thorpe lucrurile, făcuse mai mult decît s-o piardă pe Liv datorită propriei sale slăbiciuni. O marcase. Acum îi revenea lui să-i arate, s-o convingă că intenționa să-i stea alături. Pentru totdeauna.

Din locul unde stătea așezată, Liv îl vedea pe Thorpe vîslind. Mușchii i se unduiau. Părea să nu facă nici un efort, conducînd cu dibăcie barca pe rîu. Nu era un om care trebuia să-și flexeze bicepșii pentru a dovedi că era puternic și masculin. Se cunoștea pe el însuși, iar din această cunoaștere îi provenea încrederea.

Așa-i spusese și ea. Trecuseră ani de cînd nu se mai deschisese în fața cuiva. Acum, nu mai exista nici un lucru pe care Thorpe să nu-l știe despre ea. De ce îi spusese? Poate, medită Liv, fiindcă știuse – sau sperase – că avea să-i mai fie alături și cînd termina. Iar el fusese: fără întrebări, fără sfaturi, doar cu sprijinul. Știuse de ce anume avea nevoie. Oare cînd descoperise ce om neobișnuit era? Și de ce durase atîta vreme? Se simțea relaxată și mai destinsă față de ea însăși decît își amintea să fi fost vreodată. Lacrimile și

destăinuirile îi curățiseră durerea. Închise ochii, lăsîndu-şi trupul să se bucure de purificarea sufletească.

– Nu ți-am mulțumit, spuse ea, în tăcerea din jur.

– Pentru ce?

Thorpe ridică vîslele şi le coborî din nou, cu o mişcare prelungă, sigură.

– Pentru că eşti aici, şi nu spui toate nimicurile pe care le spun oamenii cînd cineva se prăbuşeşte.

– Sufereai.

O privea din nou în ochi, adînc.

– Nimic din ce-aş fi spus nu putea să şteargă ceea ce ți s-a întîmplat, nici să facă să-ți fie mai uşor. Acum, însă, sînt aici.

– Ştiu, oftă Liv, culcîndu-se înapoi. Ştiu.

Merseră un timp în tăcere. Pe ici pe colo mai pluteau şi alte bărci, împestrițînd rîul, dar nu se apropiau îndeajuns pentru a schimba saluturi sau semne. Parcă ar fi fost propriul lor culoar, în lumea lor personală.

– Primăvara este încă destul de timpurie, zise Thorpe, aşa că rîul nu e aglomerat. Îmi place ca, vara, să vin în zorii zilei, cînd tocmai se luminează. E uluitor cît de liniştite arată clădirile astea, la răsăritul soarelui. Poți uita că vor veni hoarde de turişti să se bulucească în jurul Monumentului[1] sau la Smithsonian[2]. În zorii zilei, ți-e greu să te gîndeşti la ceea ce se în-

1. – *The Washington Monument*, obeliscul înălțat în centrul capitalei S.U.A.
2. – Institut cultural din Washington.

tîmplă în Pentagon sau Capitoliu. Nu sînt decît nişte simple clădiri, destul de unice, uneori frumoase. Sîmbăta sau duminica, cînd nu mă apasă nici un subiect, pot doar să vîslesc şi să uit de cîte ori am urcat scările, am mers cu lifturile şi am deschis uşile prin toate clădirile astea.

– Curios, medită Liv. Acum vreo lună, două, aş fi fost surprinsă să te aud spunînd asta. Mi te imaginam ca un om cu o singură ambiţie atotputernică, absolut concentrat pe meserie şi numai pe meserie. Nici o clipă nu mi-aş fi imaginat că simţi nevoia să te desprinzi, să ieşi din ritm.

Thorpe surîse, continuînd să lopăteze regulat prin apă.

– Şi acum?

– Şi acum, te cunosc.

Liv se ridică în capul oaselor, lăsîndu-şi părul să-i fluture în vînt. Cînd ai descoperit că vîslitul e varianta ta pentru ulcerotrat?

Rîse, amuzat şi mulţumit.

– Mă cunoşti, într-adevăr. Cînd m-am întors din Orientul Mijlociu. Acolo fusese foarte greu. Mi-era greu şi să mă întorc. Îmi imaginez că majoritatea soldaţilor simt la fel. Nu e întotdeauna uşor să te readaptezi la normalitate. Am început să-mi eliberez frustrările pe calea asta şi am constatat că a devenit un obicei.

– Ţi se potriveşte, presupuse Liv. Activitatea fizică subestimată.

Zîmbi, cînd Thorpe îşi arcui o sprînceană.

– Nu cred că e atît de simplu pe cît vrei tu să pară.

– Faci o încercare?

Cu un surîs, Liv se rezemă la loc.

– A, nu e nevoie. Sînt mai bună la sporturile cu spectatori.

– Nu-ți trebuie prea multă coordonare, adăugă el; ochii ei, care începuseră să se închidă, se deschiseră din nou. Orice puști care a petrecut o săptămînă vara în tabără poate să se descurce.

Intenționat o ademenea. Voia să-i revadă în ochi licărul acela al competiției.

– Sînt sigură că m-aș descurca de minune.

– Atunci, haide, o invită Thorpe, blocînd vîslele. Fă o încercare.

Nu era deloc sigură dacă o dorea, dar îi era dificil să evite provocarea.

– Chiar crezi că ar fi cazul să facem schimb de locuri? Nu mi-ar plăcea să răstorn barca în mijlocul Potomacului.

– E echilibrată bine, replică el cu nepăsare. Dacă și tu ești.

La asta, Liv se ridică, deși cam nesigură.

– În regulă, Thorpe, dă-te la o parte.

Schimbară locurile, cu minimum de tevatură. Thorpe se așeză pe băncuța capitonată, privind-o cum apuca vîslele.

– Nu băga prea multă putere, îi recomandă el, în timp ce Liv se chinuia un moment să le deblocheze. Mișcă-le doar cît poți de lin.

– Am fost şi eu vara în tabără, replică ea dulce, după care se încruntă, cînd braţele refuzară să i se coordoneze unul cu celălalt. Dar, acolo, de obicei foloseam caiace. Sînt genială cu padela. Gata.

Reuşi o mişcare cam tremurată, dar rezonabilă.

– Acum, să-mi fixez ritmul. Şi şterge-ţi rînjetul ăla afectat de pe faţă, Thorpe, adăugă ea, concentrîndu-se asupra vîslitului.

Simţea cîrcei în muşchii pe care nu-i mai pusese la treabă de ani de zile. Era un sentiment plăcut, purificator. Putea număra pînă la opt cu fiecare lopătare, după care îşi simţea tensiunea din umeri cedînd odată cu mişcarea. Cozile vîslelor îi zgîriau palmele.

„A, da," îşi spuse, „îmi pot da seama de ce o face." Se mişcau – nu la fel de lin ca înainte, dar totuşi se mişcau, pe apă, prin forţele ei proprii. Nu exista nici un motor, nici o pînză, nici o dependenţă de altceva în afara propriilor ei eforturi. Trupul, voinţa ei şi vîslele. Da, înţelegea exact ce voise Thorpe să spună. Se simţea în stare să vîslească kilometri întregi.

– O.K., Carmichael, timpul a trecut.

– Glumeşti? Abia am început.

Îi adresă o privire înverşunată şi continuă să vîslească.

– Zece minute sînt de ajuns pentru prima dată. În plus, se apropie Thorpe de ea, cînd Liv făcu o pauză, nu vreau să-ţi distrugi mîinile. Îmi plac aşa cum sînt.

– Şi mie-mi plac ale tale.

Luîndu-i palma, şi-o apăsă pe obraz.

– Liv.

Îi era imposibil să creadă că o putea iubi mai mult în acel moment decît o iubise în momentul precedent. Şi totuşi, aşa era. Blocînd vîslele, o trase lîngă el.

După-amiaza se apropia de sfîrşit, cînd reveniră în blocul lui Liv. Duceau amîndoi cîte o pungă de hîrtie plină cu cumpărături de la băcănie.

– Ştiu cum se frige un pui, insistă Liv, apăsînd butonul etajului ei. Îl bagi în cuptor şi-l tot întorci, vreo două ore. Nici o scofală.

– Te rog, îi aruncă el o privire chinuită. S-ar putea să te audă.

Strînse mai protector la piept punga cu puiul.

– Treburile astea au o anumită artă, Liv. Asezonarea, cronometrarea, pregătirea. Dacă un pui îşi dă viața pentru ca tu să-l consumi, cel puțin poți să-i acorzi un minimum de respect.

– Nu cred că-mi place tonul conversației ăsteia, privi ea neîncrezătoare spre pungă. Ce-ar fi să trimitem după o pizza, şi gata?

– Am să-ți arăt ce poate face un maestru cu un cocoşel de două livre.

Thorpe aşteptă pînă ieşiră amîndoi din ascensor.

– Şi apoi, voi face dragoste cu tine pînă duminică dimineața.

– Aha!

Liv stătu un moment pe gînduri, înfruntîndu-şi un surîs mulțumit.

– Numai pînă atunci?

– Pînă duminică dimineață foarte tîrziu, adăugă el, oprindu-se s-o sărute înainte de a-şi găsi cheile. Poate, murmură, cu gura lipită de a ei, pînă duminică după-amiază foarte devreme.

– Încep să apreciez un pic mai mult ideea acestei lecții de artă culinară.

Thorpe îşi lăsă buzele să hoinărească spre urechea ei.

– Încep să apreciez ideea de a comanda o pizza. Mai tîrziu.

Gura îi reveni peste a ei.

– Mult, mult mai tîrziu.

– Hai să intrăm şi să supunem la vot.

– Mmm, îmi place cum gîndeşti.

– E influența Washington-ului, replică ea, în timp ce băga cheia în broască. Nu există nici o dispută care să nu se poată rezolva prin vot.

– Asta spune-le-o senatorilor care aşteaptă ca Donahue şi obstrucția lui să-şi piardă suflul.

Liv rîse şi apăsă pe clanță.

– Să-ți spun ceva, Thorpe, zise, în timp ce închidea uşa în urma lor. Nu vreau să mă gîndesc la senatori sau la obstrucții.

Îşi potrivi mai bine punga pe braț, pentru a-şi apropia trupul de al lui.

– Nu vreau să mă gîndesc nici măcar la cocoşul de două livre după care te-nnebuneşti atît de mult.

– Nu? o cuprinse brațul lui liber. Şi de ce nu-mi

spui la ce vrei să te gîndeşti?

Cu un zîmbet, Liv începu să-i descheie nasturii cămăşii.

– Ce-ar fi ca mai bine să-ți arăt? Un bun reporter de televiziune ştie că acțiunea valorează cît o mie de cuvinte.

Thorpe îi simți degetele răcoroase şi lungi plimbîndu-i-se peste piept. Puse punga jos, apoi o luă pe a ei şi o rezemă de uşa închisă.

– Am spus eu întotdeauna, Carmichael, că eşti o reporteră a dracului.

Rîsul ei fu înăbuşit de gura lui.

Era duminică seara, tîrziu. Liv stătea lîngă Thorpe pe canapea. Întregul weekend, îşi spunea ea, fusese ca un vis. Îi împărtăşise mai mult decît intenționase vreodată să împartă cu cineva. Dar, în fond, Thorpe ajunsese să însemne pentru ea mai mult decît avusese Liv de gînd să mai lase vreodată pe cineva să însemne.

În noaptea trecută, rîseseră în timp ce găteau şi mîncau cina. Îi era atît de uşor să rîdă cu el. Atît de uşor, cînd era cu el, să uite toate jurămintele pe care şi le făcuse cîndva. O iubea. Conştiința acestui fapt continua s-o năucească. Acest om dur şi neînduplecat o iubea. Îi arătase blîndețe şi înțelegere – trăsături pe care niciodată nu crezuse că le-ar fi putut găsi la el. Cît de diferită i-ar fi fost viața, dacă îl găsea cu toți acei ani în urmă.

Dar, nu... Liv închise ochii. Asta ar fi însemnat să şi-l dorească pe Joshua inexistent. Pentru nimic în lume n-ar fi renunțat al amintirea acelor ani, atît de puțini. El fusese nucleul lumii sale. Copilul ei.

Poate fiindcă timpul lor împreună se concentrase doar în doi ani scurți, îşi putea aminti aproape toate amănuntele. O asemena iubire era cel mai mare miracol pe care îl putea cunoaşte o femeie. Şi cel mai mare pericol. Îşi făgăduise ca niciodată să nu mai aibă parte de aşa ceva.

Iar acum, îl avea pe Thorpe. Ce fel de viață urma să ducă alături de el? Ce viață ar fi avut fără el? Ambele întrebări, şi răspunsurile lor, o înfricoşau.

„Deja," îşi spuse ea, rămînînd cu capul cuibărit pe umărul lui, „a ajuns destul de aproape ca să mă sperie. Nu sînt sigură că acum mai pot face calea-ntoarsă... nu sînt sigură nici că pot merge înainte. Dacă lucrurile ar putea continua exact aşa cum sînt în clipa asta..." Dar se apropia cu viteză timpul cînd trebuia să facă un pas, într-o direcție sau în cealaltă.

„Ştie ce vrea," reflectă ea. „Nu are nici o îndoială în minte. Aş vrea să pot vedea şi eu lucrurile atît de clar."

– Eşti cam tăcută, murmură el.

– Ştiu.

– Dimineața de ieri te-ajunge din urmă.

Ar fi vrut s-o tragă mai aproape, s-o facă să uite, dar nu uitarea era soluția, pentru nici unul dintre ei.

– Nu se poate să-ți fi fost uşor să-mi spui totul, să simți totul din nou.

– Nu, n-a fost uşor.

Îşi înclină capul, pentru a-l privi. Fața îi era în umbră, însă ochii i se distingeau limpede.

– Dar mă bucur că s-a întîmplat aşa. Mă bucur că ştii, Thorpe...

Expiră slab. Devenea din ce în ce mai important să ştie totul.

– A existat o perioadă, imediat după moartea lui Josh, cînd mi-am dorit să mor şi eu. Nu voiam să trăiesc fără el; nu puteam concepe viața fără el. Nu aveam în mine destulă putere ca să fac ceva consistent, dar dacă aş fi putut să mor, doar să închid ochii şi să mor, atunci aş fi făcut-o.

– Liv, ridică el o mînă să-i mîngîie obrazul. Nu pot susține că ştiu cum e să pierzi un copil. Acest gen de durere nu poate fi înțeleasă de nimeni care n-a trăit-o.

– N-am murit, continuă Liv, înghițind un nod. Mîncam, dormeam, funcționam. O parte din mine, însă, am îngropat-o odată cu Josh. Ceea ce mai rămăsese, am înăbuşit cînd am divorțat de Doug. Părea singurul mod de a supraviețui. Şi am trăit în felul ăsta mult timp, fără să am în vedere nici o schimbare.

– Dar n-ai murit, Liv.

Mîna lui lunecă în jos să-i cuprindă bărbia. O privi direct în ochi.

– Iar schimbările fac parte din viață.

– Ai iubit vreodată complet pe cineva?

– Numai pe tine, răspunse el simplu.

– O, Thorpe... îşi îndesă Liv fața în umărul lui.

Emoția îi strîngea inima. Cuvintele îi veneau atît de uşor şi sentimentele la fel. Nu era sigură dacă era destul de puternică pentru a le accepta.

– Am nevoie de tine. Şi mi-e o frică de moarte.

Ridică din nou fața, cu ochii cît se poate de grăitori.

– Ştiu ce înseamnă să pierzi. Nu sînt sigură că, a doua oară, aş mai putea supraviețui.

Era atît de aproape, atît de aproape s-o aibă. Putea simți acest lucru. Dacă o lua în brațe, dacă în acel moment o săruta, putea grăbi cuvintele pe care avea nevoie să le audă de pe buzele ei. I se citeau în ochi. Avu nevoie de toată voința ca să nu forțeze. „Nu azi," îşi spuse. „Ți-a dat destul, în weekend-ul ăsta."

– A avea nevoie de cineva, spuse el cu băgare de seamă, nu înseamnă că trebuie să-l şi pierzi.

– Încerc s-o cred.

Liv trase adînc aer în piept.

– Pentru prima oară în cinci ani, vreau s-o cred. E important, cînd eu crezusem că niciodată n-avea să mai fie.

După o clipă, Thorpe ridică mîna şi-şi apăsă palma ei de buze.

– Cît timp doreşti?

Lacrimile îi veniră pe dată, în tăcere. Nu trebuise să i-o ceară. Ştiuse. Îi dăruia lucrul de care avea nevoie, fără întrebări, fără pretenții.

– Nu te merit, clătină ea din cap. Zău că nu te merit.

– E riscul meu, nu? zîmbi Thorpe. După părerea

mea, eu te merit complet, aşa că asta echilibrează situația.

– Am nevoie să mă gîndesc, îl sărută Liv, rămînînd apoi strîns lipită de el. Trebuie să fiu singură, fiindcă în prezența ta mi-e foarte greu să mai gîndesc.

– Serios? o sărută el din nou. Bine, încuviință, trăgînd-o cu sine cînd se ridică. Dar gîndeşte-te repede.

– Mîine.

Îl mai ținu strîns un moment.

– Doar pînă mîine.

Brațele din jurul ei erau atît de puternice. Omul acela avea atît de mult de dăruit.

– O, Doamne, nu cumva sînt o proastă, Thorpe?

– Mhm.

O îndepărtă, pentru a-i cuprinde fața între palme.

– Doar că sînt o partidă trăsnet, Carmichael; numai asta să ții minte.

– Am s-o țin, murmură ea, în timp ce Thorpe mergea spre uşă. Se opri, întorcîndu-se cu mîna pe clanță.

– Mîine.

– Mîine, repetă Liv, cînd rămase singură.

Capitolul 15

Situația nu era atît de clară pe cît ar fi dorit Liv să fie. Își mai spusese o dată că se îndrăgostise și se înșelase. Ceea ce simțise pentru Doug nu fuseseră decît impulsurile și visurile tinereții. Acum era mai vîrstnică și mai prudentă. Poate prea prudentă, medită ea, în timp ce se așeza la birou. Și totuși voia ca, atunci cînd îi spunea lui Thorpe că-l iubea, să pronunțe cuvintele fără nici o umbră de îndoială. Merita acest lucru din partea ei. Nu voia să-l piardă. Asta, mai presus de orice, era limpede precum cristalul. Devenise punctul focal al vieții ei, într-un răstimp foarte scurt. Dependență. Nu, nu putea nega faptul că era dependentă de el. Dar însemna asta și iubire?

Era iubire, atunci cînd un om îți tot revenea în minte? Cînd începeai să asociezi cele mai mărunte detalii ale zilei cu gîndurile despre el? Cînd reții fleacuri neînsemnate ca să i le împărtășești?

Liv își amintea bine cum era să zacă lîngă el dimineața în pat – liniștea, căldura, comuniunea uşoară. Își amintea cum o singură privire a ochilor lui o putea face să tremure de dorință, chiar şi într-o sală aglomerată.

„Era îndrăgostită de el?" De ce căuta un alt nume pentru ceea ce simțea? Adevărul stătea încuiat înăuntrul ei de cîteva zile. Sosise vremea să-l accepte. Dacă urma să-i ceară lui Thorpe să-şi asume un risc, trebuia să fie dispusă şi ea însăşi să-şi asume unul. Iubirea echivala cu vulnerabilitatea. Thorpe o putea face să sufere şi fără-ndoială că avea s-o facă, din cînd în cînd. Nu mai avea scuturile. Niciodată n-avea să se mai poată ascunde după ele. Deodată, îşi dădu seama că nici n-o voia. Ceea ce voia se putea exprima printr-un singur cuvînt: Thorpe.

– Liv!

Se întoarse spre dispecerul înnebunit, cu un surîs strălucitor:

– Da, Chester.

Avea să fie o zi minunată.

– Ia o echipă. Pe dublu. Noul bloc administrativ al Senatului. Un individ, neidentificat, a luat trei ostatici, inclusiv pe senatorul Wyatt, în biroul senatorial.

– Doamne fereşte!

Sări în picioare, apucînd un bloc-notes şi poşeta.

– Vreun rănit?

– Încă nu. Din cîte ştim, adăugă Chester, pornind grăbit spre biroul lui Carl. S-a tras cu arma. Ai grijă. Vrem un buletin, cît mai repede.

– Douăzeci de minute.

Ieşise deja pe uşă.

Cînd Liv ajunse, poliţia Capitoliului înconjurase deja clădirea. Privi în jur, după semne care să-i indice prezenţa agenţilor din Serviciul Secret şi F.B.I. Cînd ştiai după ce să te uiţi, îţi săreau în ochi imediat. Pe acoperişurile clădirilor din vecinătate, întrezări fugar ochitorii de precizle care îşi ocupau locurile. Oameni înarmaţi cu puşti urîte la înfăţişare discutau strategia şi poziţiile, prin aparate de emisie-recepţie. Zona presei fusese deja departajată şi era plină de reporteri şi tehnicieni. Toţi vorbeau în acelaşi timp, cerînd explicaţii, încercînd să se strecoare prin baricadă pentru a-şi asigura un loc mai în faţă.

Liv se îmbulzi printre oameni, reuşind să întindă microfonul spre un ofiţer în uniformă, din apropiere.

– Olivia Carmichael, W.W.B.W.. Ne puteţi spune pe scurt ce s-a întîmplat? L-aţi identificat pe omul care îl ţine ostatic pe senatorul Wyatt? Ce pretenţii are?

– E un fost ajutor; asta-i tot ce vă pot spune.

„Asta-i tot ce *vrei* să-mi spui," îl corectă în gînd Liv, observîndu-i lucirea din ochi.

– Încă nu şi-a exprimat nici o pretenţie.

– Cîte arme are? Cum a intrat în clădire?

– Nu ştim. Nu sîntem siguri decît de pistol. Nici măcar la telefon nu răspunde, încă.

Liv fu lăsată aproape fără nici o informaţie, în mijlocul unei haite de reporteri flămînzi. Trebuia să găsească pe altcineva... cu limba mai desferecată. Ar fi putut

încropi un buletin scurt, dar trebuia să scormonească mult dacă voia să bage în emisie ceva solid.

Senatorul Wyatt. Liv şi-l amintea foarte bine, de la petrecerea dată la ambasadă. Jovialul, rumenul senator Wyatt, care glumise cu ea şi-i spusese să danseze cu Thorpe. Aruncă o privire peste drum, studiind zecile de ferestre. Nu i se părea posibil să fie într-una din încăperile acelea, cu un pistol proptit la tîmplă.

La marginea mulțimii, Liv zări un chip familiar. Era recepționera care o ținuse să-şi răcorească tălpile două ore într-un birou aflat cu două etaje mai jos de cel al senatorului Wyatt, cu doar cîteva zile în urmă.

– Domnişoară Bingham!

Liv binecuvîntă cele două ore şi nenumăratele cafele pe care le consumase în biroul femeii.

– Olivia Carmichael, de la W.W.B.W..

– Oh, domnişoară Carmichael, nu-i aşa că-i îngrozitor?! privi recepționera spre ferestre, cu ochii dilatați de uimire. Au evacuat toată clădirea. Nu-mi vine să cred! Bietul senator Wyatt!

– Ştiți cine îl ține prizonier?

– Ed este. Ed Morrow. Cine-ar fi crezut? Păi, am mers cu el în acelaşi lift de zeci de ori.

Ridică mîna la gît, amintindu-şi.

– Am auzit că senatorul a trebuit să-l pună pe liber săptămîna trecută, dar...

– De ce?

Liv ținea microfonul sub braț şi nota repede în carnet. Femeia nici nu păru să observe.

– Nu-s sigură. Se zvoneşte că Ed se încurcase în jocurile de noroc – ceva ilegal. Era întotdeauna atît de politicos. Cine s-ar fi aşteptat?

– Senatorul l-a concediat?

– Abia săptămîna trecută.

Dădu repede din cap de trei ori, cu ochii încă mari.

– Azi trebuia să-şi elibereze biroul. Probabil c-a înnebunit. Sally a spus că a tras de două ori, în hol.

– Sally?

– Secretara senatorului. Era chiar pe culoar, cînd s-a întîmplat. Dacă ar fi fost în birou...

Înghiţi în sec, revenind cu ochii spre clădire.

– A tras de două ori prin fereastră, de cînd sînt eu aici. Credeţi că senatorul va păţi ceva?

– Sînt sigură că va scăpa cu bine.

Chiar în timp ce Liv rostea aceste cuvinte, o detunătură puternică spintecă văzduhul.

– Oh, Doamne! o apucă recepţionera de braţ. Îi omoară? Precis îi omoară!

– Nu, nu.

Liv simţi limba rece a fricii.

– Trage doar pe fereastră. Va fi totul bine.

Trebuia să confirme identificarea trăgătorului făcută de către recepţioneră, înainte de a o da pe post. Aşa se făcea meseria – pas cu pas. Nu se putea gîndi la ceea ce li se întîmpla oamenilor dinăuntru. Nu încă.

– Secretara senatorului mai e acolo?

– A trebuit să meargă cu poliţia. E pe-acolo pe undeva.

– În regulă, vă mulțumesc.

Rapid, Liv începu să-şi croiască iarăşi drum prin mulțime. Depistîndu-l pe Dutch, se îndreptă direct spre el. Dacă exista un om care-i putea da detalii, el era acela.

Trecuse aproape o oră, în locul celor douăzeci de minute pe care le promisese, dar Liv oferi un cadru în picioare clar şi detaliat, cu panoramări peste polițişti şi mulțime. Clădirea de vizavi era cufundată în liniște – o liniște prea adîncă ca să fie pe placul ei. Aproape că ar fi preferat încă o rafală de gloanțe, în locul acelei tăceri. Groaza, îşi dădu ea seama, era întotdeauna tăcută.

– Cînd naiba o să facă ăsta ceva? bodogăni Bob lîngă ea.

Tensiunea se infiltra în toată lumea – polițişti, presă, gură- cască. Toți aşteptau următoarea mişcare.

– Vin ăia greii, adăugă el. Uite-l pe T.C.

– Mă-ntorc imediat, îi spuse Liv. Asigură-te că inginerul e gata să ne facă legătura cu studioul, dacă se întîmplă ceva.

Porni spre Thorpe ca un porumbel voiajor către porumbar.

– Thorpe.

– Liv, îi atinse el obrazul. Mă aşteptam să fii aici.

– Ceva nou? întrebă ea, ştiind că de data asta nu mai era vorba doar de un subiect. Îl cunoşteau amîndoi pe omul din clădire.

– Au stabilit comunicarea cu Morrow. Wyatt este nevătămat; la fel şi ajutoarele. Încă. Nu pare să fie chiar în toate mințile. La un moment dat voia o ju-

mătate de milion cash şi un avion, în clipa următoare aur şi o maşină blindată. Se răzgîndeşte de fiecare dată cînd vorbesc ăştia cu el.

– Cum naiba a reuşit să intre acolo cu un pistol? se întrebă Liv.

Thorpe rîse scurt, fără veselie. Nu scăpa un moment din ochi clădirea de peste drum.

– Nu e greu, pentru un om pe care paznicii sînt obişnuiţi să-l vadă trecînd. L-a avut în haină, cred, sau era dinainte în birou.

Se foi nervos. Liv îşi dădea seama că voia să se mişte, să acţioneze cumva.

– M-aş simţi mai bine dacă ar fi un profesionist. În halul în care e, i-ar fi foarte uşor să facă o greşeală şi să tragă şi ostaticii după el.

Înjură, cu o nervozitate înceată pe care Liv rareori i-o mai văzuse.

– Voia să se asigure că i se face publicitate completă.

– Chiar crezi că o face de-amorul reclamei, nu?

Gîndul o copleşea.

Thorpe clătină din cap:

– Am avut de-a face cu el de cîteva ori, cînd stabileam întîlniri.

Scoase o ţigară.

– E un omuleţ încordat şi flămînd. Minte ageră, dar i se vedeau nervii.

– Jocuri de noroc, am auzit.

– Aşa se zice.

Thorpe trase din țigară, expirînd un fir de fum.

– E prea multă liniște, murmură el. Prea al dracului de liniște.

Încordarea devenise palpabilă. Creștea, aproape vizibil, pe măsură ce treceau minutele. Cît timp, se întrebă Liv, avea să suporte tensiunea omulețul încordat și flămînd pe care i-l descrisese Thorpe? Făcuse un pas irevocabil. Cît de departe mai avea să meargă. Aștepta, la fel ca toți ceilalți, să afle.

– Thorpe.

Liv îl recunoscu pe omul din Serviciul Secret, încruntîndu-se cînd acesta îl interpelă pe Thorpe.

– Te cheamă șeful Daniels.

– Sigur.

Thorpe strivi încă o țigară sub călcîi.

– Și pe ea, smuci el degetul mare spre Liv. Sîntem în echipă.

Liv își stăpîni un zîmbet. Frumoasă schimbare! Fără o vorbă, porni pe urmele celor doi.

Furgoneta de telecomunicații era instalată departe de zona presei. Aruncă o privire scurtă spre echipamente, magnetofoane, emițătoare, telefoane, oamenii în cămăși care lucrau. Ce puteau dori de la Thorpe? se întrebă ea. Asta n-avea nici o legătură cu presa.

Șeful Daniels își împinse ochelarii în sus, pe chipul obosit.

– T.C., Morrow cere să vorbească personal cu tine. Ești dispus?

– Normal.

– O să meargă banda. Ai grijă ce zici. Dacă vine cu vreo pretenție, nu-i promite nimic, nu negocia. Lasă asta în seama noastră.

Vorbea rapid şi fără inflexiuni, dar Liv percepu sensurile mai subtile. Nu-i plăcea acea nouă întorsătură.

– Nu te afli în poziția de a-i da nimic din ceea ce vrea. E destul de inteligent ca s-o ştie şi el. Orice-ți cere, îi spui că întrebi şi iei din nou legătura cu el. Ne-am înțeles?

– Înțeles.

Aruncă o privire spre Liv, atent la ecusonul ei de presă.

– E cu mine, îi spuse scurt Thorpe.

– Nimic din toate astea nu intră în emisie fără aprobarea mea.

Avea ochii duri, aproape ostili.

– N-avem de gînd să-i facem publicitate pe gratis.

– Am înțeles, spuse calmă Liv, după care privi cum lui Thorpe i se înmîna un receptor.

– Îl sunăm, îi făcu semn Daniels unuia dintre oamenii săi. Ține-l de vorbă cît poți de mult. Dacă începe să-ți scape din mînă situația, intervenim noi.

Thorpe dădu din cap şi îl auzi pe Morrow ridicînd receptorul de la primul apel.

– T.C.?

– Mda. Cum o duci, Ed?

Morrow rîse tremurat:

– Excelent. Faci un reportaj despre mine?

– Exact. Vrei să-mi spui de ce eşti acolo şi ce-ți

trebuie ca să te dai jos?

– Mai ții minte ziua aia cînd am stat la mine-n birou şi am vorbit despre *Birds*, în timp ce Wyatt era reținut într-o şedință?

– Sigur că da.

Thorpe zări chipul acru al lui Daniels, care ținea o cască la ureche.

– La sfîrşitul verii trecute. *Orioles* luptau pentru primul loc.

Mai scoase o țigară şi-şi aprinse bricheta.

– Ai văzut vreun meci anul ăsta?

Liv auzi rîsul nebunesc care răsuna din receptor.

– Anul ăsta am şi aruncat douăşcinci de bătrîne pe jocuri.

– Cam nasol. Ai nevoie de bani?

Thorpe îl privea pe Daniels drept în ochi.

– Asta vrei în schimbul eliberării lui Wyatt?

– Am să-ți spun, T.C., dar numai ție. Vino şi ia-mi un interviu, chiar aici. Am o exclusivitate pentru tine.

Liv auzea frînturi, iar ceea ce auzi fu suficient pentru a o face să-l apuce pe Thorpe de braț, în panică. Neluînd-o în seamă, Thorpe rămase cu ochii spre Daniels.

– Prea mulți ostatici, spuse încet şeful.

– Aşa, te alegi cu un ostatic în plus, Ed, replică Thorpe liniştit. Nu mi se pare un tîrg prea cinstit.

– Nu, nu, înțeleg ce vrei să spui.

Glasul lui Morrow tremura de nervozitate.

– Poate le trimit pe cele două ajutoare, în schimbul

tău. Dacă-mi spui cînd vii. Eşti un om de cuvînt, nu-i aşa, T.C.?

– Doi la unul medită Thorpe, privindu-l fix pe Daniels, în timp ce Liv îl strîngea şi mai tare de braţ, clătinînd din cap. Dar, în fond, ajutoarele nu valorează prea mult, aşa-i?

Urmă o lungă pauză. Liv simţea sudoarea începînd să i se prelingă pe spate.

– Vii sus, singur, fără acoperire, iar eu îl trimit pe Wyatt. Cum ţi se pare tîrgul? O singură ofertă, T.C. Doar n-ai să refuzi o bombă ca asta, nu?

– Trebuie să mă consult cu ştabii de la C.N.C., Ed. Lasă-mă zece minute. Te caut eu.

– Zece minute, acceptă Morrow şi întrerupse legătura.

Liv îl înhăţă pe Thorpe de sacou, răsucindu-l cu faţa spre ea.

– Nu, scutură ea din cap înnebunită, pe cînd teama i se reflecta în ochi. Nu se poate. Nici nu te poţi gîndi să faci una ca asta. Thorpe, nu poţi.

– Stai o clipă.

Glasul lui era calm; o împinse uşor deoparte.

– Ei? îl întrebă el simplu pe Daniels.

– Numărul unu, nu-ţi putem cere să cooperezi.

– Deci, nu mi-o cereţi, replică Thorpe. Pe urmă?

– Trebuie să discut cu nişte oameni, înainte de a ne gîndi să facem un asemenea schimb.

Daniels îşi frecă gura cu o mînă. Nu-i plăcea gustul. Dar era implicat un senator. Delicat, îşi spuse el.

Foarte delicat.

– Atunci, începe să vorbeşti cu ei, îi propuse Thorpe.

Şeful îl privi lung.

– Fă bine şi gîndeşte-te, în timp ce vorbesc eu. N-o să fie un interviu prea comod.

– Thorpe...

Vocea lui Liv tremura de panică. Îi cunoştea privirea aceea.

– ...Nu.

Thorpe o luă încet de umeri.

– Liv, începu el.

– Nu, nu, ascultă-mă, îl apucă ea de reverele hainei. E o nebunie. Nu poți să intri pur şi simplu acolo; nu ai antrenament pentru aşa ceva. Şi cine poate şti dacă-i va da drumul lui Wyatt cînd vii tu? O să... atunci, o să aibă mai multă putere de negociere. Trebuie să înțelegi şi tu.

– Vrea să vorbească, sublinie Thorpe, începînd s-o dea la o parte. Wyatt nu-i poate face reclamă pe plan național. Eu, da.

– O, Doamne, Thorpe, e instabil.

Începuse să plîngă şi nici nu-şi dădea seama.

– O să te omoare, şi pe senator la fel. Nu trebuie să te duci. Nu te pot obliga.

– Nu mă obligă nimeni.

Îi făcu semn unui membru al echipei, începînd să vorbească încet:

– Cheamă pupitrul. Spune-le că voi face un interviu cu Morrow în schimbul ostaticilor. Pune o cameră spre

clădire peste vreo zece minute; ar trebui să iasă unii dintre ei. Am nevoie şi de un reportofon.

– *Nu!* ridică Liv vocea, în contrast direct cu a lui; se agăţă de el, ca şi cum l-ar fi putut împiedica să facă tot ceea ce intenţiona. Nu poţi. Te rog, ascultă-mă.

– Liv, îi dădu el părul la o parte de pe faţă. Şi tu ai face acelaşi lucru. Ţine de meserie.

– Viaţa ta nu merită un *Pulitzer.*

Thorpe îşi arcui o sprînceană.

– Unii n-ar fi de aceeaşi părere.

– La dracu', Thorpe.

Trebuia să gîndească repede; trebuia să-i vorbească raţional, altfel n-avea s-o asculte.

– Probabil că e doar un truc. Poate lăsa cele două ajutoare să plece şi, cu tine şi Wyatt ostatici, va avea în mînă doi oameni importanţi. Îşi dă şi el seama ce-ar negocia reţeaua în schimbul eliberării tale. Exact aşa ceva caută.

– Poate. Şi poate că nu.

O sărută, ca s-o liniştească şi pentru că n-avea încotro.

– O, te rog, nu pleca, se ţinu Liv de el, ştiind că pierduse deja şi nefiind în stare să accepte ideea. Te iubesc.

Încet, Thorpe îşi ridică mîinile, o luă de umeri şi o îndepărtă îndeajuns ca să-i vadă faţa. Era brăzdată de lacrimi, disperată.

– Te iubesc, repetă ea. Azi e mîine, Thorpe. Rămîi cu mine.

– Dumnezeule!

Își rezemă fruntea de a ei, lăsînd sentimentul să-l pătrundă complet. O strînse iarăși, violent de puternic.

– Alegi niște momente, Carmichael, incredibile.

Cînd o sărută din nou, îi simți buzele tremurînd sub ale lui.

– Vom discuta despre asta mai tîrziu. Vom discuta mult, mult timp.

O desprinse de el, zîmbindu-i:

– Mai bine transmite la post ultimele evenimente, altfel ai să te pomenești că ți-au luat-o alții înainte.

– De ce nu vrei să mă asculți?

Era pe cît de disperată, pe-atîta de furioasă. Nici chiar iubirea ei nu-l înduplecase.

– Nu poți să intri acolo. Am nevoie de tine.

Nu-i păsa dacă vorbele ei erau nedrepte, cîtă vreme îl împiedicau să traverseze strada.

– Și eu am nevoie de tine, Liv. Asta n-are nici o legătură cu meseria mea, nici cu a ta.

N-avea nevoie de logică; numai pe el îl voia. Se agăță feroce de pieptul lui:

– Am să mă mărit cu tine.

Thorpe surîse din nou și o sărută pe nas:

– O știam de luni de zile. Ești doar puțin cam înceată.

Ridicîndu-și privirea, observă camera îndreptată în direcția lor.

– Iar acum, o mai știu și alte cîteva sute de mii de oameni.

– Nu-mi pasă.

Înclinarea ei spre discreție i se părea absurdă.

– Thorpe, nu-mi poți cere să înfrunt riscul de a te pierde.

Își înșfăcă reverele vestonului în mîinile asudate de frică.

– Lua-te-ar dracu', nu-i pot face față! Nu-i pot face față din nou! N-am s-o fac!

Strînsoarea lui devenise mai puternică, ochii mai intenși.

– Ascultă-mă. Te iubesc, mai mult decît orice pe lume. Să nu uiți asta. Zi de zi trăim în pline riscuri; dacă n-o facem, sîntem deja morți. Viața doare, Liv.

Palidă, calmă, îl privi drept în față.

– N-am să te iert niciodată, dacă faci asta. Niciodată n-am vrut să te iubesc. Iar acum, cînd te iubesc, îmi ceri să stau cu mîinile-n sîn și să aștept să te pierd. Pentru asta, n-am să te iert.

Thorpe o privi ferm. Îi văzu durerea, panica. Nu voia s-o facă să sufere. Ar fi făcut orice-i stătea în putere ca să-i alunge expresia aceea din ochi, dar nu putea schimba ceea ce sau cine era.

– Poate ar trebui să te gîndești de cine te-ai îndrăgostit, Olivia. Eu nu m-am schimbat. Sînt exact așa cum eram și exact cum voi fi și mîine. Acum, am treabă. Și tu la fel.

– Thorpe...

– Haide, o întrerupse el, începînd s-o conducă înapoi. Daniels trebuie să fi terminat discuția cu ai lui,

pînă acum.

Liv rămase pe loc, privind neputincioasă, în timp ce Thorpe, Daniels şi Morrow negociau ultimele detalii ale schimbului. Nu putea spune nimic, nu putea face nimic ca să-l oprească. Îi spusese că şi ea ar fi procedat la fel. Înțelegea, dar nu conta. Thorpe era iubirea ei, viața ei. Tot ceea ce era important pentru ea se găsea în el.

„Nu e drept!" îşi spuse, cu un nou val de disperare. I se acordase o a doua şansă. Acum, trebuia să stea deoparte şi să vadă cum era pusă în joc. Cuvintele Myrei i se reluară în minte: viața nu e scurtă, dar niciodată nu e destul de lungă. *Thorpe!* Întreaga ei ființă striga spre el, în timp ce Liv îşi înfigea dinții în buză ca să tacă. „Nu te du! Am atît de multe să-ți spun. Atît de mult timp de recuperat." Voia să-i spună ce însemna el pentru ea, cum deschisese tot ceea ce ea îşi închisese în suflet.

Thorpe verifica reportofonul, în timp ce asculta instrucțiunile lui Daniels. Liv îi privea, cu ochii orbiți de lacrimi. „Oh, Thorpe," spuse în sinea ei, „nu pot privi din nou în față pustietatea. Nu acum, cînd ştiu cum e să te am pe tine. Am nevoie să ştiu că eşti alături cînd întind mîinile. Vreau să iubesc din nou, să-ți țin copilul în brațe. O, te rog, nu mă alunga cînd tocmai am început să simt iarăşi."

Cu o inspirație profundă, tremurătoare, îşi acoperi ochii cu mîinile. Îl privi din nou – profilul atletic, tăios, ochii adînci şi pătrunzători. *„Se teme?* Ce s-o fi întîmplînd în mintea lui? Îşi aminteşte că nici unul dintre noi

nu e indestructibil? Dar tu trebuie să fii, Thorpe. Pentru mine. Pentru noi. Ce-i trebuie de la mine? *Nu asta,"* îşi dădu ea brusc seama. „Are nevoie de sprijin, nu de o femeie isterică trăgînd de el, cerşindu-i să se gîndească la ea. Are nevoie să fie cu mintea limpede, chiar acum... Dacă aş putea numai să merg şi eu cu el. Dar nu pot. Nu pot merge cu el, dar pot trimite ceva cu el."

Sub privirea ei, cele două ajutoare fură îmbrîncite afară din clădire şi îndepărtate de-acolo. Deci, Morrow respectase prima parte a înţelegerii. Acum nu mai era decît Wyatt. Thorpe în schimbul lui Wyatt.

Adunîndu-şi toate puterile, Liv păşi către el.

– Thorpe.

Se răsuci spre ea. Pe obrajii ei mai erau lacrimi, dar îi recunoscu stăpînirea de sine.

– Mereu te-ai dat peste cap ca să mă laşi fără cîte un subiect, reuşi ea să spună, cu o voce rezonabil de calmă. Sper că ăsta merită. N-ar strica să faci o treabă cît mai bună. Îmi trebuie copia pentru emisiune.

Thorpe zîmbi şi o sărută.

– Numai să nu te apropii prea mult de terenul meu, Carmichael.

Liv se mai agăţă de el, pentru o ultimă clipă.

– Urmăreşte-mi reportajul, la cinci jumate.

– Dintotdeauna am ţinut la tine, T.C., comentă Daniels. Şi se pare că şi domnişoara asta la fel.

Îl privi lung.

– Mai ai timp să renunţi.

– Thorpe să renunțe la o exclusivitate? se retrase Liv, impunîndu-şi să nu tremure. Nu-l cunoşti deloc bine.

– Ascultă, o trase el la piept pentru ultima oară. Gîndeşte-te unde vrei să-ți petreci luna de miere. Eu aş tinde spre Paris.

– M-ai prevenit tu că eşti un romantic.

Apoi, Thorpe se întoarse, pregătindu-se să traverseze strada.

– Thorpe!

Liv nu se putu stăpîni să nu-l strige. Cînd se răsuci spre ea, îşi reținu rugămintea şi-i zîmbi.

– Dacă mori, tîrgul se contramandează.

Thorpe surîse.

– Diseară, comandăm o pizza. Am să mă-ntorc.

Şi plecă repede, înghițit de clădire. Începu aşteptarea. Thorpe ştia destul de bine ce avea de făcut. Întrebările i se formulau deja în cap, pe cînd urca împreună cu un paznic înarmat, în lift. Totul era să-l țină pe Morrow împăcat, calm. Să vorbească. Să-l țină de vorbă. Avea întru totul intenția să iasă întreg de-acolo. Libanul îl învățase cîteva lecții.

Mai mersese cu ascensorul acela, de nenumărate ori. Făcea parte din sistem. Nu acolo îl intervievase Alex Haley pe Rockwell, în timp ce liderul nazist american se jucase cu un pistol? Şi ce interviu straşnic ieşise. Reporterii nu-şi puteau întotdeauna alege subiecți rezonabili şi întregi la minte.

Liftul se deschise, iar Thorpe porni pe culoar. Gîdilatul din ceafă îl anunță că existau mai multe arme. Nu

le luă în seamă şi ciocăni la uşa antecamerei lui Wyatt.

– T.C.?

Glasul lui Morrow era încordat de nervozitate.

– Mda. Sînt singur.

– Intră, încet. Văd bine uşa.

Thorpe respectă instrucţiunile. Morrow stătea în arcada cabinetului lui Wyatt, cu pistolul lipit de capul senatorului.

– T.C..

Chipul de obicei rumen al lui Wyatt era pămîntiu.

– Probabil eşti nebun.

– Cum vă simţiţi, domnule senator?

– Se simte bine, îl repezi Morrow, săgetînd cu ochii în spatele lui Thorpe. Închide uşa şi pleacă de lîngă ea.

Cînd Thorpe se conformă, îi făcu semn cu o smucitură a capului să înainteze. Privi spre reportofon.

– Pune-l jos şi scoate-ţi haina.

– N-am arme, Ed, răspunse liniştit Thorpe, în timp ce se dezbrăca de veston, cu grijă. Doar reportofonul. Am făcut un tîrg.

Îi adresă lui Wyatt un zîmbet de scuză:

– Va trebui să ne scuzaţi, domnule senator. Ed şi cu mine avem ceva de vorbit între patru ochi.

– Mhm.

Morrow îl privi fix pe Thorpe un moment, apoi îi dădu drumul lui Wyatt.

– Mda. Poţi să pleci.

– T.C...

– Am zis că poți să pleci, ridică Morrow glasul; şi pistolul. De data asta, a venit aici pentru mine.

– Scuze, domnule senator.

Glasul lui Thorpe era calm. Îl mîncau vîrfurile degetelor, privind cum tremura mîna cu pistolul.

– Ed şi cu mine avem multe de discutat. Aranjăm noi ceva, mai tîrziu.

Dînd din cap, Wyatt începu să se întoarcă.

– Nu.

Cu un singur cuvînt, Morrow îl opri. Îşi linse buzele, apoi şi le şterse cu dosul palmei.

– Mergi cu spatele, pînă afară.

Thorpe aşteptă, în timp ce Wyatt aplica instrucțiunile lui Morrow. În încăpere domnea frica; aproape că-i putea simți gustul. Nu cedă nici cînd uşa se închise în urma lui Wyatt. Morrow stătu un moment cu privirea într-acolo.

Thorpe nu voia să înceapă a gîndi prea atent.

– Bine, spuse el, aşezîndu-se. Hai să începem.

Şi dădu drumul reportofonului.

Afară, Liv privea fix clădirea. Avea tot trupul amorțit, numai mintea nu. Nu-şi mai simțea mîinile, picioarele. Ştia că în jurul ei trepida activitatea – în furgoneta de telecomunicații, în zona presei. Lucrurile se puneau în mişcare. Mintea ei rămînea concentrată asupra unui singur gînd. Thorpe.

Thorpe îşi menținea întrebările scurte. Dorea cît mai puțină emoție posibil.

– Ed, ne-ar putea fi mult mai comod amîndurora dacă ai...

Făcu un gest cu mîna, ținînd palma în jos, pentru a indica pistolul. Morrow aruncă o privire revolverului, apoi îl mută, astfel încît să nu mai stea îndrepat spre pieptul lui Thorpe.

– Mulțumesc. Evident, ai ales cabinetul lui Wyatt fiindcă aici ai lucrat, continuă el. Consideri că senatorul a procedat nedrept concediindu-te?

– Este alb ca zăpada, înțelegi, răspunse Morrow. N-am putut să-l şantajez. Dumnezeule, cîtă nevoie aveam de bani. Intrasem adînc, T.C. – al dracului de adînc. Mă gîndeam să jonglez cu nişte fonduri, dar n-am avut destul timp. A aflat despre jocuri, despre oamenii cu care pariasem. Nu erau genul lui.

Rîse, cu un chicotit scurt, nervos, şi mută din nou pistolul. Revenise cu țeava spre Thorpe, dar Morrow nu observă.

– Am crezut că voi obține ceva luîndu-l ostatic, dar nu m-ar lăsa niciodată să scap cu bine, este?

Privirea pe care i-o aruncă lui Thorpe era pierdută, fatalistă.

– Aş fi mort, înainte să pun mîna pe bani.

Thorpe schimbă tema întrebărilor. Un om care nu mai avea nimic de pierdut era cel mai periculos.

– Cît datorezi?

– Şapteşcinci de mii.

Telefonul sună, iar Morrow tresări. Pistolul se ridică spre capul lui Thorpe.

– Cincisprezece minute, Ed, îi aminti Thorpe. Am stabilit să confirm la fiecare cincisprezece minute, nu?

Cineva puse o ceaşcă de cafea în mîna lui Liv. Nici n-o gustă. Deodată auzi glasul lui Thorpe, scăzut şi calm, din aparatele furgonetei aflate în spatele ei.

Tresărind, scăpă ceaşca. Cafeaua se vărsă, caldă, peste gleznele ei. *„Nu poți sta aici fără să faci nimic,"* îşi spuse, calmîndu-se. „Fă-ți meseria." Se întoarse şi reveni la echipa ei, pentru a transmite următorul buletin în direct.

Cele treizeci de minute, trecînd ca melcul, deveniseră şaizeci. În birou era înăbuşitor. Thorpe ştia că lungea interviul. Se spusese totul. Instinctele, însă, îl înştiințau că Morrow încă nu terminase. Individul stătea prăbuşit pe scaun, cu ochii tulburi. Pe buza de sus îi sticlea o peliculă subțire de sudoare, iar un muşchi din obrazul stîng îi palpita sporadic. Pistolul, însă, era tot în mîna lui.

– Nu eşti căsătorit, nu-i aşa, T.C.?

– Nu.

Cu grijă, Thorpe scoase o țigară, oferindu-i una şi lui Morrow. Acesta clătină din cap.

– Ai o gagică?

– Mhm.

Thorpe îşi aprinse țigara, cu gîndul la Liv. Mîini răcoroase, voce calmă.

– Mda, am una.

– Şi eu am avut o nevastă – şi copii.

Ochii tulburi se umplură de lacrimi.

– Şi-a făcut bagajele şi a plecat, săptămîna trecută. Zece ani. A zis că zece ani au fost de-ajuns ca să mă aştepte să-mi ţin promisiunile. Îi jurasem că n-aveam să mai joc.

Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Nu şi le şterse.

– Tot timpul am jurat că n-aveam să mai joc. Dar trebuia să mă achit. Ştii ce-ţi fac cînd nu te achiţi.

Se cutremură.

– Există oameni care te pot ajuta, Ed. Ce-ar fi să mergem afară? Îi cunosc eu pe unii.

– Să mă ajute?

Pe ultimul cuvînt, Morrow oftă. Lui Thorpe nu-i plăcu deloc sunetul.

– Gata cu ajutoarele, T.C. Am trecut linia.

Îşi ridică privirea, drept în ochii lui Thorpe.

– Orice om trebuie să ştie ce-o să se întîmple cînd trece de linie.

Ridică din nou pistolul, iar Thorpe simţi că i se oprea inima în piept.

– Să te asiguri, mai suspină Morrow, că intru în emisie.

Înainte ca Thorpe să se poată mişca, Morrow întoarse pistolul spre el însuşi.

Un foc. Numai unul. Liv simţi că i se îndoiau genunchii, văzu faţada de granit a clădirii tulburîndu-se. Cineva o apucă de braţ, cînd se clătină pe picioare.

– Liv, vino-aici. Mai bine stai jos.

În ureche îi răsuna glasul lui Bob, iar mîna lui îi stătea pe braț.

– Nu, se scutură ea.

N-avea să leşine. N-avea să cedeze. Cu ferocitate, începu să se împingă din nou prin mulțime. Avea s-o găsească stînd în picioare, cînd ieşea pe uşă. Cînd ieşea, ea avea să-l aştepte.

„Nu-l lăsa să pățească ceva. O, Doamne, nu-l lăsa să..." Frica i se ridica în gît. „Fără istericale," îşi impuse, dînd la o parte din drum un ziarist şi doi cameramani. „Curînd, va traversa strada. Avem o viață întreagă ca s-o luăm de la început, împreună. Astăzi. Riscuri? Ne vom asuma sute de riscuri. Împreună, luate-ar dracu', Thorpe. Împreună." Îşi croi drum liber.

Apoi, îl văzu. Viu, întreg, venind spre ea. Liv fugea, peste baricade, departe de mulțime.

– Of, fir-ai să fii, Thorpe! Fir-ai tu să fii!

Plîngînd, se agăță de el. Cu cît tremura mai mult, cu cît îl înjura mai abitir, cu atît mai strîns o îmbrățişa el.

Deodată, izbucni în rîs. În fond, era o zi frumoasă. Apucîndu-l de păr, Liv îi împinse capul înapoi pentru a-l vedea la față.

– Ticălosule, ai să mi-o iei înainte în emisie cu povestea asta, nu? Oh, Thorpe!

Îşi lipi gura de a lui, strîngîndu-l şi mai tare. Nici unul dintre ei nu luă în seamă camerele care bîzîiau şi țăcăneau în jur.

Thorpe o desprinse, iar zîmbetul îi revenise pe buze, deşi Liv putea distinge în ochii lui urme ale ororii întîmplate înăuntru.

– Mă iubeşti? o întrebă.

– Da, fir-ai al dracu'. Da.

Cînd încercă să-l tragă înapoi spre ea, Thorpe o ţinu la distanţă, înălţîndu-şi o sprînceană:

– Te măriţi cu mine?

– În clipa cînd avem actele. Nu mai pierdem nici o clipă.

Un moment, gura lui i-o atinse pe a ei. Îşi înlănţuiră braţele.

– Apropo, Carmichael, spuse Thorpe, în timp ce se îndepărtau agale de clădire; îmi datorezi două sute de dolari.

SFÎRŞIT

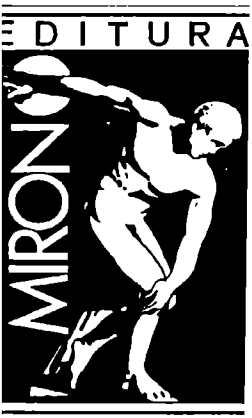

ÎN ATE

În acest cont
timbrului litera
Uniu
Cont nr.

„Poveştile ei au alimentat imaginaţia a treizeci de milioane de cititori din toate ţările."
ENTERTAINMENT WEEKLY
„Nora Roberts este o mare artistă, zugrăvindu-şi personajele cu vitalitate şi vervă."
LOS ANGELES DAILY NEWS

www.miron.ro
COMENZI ONLINE